

Không Làm Kẻ Bạc Tình

Contents

Không Làm Kẻ Bạc Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60

Không Làm Kẻ Bạc Tình



Giới thiệu

Tình yêu đưa con người ta đến tận cùng của hạnh phúc, còn khi không có tình yêu cuộc sống trở nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-lam-ke-bac-tinh>

1. Chương 1

Hàng mi dài như lông vũ hơi run run, cho dù không cần đồng hồ báo thức thì Ôn Tường Huân vẫn có thể tỉnh lại đúng giờ theo thói quen. Chỉ là sau khi ngủ dậy đầu còn thiếu chút dưỡng khí, buổi sáng sớm ngày mùa đông lạnh thấu xương khiến Ôn Tường Huân không nhận được mà chui vào trong chăn hưởng thụ thêm một chút hơi ấm.

Nóng tay trắng như ngó sen nhẹ nhàng quơ quơ bên cạnh tìm kiếm, nhưng đáp lại cô chỉ là cảm xúc lạnh lẽo của chiếc ga giường.

Anh ấy đã rời khỏi đây rồi sao? Cho dù là ngày mùa đông lạnh đến thấu xương thì anh vẫn dậy sớm như trước, anh không hề quyến luyến cô trong chăn ấm áp sao? Cánh tay thôi sờ soạng bên ngoài trời lạnh mà rụt vào trong chăn, nhưng cho dù cô làm như thế cũng không hề cảm thấy ấm áp, trên cánh tay vẫn khe truyền đến sự lạnh lẽo.

Cô quyến luyến ngửi mùi hương trên gối, mùi hương chỉ thuộc về anh. Trên môi Ôn Tưởng Huân thoáng qua nụ cười khổ, cho dù hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ nhưng cảm giác lạnh lẽo đến tận đáy lòng cũng đủ làm cô tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Ôn Tưởng Huân luôn không cho phép bản thân bị thương quá lâu, cô lẳng lặng chờ đợi sự xót xa trong lòng lắng xuống sau đó cô mới từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh u tối trầm tĩnh giống như bình thường, không hề có một chút cảm xúc nào cho thấy vừa rồi cô đã ưu thương.

Sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản, cô rót ỉnh một ly nước ấm, mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy một viên thuốc tránh thai, về mặt lạnh nhạt nuốt vào cổ họng. Đối với cô mà nói thì đây chỉ là một thói quen mà cô phải làm theo mà thôi.

Sau khi cô soi gương xác định cảm xúc của mình đã được giấu kỹ thì cô mới làm như không có việc gì bước ra khỏi căn phòng mà tối hôm qua đã khiến cô như tiến vào trong cõi mộng.

Đã lâu không thấy Y Vịnh Tinh, khiến Ôn Tưởng Huân nở ra một nụ cười từ đáy lòng.

“Cậu trở về lúc nào thế?” Mặc dù mấy người bọn họ ở cùng một phòng nhưng do nhiệm vụ công việc khác nhau nên rất khó để bọn họ có thể ở cùng một chỗ, cô và Vịnh Tinh cũng đã 3, 4 tháng không gặp nhau rồi!

Y Vịnh Tinh bỏ quyển tạp chí đọc dở xuống, nở một nụ cười tươi đáp lại bạn tốt, “Tối hôm qua tớ đã xuống máy bay nhưng mà tớ mệt quá nên nghỉ một đêm ở khách sạn cạnh sân bay, đến sáng hôm nay tớ mới về!”

“Tại sao cậu không nghỉ nhiều thêm một chút?” Ôn Tưởng Huân tốt bụng đề nghị.

“Tớ muốn đợi ông chủ đến, báo cáo kết quả nhiệm vụ, sau đó đợi xem ông chủ có ra chỉ thị mới nào không.” Mặc dù cô không giấu được vẻ mệt mỏi trên mặt nhưng vẫn cố rời giường đi làm còn hơn đang ngủ thì lại bị gọi dậy, “Cậu cũng vừa về à?”

Ôn Tưởng Huân chột dạ gật đầu, “Tớ về được vài ngày rồi.” Thật ra nhiệm vụ của cô làm không đến nửa tháng đã xong, thời gian này cô đều nán lại ở đây không đi đâu cả, mặc dù điều này không có gì phải giấu diếm hết nhưng cô lại nói dối theo bản năng.

Bước chân vững vàng mạnh mẽ vang lên từ phía cầu thang, cả hai cô gái đều đứng lên rất ăn ý, cung kính gật đầu với người vừa đến.

Viêm Ngưỡng Tu, người được gọi là ông chủ - phụ trách trực tiếp của công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cần, ở giữa hai lông mày là sự khí phách trời sinh. Anh ngồi xuống ghế sofa, dùng ánh mắt nói các cô cũng có thể ngồi xuống.

“Thi hành nhiệm vụ thế nào?”

“Tất cả đều được giải quyết tốt, ông già đó không chịu được ác mộng tra tấn hàng đêm, sau khi ông ta mời rất nhiều đạo sĩ và thầy pháp đến nhưng đều không tìm ra được nguyên nhân thì cuối cùng cũng chủ động nhận tội.” Đôi mắt Y Vịnh Tinh tỏa sáng khi nhắc đến công lao của mình.

Công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cần không chỉ tiếp nhận những công việc bảo an thông thường, mà còn tùy vào sự ủy thác. Khách hàng của bọn họ bao gồm các quan lớn quyền thế ở các quốc gia thậm chí có thể là những phần tử thuộc các bang phái, tổ chức đặc biệt. Ngoại trừ công việc bảo vệ chuyên nghiệp đến một giọt nước cũng không lọt, thì ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ trực tiếp giải quyết phiền toái khó khăn đó một lần để khách hàng có thể nhàn nhã suốt đời không cần phải lo trước lo sau.

Giống như nhiệm vụ lần này của cô là bảo vệ một ngài Thủ tướng liên tục gặp công kích không rõ nguyên nhân trong mấy ngày gần đây, nhưng không ngờ nguyên nhân lại là do Thủ tướng không may đắc tội một ông già quyền cao chức trọng trong Quốc hội. Ông ta là người có sức ảnh hưởng trong xã hội, cô lại không thể cứng rắn trở mặt cho nên sự việc vẫn mãi không giải quyết được, cô quyết định nghĩ biện pháp làm cho ông già kia phải chủ động làm hòa.

Nói đến việc này thì cô phải cảm ơn Ôn Tưởng Huân – người rất tinh thông thuật thôi miên. Nếu không phải trước kia Ôn Tưởng Huân rảnh rỗi không có việc gì làm, dạy thuật thôi miên cơ bản cho cô thì nhiệm vụ lần này của cô không biết đến bao giờ mới kết thúc.

“Tốt lắm.” Viêm Ngưỡng Tu là người luôn không thích nói những lời vô nghĩa, cũng không biểu hiện tình cảm, chỉ hai chữ đó đã biểu đạt sự vừa lòng của anh, “Bây giờ cô có thể đi nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Đây là một chỉ thị mà Y Vịnh Tình rất vui vẻ chấp hành.

“Đúng rồi.” Viêm Ngưỡng Tu gọi cô lại trước khi cô rời đi, “Cô liên lạc với anh trai cô, nói rằng nếu nhiệm vụ hoàn thành thì đừng có đi chơi nữa, tôi có việc tìm cậu ấy.”

“Vâng.” Y Vịnh Tình và Ôn Tưởng Huân lén nhìn nhau, mỗi lần ông chủ muốn cô gọi người anh trai bá vương chuyển thế trở về thì cũng làm cô đau đầu mấy ngày liền.

Hai anh em bọn họ được ông chủ trước kia của công ty Thần Lệnh Đặc Cần, cũng chính là cha của Viêm Ngưỡng Tu thu nuôi. Từ nhỏ bọn họ đã nhận sự huấn luyện võ thuật chuyên nghiệp để sau này gia nhập vào Thần Lệnh Đặc Cần. Mà anh trai cô Y Kính Nhai, được xưng là cao thủ võ thuật, vệ sĩ hoàng kim của công ty, nhiệm vụ mỗi lần anh ấy nhận đều mang tính nguy hiểm cao. Chính vì thế nên mỗi lần kết thúc nhiệm vụ là anh ấy lại tự thưởng mình bằng việc ở bên ngoài vui chơi một thời gian rồi mới về nhận mệnh, vài lần như vậy đều làm Viêm Ngưỡng Tu tức giận đến nghiến răng nhưng lại không biết làm gì với anh ta.

Y Vịnh Tình cam chịu lén lút thở dài, lúc cô đi qua bên cạnh Ôn Tưởng Huân thì làm một động tác lau nước mắt, Ôn Tưởng Huân làm vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Sau khi bóng lưng Y Vịnh Tình biến mất ở cầu thang, Ôn Tưởng Huân giương mắt nhìn lên Viêm Ngưỡng Tu.

Chỉ vài giờ trước, đôi môi gợi cảm của anh còn di chuyển trên cơ thể của cô, ngón tay thon dài đẹp mắt của anh còn đốt lên từng đợt từng đợt tình dục trên người cô, ngũ quan và hình dáng mê người của anh, còn có anh mặc chiếc áo sơ mi phẳng phiu, thân mình cao lớn dưới quần dài.....

Bên trong căn phòng to như thế chỉ có anh và cô, chỉ là bây giờ hai người lại giống như chưa từng có việc gì xảy ra, cô ở đây với thân phận là cấp dưới của anh, lòng Ôn Tưởng Huân khê nhói đau.

Có lẽ cô và anh cả đời đều sẽ như thế, đối với anh mà nói, cô chỉ là cấp dưới kiêm bạn giường mà thôi.

Cô có thể yêu cầu xa vời cái gì đây? Ít nhất anh cũng đồng ý cho cô ở bên cạnh anh, đó đã là hạnh phúc lớn nhất của cô, không phải sao?

“Ông chủ, có chuyện gì cần làm không?” Cô hiểu rất rõ, một khi đã rời khỏi giường thì cô và anh nên bảo trì khoảng cách xa nhất, phải lễ phép tối đa.

Viêm Ngưỡng Tu không nói gì, chỉ khê lắc đầu, sau đó cầm lấy tờ báo trên bàn và đọc.

Ôn Tưởng Huân biết rõ anh sẽ không nhìn nhưng cô vẫn hơi cúi người hành lễ sau đó mới xoay người rời đi.

Ngay cả một câu nói anh cũng lười phải nói với cô sao? Chỉ một lớp báo mỏng manh lại như tấm bình phong dày nhất trong trời đất, nó ngăn cách tầm mắt của cô, cũng ngăn cách giữa cô và anh.

“Tối nay anh sẽ đến tìm em.”

Chả mấy khi cô và Y Vịnh Tình không có nhiệm vụ, hai cô gái tranh thủ được rảnh rỗi nửa ngày hẹn chiều hôm nay sẽ cùng nhau dạo phố. Trước khi hai người ra ngoài, Viêm Ngưỡng Tu đã nói với cô một câu như vậy nhân lúc Y Vịnh Tình không chú ý.

Tìm cô làm gì? Tất nhiên Ôn Tưởng Huân rất rõ ràng anh muốn gì, đây là sự ám chỉ giữa cô và anh. Nếu như không có người khác, thì giữa bọn họ không cần có ám hiệu gì, cửa phòng cô cũng sẽ không khóa lại; nếu như có người khác ở đó thì anh sẽ báo trước cho cô, để cho cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Giống như ngày hôm nay, anh nhắc nhở cô đừng ra ngoài quá lâu, để tránh lúc anh đến tìm cô còn phải chờ cô.

“Cậu còn đứng đây ngăn người cái gì?” Y Vịnh Tình vươn ngón tay ngọc nhỏ dài quơ quơ trước mặt Ôn Tưởng Huân.

Ôn Tưởng Huân vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình lúc này mới định thần lại, “Làm sao vậy?”

“Tớ muốn hỏi cậu thấy cái túi này có hợp với tớ không?” Y Vịnh Tình hưng phấn cầm cái túi mà cô vừa mới phát hiện.

Ôn Tưởng Huân nghiêm túc nhìn một chút, “Rất có khuynh hướng cảm xúc, không tệ.” Sau khi lấy được sự đồng ý của Ôn Tưởng Huân, Y Vịnh Tình vui vẻ nói chủ cửa hàng gói lại cho cô, sau đó cô kéo Ôn Tưởng Huân đi sang một cửa hàng quần áo.

Một lúc sau trên tay hai cô gái là túi lớn túi nhỏ, dường như việc dạo phố còn mệt hơn là khi làm nhiệm vụ, Ôn Tưởng Huân phải kéo Y Vịnh Tình vẫn còn chưa thỏa mãn đi vào một quán cà phê để nghỉ ngơi.

Y Vịnh Tình thân tại doanh Tào, tâm tại Hán(*). Mặc dù người đang ngồi trong quán cà phê nhưng hai mắt vẫn tha thiết nhìn về phía cửa hàng quần áo và trang sức ở bên ngoài quán cà phê.

(*) ý nói người một nơi hồn 1 ngã, còn điển tích thì mình thấy ko thích hợp để diễn giải ở đây)

“Một lát nữa chúng ta đến cửa hàng này xem đồ được không?”

“Cậu mua bằng đó còn chưa đủ à?” Ôn Tưởng Huân nhú mày.

“Chịu thôi, đã lâu rồi tớ không dạo phố nên đi một lần thì sẽ không ngừng lại được.”

“Lần sau cậu đừng tìm tớ làm những việc mệt nhọc này nữa nhé!”

“Đừng thế mà, hay là chút nữa tớ mời cậu ăn một bữa lớn.” Y Vịnh Tình lấy lợi để dụ dỗ cô.

Nhưng mà Ôn Tưởng Huân không phải là người dễ nói chuyện, hơn nữa buổi tối cô còn có việc.

“Ông chủ sẽ không hy vọng chúng ta trở về quá muộn.” Trên mặt Y Vịnh Tình lộ ra sự thất vọng, chỉ cần nghĩ đến ông chủ lạnh lùng như núi băng đó thì sự hăng hái dạo phố của cô lập tức bị giảm đi một nửa.

“Cùng lắm thì lúc chúng ta trở về cậu lại thôi miên anh ta, nói anh ta là chúng ta không hề về muộn, như vậy không phải đã giải quyết được rồi sao?”

“Cậu cũng biết là thuật thôi miên của tớ vô dụng đối với anh ấy.” Không chỉ thuật thôi miên của cô mà cho dù bản lĩnh của mấy người bọn họ có tốt thì cũng không phải là đối thủ của Viêm Ngưỡng Tu.

Viêm gia đã sáng lập ra công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cần nổi tiếng thế giới, mỗi người nổi nghiệp của Viêm gia đều phải trải qua khóa huấn luyện nghiêm khắc, đến đời Viêm Ngưỡng Tu cũng không ngoại lệ.

Mục đích của việc đó ngoại trừ muốn ỗi người nổi nghiệp đều có năng lực tự bảo vệ mình, thì còn muốn các thành viên trong công ty đều cam tâm tình nguyện trung thành với ông chủ, phòng khi có người muốn làm loạn, phát sinh tình huống bất lợi đối với ông chủ.

Bởi vậy, Viêm Ngưỡng Tu ngoài việc có thân thủ cao hơn các thành viên trong công ty, thì ý chí và chuyên tâm của anh cũng đều vượt xa người bình thường.

Y Vịnh Tình bĩu môi tức giận, cô lẩm bẩm oán giận: “Đúng là mất hứng.”

“Cùng lắm thì hai ngày sau tớ lại ra ngoài đi chơi với cậu, được chưa?” Ôn Tưởng Huân không đành lòng nhìn về mặt thất vọng của bạn tốt, cô vẫn mềm lòng nói.

“Nếu một trong hai chúng ta không nhận được nhiệm vụ mới bất thành linh thì mới được.” Đây là lí do vì sao cô muốn nắm chắc thời gian dạo phố như vậy. “Ngay cả thời gian dạo phố cũng không có, đừng nói đến việc yêu đương.”

“Cậu rất muốn yêu sao?” Ôn Tưởng Huân tò mò.

“Chẳng lẽ cậu không nghĩ đến điều đó sao?” Cô đã sống hai mấy năm còn chưa được ném qua hương vị của tình yêu, làm sao mà cô có thể không muốn được?

“Yêu đương....” Ôn Tưởng Huân tỉnh tể nghiền ngẫm hai chữ đó.

Cô có nghĩ đến chuyện này không? Hình như là có, năm đó khi cô được mười tám tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng khi cô hai mươi tuổi bắt đầu trở thành bạn giường của anh, cam tâm tình nguyện trả giá, dường như từ lúc đó cô đã dần dần đánh mất hy vọng về tình yêu rồi.

“Tớ bảo này, cậu đừng mặc kín mít cả người như thế, đúng là lãng phí thân hình đẹp của cậu.” Y Vịnh Tinh thông thả uống một ngụm cà phê, miệng khẽ phả ra một hơi nóng lan tỏa.

Thẳng thắn mà nói thì cô đã chán nhìn những bộ quần áo giống nhau như đúc của Ôn Tưởng Huân, vĩnh viễn đều là áo dài hơn quần, cũng chỉ có quần áo lót được tính là nhìn có chút ngấn mà thôi.

“Đó là thói quen rồi, như vậy làm nhiệm vụ cũng tiện hơn.” Cô không thích mặc váy nữ tính vì như thế có thể khiến con người ta lộ vẻ quá yếu đuối, chỉ cần mặc quần áo gọn gàng, đơn giản cũng đủ để phù hợp với tính cách kín đáo của cô rồi, đó cũng coi như một hình thức tự an ủi bản thân.

“Cậu mặc như vậy để làm nhiệm vụ thì không nói, nhưng bình thường thì cậu cũng nên trang điểm một chút cho nữ tính.”

Nhìn dáng người cô cao gầy, hoạt bát tinh tế, chắc phải cao 1m7, rõ ràng mái tóc của cô đen mượt như tơ, thẳng dài tới thắt lưng, nhưng cô lại luôn buộc tóc đuôi ngựa, che giấu đôi chân trắng nõn bên dưới lớp quần jean, chắc chỉ có những người chị em với cô mới có cơ hội được thưởng thức chúng.

Cô dám đánh cược, nếu như một ngày Ôn Tưởng Huân hiểu ra, thay sang chiếc váy ngắn huyền ảo, đi một đôi giày cao gót, chắc chắn sẽ làm một đám đàn ông mê chết.

“Cậu không có việc gì làm nên mới quần cách ăn mặc của người khác à, nếu như cậu rảnh rồi thì tớ có thể giúp cậu nói với ông chủ xem có nhiệm vụ nào cho cậu đi làm không.” Ôn Tưởng Huân nói đùa.

“Tớ là muốn tốt cho cậu, cẩn thận cả đời cậu đều không có bạn trai, trở thành một bà cô xử nữ.”

Ôn Tưởng Huân không muốn nói tiếp đề tài yêu đương nữa nên chuyển sang việc mua túi, cô cố ý thúc giục nói: “Tớ biết là cậu tốt với tớ, nhưng mà bây giờ đã không còn sớm nữa, không phải là cậu vẫn còn muốn mua nhiều thứ khác sao? Nhanh đi thôi.”

Bà cô xử nữ? Cô có thể khẳng định cô sẽ không là một bà cô xử nữ nhưng mà cô sẽ là một người cô đơn, bởi vì người đàn ông làm cho cô thoát ly khỏi hàng ngũ bà cô xử nữ, sẽ không nguyện ý trở thành người bạn đến già của cô, nhưng lòng cô sẽ vĩnh viễn gửi gắm trên người anh.

Ban đêm, mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có trái tim Ôn Tưởng Huân đập nhanh không khống chế được. Ba năm nay, mặc dù cô và anh đã phát sinh quan hệ thân mật rất nhiều lần nhưng lòng của cô vẫn không thể ngừng rung động vì anh. Đặc biệt mỗi lần cô nhận được ám hiệu buổi tối của anh, trong lúc đợi anh trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khi khóa cửa được vặn ra và đóng lại, cô biết anh đã đến, khi sức nặng của anh làm chiếc giường lún xuống, Ôn Tưởng Huân nhắm hai mắt lại.

“Em đang giả vờ ngủ hả?” Giọng nói nam tính dễ nghe vang lên bên tai cô, hơi thở của Viêm Ngưỡng Tu phả vào tai cô khiến cô thấy tê dại, suýt nữa thì ồm ra tiếng.

Người nằm trên giường nhìn như có vẻ ngủ rất ngon, nhưng Viêm Ngưỡng Tu không tin cô biết anh sẽ tới còn có thể ngủ say.

Anh nằm ngửa trên giường, vươn tay ra ôm lấy Ôn Tưởng Huân đặt lên người anh.

Tư thế nữ trên nam dưới ái muội làm Ôn Tưởng Huân xấu hổ đỏ mặt, nửa người dưới cảm nhận được rõ ràng khiến cô không thể giả vờ bình tĩnh trình diễn tiết mục người đẹp ngủ được nữa.

Cô muốn xoay người để tránh tư thế xấu hổ này, thế nhưng lại bị cánh tay của anh ghì chặt mặc cho cô giãy dụa thế nào cũng không ra.

Sự cọ xát của cô làm anh cảm thấy sung sướng, dục vọng muốn cô càng nóng bỏng hơn, “Em cố tình phải không?”

Ôn Tưởng Huân nghe anh nói vậy mới ý thức được mình đang đổ thêm dầu vào lửa, cô lập tức ngoan ngoãn không dám lộn xộn nữa, “Không phải, em chỉ....”

“Em có biết tôi muốn làm gì không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Ôn Tưởng Huân cảm thấy ý thức đang dần dần biến mất, dường như anh là người biết thôi miên chứ không phải cô, cô chỉ có thể như chú mèo nhỏ bất lực gật đầu.

Bàn tay to của Viêm Ngưỡng Tu giữ lấy đầu cô, khiến môi của cô càng dán lên anh, sau đó bắt đầu tùy tiện hưởng thụ ngọt ngào trong miệng cô, bàn tay cũng liêu lĩnh đặt lên nơi mềm mại trước ngực cô.

Cảm xúc đến bất ngờ khiến Ôn Tưởng Huân muốn co người lại, khi cô cảm giác được anh đứng dậy cởi quần áo trên người, cô xấu hổ không dám mở hai mắt ra.

“Đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn thẹn thùng à?” Trên môi Viêm Ngưỡng Tu nở nụ cười quỷ dị. Ở trên giường cô vừa thẹn thùng lại nhiệt tình, có lẽ đó là nguyên nhân nhiều năm anh vẫn yêu thích không buông tay.

“Đừng nhìn em như vậy.” Cô lấy tay che hai gò má phấp hồng vì tình dục, giọng Ôn Tưởng Huân như muỗi, nũng nịu, không hề có tác dụng với Viêm Ngưỡng Tu, ngược lại khiến anh càng càn rỡ.

Viêm Ngưỡng Tu xoay người đè cô ở dưới thân, cũng bắt lấy hai tay cô để sang hai bên, sau đó cố ý truyền đạt mệnh lệnh.

“Anh càng muốn xem, hơn nữa anh muốn xem cùng em, mở mắt ra.” Mệnh lệnh của anh luôn luôn không được phép không nghe, Ôn Tưởng Huân phục tùng theo thói quen, cô ngoan ngoãn mở mắt ra.

Anh cố ý chậm rãi cởi quần áo của cô, anh yêu nhất là khi đầu ngón tay của anh chạm vào da thịt của cô làm cô run rẩy.

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng đặt lên núm hoa lộ ngoài không khí, nơi đó đang tỏa ra hơi nóng như anh đoán.

Môi Viêm Ngưỡng Tu hôn xuống gáy cô, lấy môi thay thế ngón tay, hôn lên cánh môi sung huyết nho nhỏ, tay của anh cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng vuốt ve trên bắp đùi cân xứng, yêu thích vỗ về chơi đùa qua lại.

Cơ thể truyền đến cơn khoái cảm làm Ôn Tưởng Huân không nhịn được mà thở gấp, cô chỉ có thể vô lực ôm lấy nguồn ấm áp trước ngực cô.

“Ừm.....” Nhưng mà Viêm Ngưỡng Tu không muốn bỏ qua cho cô, ngón tay thon dài đi tới nơi mềm mại, dò xét đến mảnh đất ướt át.

“Em đã ướt như vậy rồi sao?”

“Ừm.....”. Ôn Tưởng Huân không thể nói được một câu hoàn chỉnh, nhất là khi ngón tay anh đưa vào trong mật huyết của cô, cô càng không thể suy nghĩ được gì.

“Nơi này còn ẩm áp hơn so với tưởng tượng của tôi.” Anh cũng thở gấp vì dục vọng tăng vọt.

Viêm Ngưỡng Tu có thể khẳng định cô đã bị anh làm cho ‘dục tiên dục tử’, nhưng anh vẫn chưa muốn dừng tay, một ngón tay vẫn cố ý tham lam tiến vào, muốn làm cô ra nhiều mật ngọt trong huyết hoa, môi cũng ra sức hưởng thụ sự ngọt ngào trước ngực cô.

“Van anh..... Ừm.... Em không chịu nổi.... Làm ơn.....” Bàn tay nhỏ bé của Ôn Tưởng Huân vỗ về trên người anh, đi xuống tìm kiếm thứ nóng rực mà cô khát vọng.

“Em muốn sao?” Anh biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, hạ thể cực lớn cố ý ma sát trước tiểu huyết của cô, Ôn Tưởng Huân gật đầu, cô cảm giác cả người đều bị sự khát vọng mãnh liệt làm cho điên cuồng.

“Cầu anh.... Em muốn.....” Cô không nhịn được nâng đầu anh lên, lè lưỡi hôn nồng nhiệt.

Cô nhiệt tình đáp lại khiến Viêm Ngưỡng Tu suýt không khống chế được hạ thân, anh hưởng thụ thân hình mê người gợi cảm, mút cái lưỡi phấn nộn của cô.

Anh quyết định làm như cô mong muốn, cũng như bản thân mong muốn, đem hạ thân đắm sâu vào nụ hoa sung huyết mẫn cảm của cô.

Khoái cảm như vậy làm Ôn Tường Huân rên rỉ, cô cảm giác mình như muốn vỡ vụn, chỉ có thể thở dốc không ngừng, bên trong hoa huyết rất chặt làm Viêm Ngưỡng Tu không không chế nổi mà đưa lửa nóng ra vào nhanh chóng, một lúc sau, anh cảm giác được hoa huyết bắt đầu co rút lại, anh cắm sâu vào trong hoa huyết phóng ra tinh hoa của anh.

Cô có ma lực thần bí làm anh không thể kiềm chế, bởi vì đối phương là cô, anh tin tưởng cô là người có chừng mực nhất định, hiểu rõ nên xử lý thế nào, cùng vì thế nên vài năm nay anh vẫn để cô làm bạn bên người anh.

Nhìn cô đang ngủ say, cả người mềm oặt vì cao trào, Viêm Ngưỡng Tu nhớ đến quá khứ của bọn họ. Anh và cô bắt đầu từ khi nào? Hình như là từ cái đêm sau tang lễ của mẹ anh.

Anh nhớ đêm đó anh uống rượu say mèm, cô đột nhiên chạy tới gõ cửa phòng anh, anh đã quên mục đích hôm đó cô tới tìm anh, chỉ nhớ bởi vì anh cô đơn, không nhận được đã ôm chặt lấy cô.

Anh không biết là do uống rượu hay còn có nguyên nhân khác, chuyện sau đó xảy ra tự nhiên như thế. Trước đêm đó anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ tự dâng đến cửa, nhưng từ sau đêm đó, anh giống như người nghiện, chỉ quyến luyến cơ thể của cô.

Có đôi khi anh cũng nghĩ, nếu đêm hôm đó, người gõ cửa phòng anh không phải cô, như vậy bây giờ bên cạnh anh có phải là một người phụ nữ khác không? Thật ra mà nói anh cũng không biết, nhưng bây giờ nghĩ như vậy cũng đâu có ý nghĩa gì.

Anh là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường, cô cũng là một người trưởng thành. Nếu như cô không muốn thì chắc chắn anh cũng sẽ không miễn cưỡng cô, còn cô đã nguyện ý duy trì quan hệ như thế với anh, theo nhu cầu cùng nhau cảm thấy sung sướng, cũng sẽ giúp anh giảm bớt không ít phiền toái.

Cũng bởi vì phát tiết nên khi lên giường với những người phụ nữ khác, anh còn phải lo lắng những cô gái đó không tuân thủ quy tắc trò chơi, bỏ không được ném không xong. Anh không muốn thời điểm muốn phóng túng bản thân mà còn phải nhẫn nại rút ra khỏi hoa huyết, vì anh không muốn những người phụ nữ vọng tưởng ma tước hóa phượng hoàng dùng việc này đến để uy hiếp anh, chẳng thà anh chỉ lên giường cố định với người phụ nữ mà anh tín nhiệm.

Chỉ là anh không nghĩ tới một lần cố định này kéo dài tới ba năm, chẳng những anh không chán ghét cô mà ngược lại, anh giống như càng lúc càng nghiện, mà cô luôn luôn xứng với hai nhân vật, cấp dưới kiêm bạn giường.

Bọn họ ở trên giường phù hợp như vậy, xuống giường vẫn ăn ý bảo trì khoảng cách, thậm chí gần đây anh bắt đầu có chút tính toán riêng, không muốn thời gian cô chạy đi quá xa làm nhiệm vụ, hi vọng lúc anh muốn nhìn thấy cô thì có thể thấy cô ngay lập tức, không cần phải chờ đợi một lúc nào.

Đây là hiện tượng gì, chẳng lẽ anh nghiện càng ngày càng nặng sao? Có lẽ do tình lực của anh tràn đầy mà lại chỉ quen cơ thể ấm áp mềm mại của cô, cho nên mới luôn cảm thấy muốn cô không đủ.

Đầu ngón tay khẽ vuốt cánh tay trắng nõn trần trụi của cô, anh cảm giác được hỏa căn lại đang rực rạch, trên mặt cô vẫn còn đang ửng đỏ, trên người vẫn còn phấp phồng, tư thái mê người như vậy, anh không đành lòng quấy rầy cô nhưng lại không có cách nào đè nén xúc động muốn cô.

Viêm Ngưỡng Tu không kìm lòng được lại dán lên thân hình xinh đẹp làm anh mê muội, dùng những cái hôn tôn lên da thịt bóng loáng của cô, khẽ liếm mỗi chỗ trắng mịn và phần hồng trên người cô.

Trong lúc ngủ, Ôn Tường Huân không chịu được sự khiêu khích của anh, theo bản năng ôm lấy cổ anh bắt đầu đáp lại. Sự mềm mại của cô càng làm Viêm Ngưỡng Tu không thể không chế được dục vọng hưng phấn bùng bùng trong cơ thể.

Anh muốn cô, muốn cô ngay bây giờ!

2. Chương 2

Cũng như thường ngày, khi cô mở mắt ra thì anh đã không còn ở đây nữa.

Nhớ tới sự nhiệt tình của Viêm Ngưỡng Tu đêm qua, với sự lạnh lẽo của ga giường, Ôn Tưởng Huân vẫn không tránh khỏi cảm thấy trống rỗng.

Cảm giác cơ thể đau nhứt sau cuộc hoan ái đêm qua, cô quyết định đi tắm, tiện thể để cho đầu óc tỉnh táo hơn. Trước khi vào phòng tắm, cô vẫn không quên uống viên thuốc quen thuộc.

Trong phòng tắm, làn khói mờ mờ không che giấu được cả người toàn dẫu hôn xanh tím trong gương, may mà bây giờ là mùa đông, chỉ cần mặc một chiếc áo cao cổ thì không ai có thể nhìn thấy gì, đương nhiên cũng bao gồm cả lòng cô đang quặn thắt.

Y Vịnh Tình ngồi trên bàn cơm, thấy cô xuống lầu thì vẻ mặt sáng láng chào hỏi cô.

“Tớ đã mua bánh quẩy mà cậu thích ăn nhất đây, mau tới đây ăn cho nóng.” Thật ra thì Ôn Tưởng Huân không đói nhưng cô không muốn phụ tấm lòng của bạn tốt. Cô cầm cốc sữa đậu nành nóng trên bàn uống một hơi.

Thời tiết mùa đông rất lạnh, không khí cũng lạnh, chỉ có thức ăn trên bàn là còn tỏa ra chút hơi ấm. Khi Y Vịnh Tình không chịu nổi không khí trầm mặc này, muốn mở miệng ra để hâm nóng không khí, thì đột nhiên Viêm Ngưỡng Tu lạnh lùng mở miệng.

“Ăn xong thì đi đàm phán công việc với tôi.”

Y Vịnh Tình chỉ vào cái mũi của mình: “Tôi hả?”

“Tôi đang nói Tưởng Huân.”

“À.” Y Vịnh Tình hơi thất vọng, mặc dù cô từng phàn nàn làm nhiệm vụ rất mệt mỏi không có thời gian rảnh rỗi, nhưng khi cô rảnh rỗi thì cô lại thấy nhàm chán, không có việc gì để cô làm, xem ra có khả năng nhiệm vụ duy nhất ngày hôm nay của cô là trông nhà.

“Ăn nhiều một chút, em rất gầy.” Viêm Ngưỡng Tu đột nhiên nói một câu.

“Sếp nói tôi sao?” Y Vịnh Tình nghi hoặc xoa gò má của mình, cô cảm thấy bản thân béo mà!

“Ăn hết bữa sáng của em đi rồi chúng ta mới xuất phát.” Viêm Ngưỡng Tu cũng không nâng mắt lên, đưa bánh quẩy mà Y Vịnh Tình mua đặt trước mặt Ôn Tưởng Huân, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

“Ông chủ bị làm sao vậy? Nói chuyện cũng không nhìn người thì ai mà biết được là anh ta đang nói chuyện với ai, đúng là không có lễ phép.” Y Vịnh Tình rầu rĩ uống cốc trà sữa trên tay, bắt đầu nhìn Ôn Tưởng Huân từ trên xuống dưới, “Nhưng mà cậu đúng là rất gầy, có phải cậu lén lút giảm cân hay không? Vóc dáng của cậu hoàn mỹ lắm rồi, không cần phải giảm đâu.”

Nếu như người ông chủ nói đúng là Ôn Tưởng Huân, vậy thì cô cũng đồng ý với lời của ông chủ. Cô mới không gặp cô ấy một thời gian mà Tưởng Huân gầy đi không ít, mặc dù vẫn đẹp như vậy, nhưng cô cảm thấy Tưởng Huân có dáng người cao, có thêm chút da thịt thì lại càng đẹp mắt.

Ôn Tưởng Huân kinh ngạc nhìn bánh quẩy trước mặt, trong lòng thoáng dễ chịu ngọt ngào.

Anh đang quan tâm cô sao? Đây là lần đầu anh công khai biểu đạt sự quan tâm của anh. Ôn Tưởng Huân cảm thấy bánh quẩy trên bàn cũng lóe ra ánh sáng hạnh phúc.

Có phải do cô dễ dàng cảm động không? Cô nhất định sẽ ăn hết chỗ bánh quẩy này.

※ ※ ※

“Tôi, tôi biết rõ giá cổ phiếu của công ty chúng tôi đang giảm liên tục, nhưng mà, tôi... Trong tay chúng tôi còn một công trình đang đợi để mở.....” Tổng giám đốc của công ty xây dựng Bình Phát, Triệu Bình Phát,

cố gắng lau mồ hôi trên trán, chàng thanh niên trước mặt ông có khí thế không giận mà uy, khiến ột người đã trải qua không ít sóng gió như ông cũng bị dọa hồn bay một nửa.

Từ lâu ông đã nghe đồn anh ta có thể đang kiêm nhiệm cái gọi là thế giới ngầm giữa bạch đạo và hắc đạo, đã hắc lại còn bạch cũng như đã chính lại còn tà, người phụ trách của công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cầu đều không phải là người bình thường. Nhưng ông không ngờ người đàn ông này nhìn chỉ khoảng 30 tuổi, cả người lại tản ra sự trầm ổn, hung ác nham hiểm; nói thật ra, đàm phán điều kiện với Viêm Ngưỡng Tu làm ông căng thẳng phát run, nhưng vì phải giữ lại được công ty, nói gì thì nói, ông vẫn phải đánh bạo thử một lần.

Viêm Ngưỡng Tu không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, anh không muốn lãng phí thời gian nghe người đàn ông trung niên này lắp bắp.

“Ông dựa vào cái gì muốn tôi tin tưởng dự án của ông có tương lai?”

“Tôi, tính ra thì công ty chúng tôi đã thành lập và đứng trên thương trường được hơn 10 năm, cũng có chút quan hệ và tiếng tăm, tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân mà ngài muốn mua công ty chúng tôi. Nếu tôi đem 40% cổ phần công ty tặng cho ngài, ngài có nguyện, nguyện ý giúp chúng tôi vượt qua khó khăn lần này không?” Triệu Bình Phát đánh bạo nói điều kiện với Viêm Ngưỡng Tu.

Ông đã kinh doanh hơn nửa đời người, bây giờ muốn ông chấp tay nhường công ty cho người ta thì ông không thể nào bỏ được. Đến khi ông biết người muốn thu mua công ty ông là công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cầu mà người ta nghe đến đã sợ mất mật, thì trái tim ông càng rơi xuống đáy cốc.

Nhưng mà nguy cơ có thể sẽ biến đổi, nếu như Viêm Ngưỡng Tu đồng ý ra tay giúp ông thì ông chắc chắn có thể trở lại như trước.

Khóe miệng Viêm Ngưỡng Tu hơi gợn lên, nhưng ý cười không chạy thẳng đến đáy mắt. Ông ta còn có dũng khí nói điều kiện với anh? Được lắm, anh có thể vì phần dũng khí này mà cho ông ta một cơ hội.

Công ty này đúng như Triệu Bình Phát nói, có nền móng tốt, chỉ là nhà ông ta bất hạnh vì có một đứa con trai không biết suy nghĩ, đầu tư nhầm dự án, cho nên thuyền mới bị lật trong mương, cơ nghiệp mười năm bị hủy hoại trong chốc lát, nhưng mà nếu có cứu trợ thì anh cũng không cần phải mua lại một cái phiên toái như vậy, tuy nhiên chỉ có 40% cổ phần công ty thì anh cũng hơi lo lắng một chút.

“Cho tôi xem bản kế hoạch của dự án.” Viêm Ngưỡng Tu nói một câu giống như trời hạn gặp mưa, Triệu Bình Phát biết công ty của ông được cứu rồi.

“Không thành vấn đề, mời ngài đi qua phòng họp webcam, tôi sẽ không làm ngài thất vọng.”

Viêm Ngưỡng Tu bảo Ôn Tưởng Huân ở lại đây chờ anh, sau đó mới đứng dậy đi theo Triệu Bình Phát rời khỏi phòng.

Sau khi cha và người tên là Viêm Ngưỡng Tu rời khỏi, Triệu Chính Học nheo mắt, trắng trợn nhìn chăm chăm vào Ôn Tưởng Huân.

“Mỹ nữ, em tên là gì?” Ôn Tưởng Huân đứng yên tại chỗ, coi như mắt diếc tai ngơ với lời nói của hắn, coi hắn như người tàng hình.

“Không cần phải lạnh lùng như thế, em là phụ nữ hay là đàn ông? Em có suy nghĩ đến việc theo anh không?” Triệu Chính Học bị sắc làm mờ mắt, nhìn thấy người đẹp băng sơn thì dục vọng muốn chinh phục lại dâng lên, “Công phu trên giường của anh cam đoan sẽ không làm em thất vọng đâu.”

“Tôi khuyên anh không nên đến gần nữa.” Ôn Tưởng Huân không nhin được mà cảnh cáo hắn.

Đáng tiếc người được cảnh cáo mắt có quá nhiều lòng trắng, dung lượng trong não cũng không lớn, hình như không cảm nhận được giọng nói toàn mùi thuốc súng của cô.

“Nếu như anh muốn đến gần thì em có thể làm gì anh? Cẩn anh à?” Phụ nữ ngoài miệng thì nói không cần nhưng thực ra trong lòng lại rất muốn. Triệu Chính Học tự cho là đúng khêu nhẹ bả vai của cô.

Ôn Tưởng Huân hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn thẳng vào cái tên ngu ngốc không biết sống chết, “Anh có phải là người không?”

“Anh đương nhiên là người.....”

“Không, anh không phải là người, anh là.....” Cánh môi hoàn mỹ của Ôn Tưởng Huân mở ra đóng vào nói nhẹ một câu, một giây sau, Triệu Chính Học giống như trúng tà, ngoan ngoan buông cánh tay không quy củ xuống, tự mình đi đến bồn hoa im lặng ngồi đó.

Sau khi Triệu Bình Phát vào phòng thấy cảnh tượng con trai ngồi bên cạnh bồn hoa kêu gâu gâu rất kỳ dị.

“Chính Học, con làm sao vậy? Đừng dọa cha.” Ông thấy con trai giơ chân lên giống tư thế con cún đi tiểu thì sốt ruột kéo vạt áo con trai. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà đột nhiên con lại thành như vậy?”

Sao lại thế này? Viêm Ngưỡng Tu không cần nghĩ nhiều cũng biết đây là chuyện tốt do ai làm, hẩn nhìn về phía Ôn Tưởng Huân mặt không chút biểu cảm nào.

“Vừa rồi hẩn ta không lễ phép với em.” Cho nên cô mới thôi miên hẩn, nhưng mà cô đã cảnh cáo hẩn trước rồi, là do hẩn ta không nghe lời.

Viêm Ngưỡng Tu nhướn mày.

“Giám đốc Triệu, con trai ông đúng là không đơn giản, dám động đến người của tôi?”

Triệu Bình Phát cảm thấy lòng trầm xuống, ông đã nghe nói người của Viêm Ngưỡng Tu đều không dễ chọc. Ông không ngờ Chính Học lại không biết nhìn, ăn tim gấu mặt hổ, dám có hành động xấu với người bên cạnh Viêm Ngưỡng Tu?

Trời ạ! Đừng nói là có thể giải thích được tật xấu này của Chính Học, mà sợ rằng một cơ hội của công ty vất vả lắm mới có được cũng sẽ bị hủy, lần này thì phải làm sao mới tốt.

“Viêm, Viêm tiên sinh.... Ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo tính toán với chúng tôi.....” Không còn kịp nữa rồi, khi sư tử khát máu mà bị chọc giận thì không có cách nào bình ổn lửa giận trong ngực, Viêm Ngưỡng Tu trừng mắt nhìn cái tên lốt người lòng chó.

“Ba ngày sau tôi sẽ đến tiếp nhận nơi này, và cả sản nghiệp mà ông sở hữu.” Anh vốn không muốn đuổi tận giết tuyệt, nhưng mà đối phương không đáng giá với sự đồng tình thì anh cũng vui vẻ thu hồi lại một chút sự thương tâm đồng tình của anh.

Viêm Ngưỡng Tu không để ý đến người phía sau đang đau khổ cầu xin, anh dẫn Ôn Tưởng Huân rời khỏi văn phòng toàn mùi khai nước tiểu.

Đến bãi đỗ xe dưới lòng đất, đột nhiên Viêm Ngưỡng Tu dừng bước, xoay người lại, Ôn Tưởng Huân đi sau anh suýt nữa thì va vào lồng ngực rắn chắc của anh.

“Hẩn ta làm gì với em?”

“Cái gì?” Ôn Tưởng Huân không đoán được anh sẽ hỏi điều này, cô có chút kinh ngạc.

“Không phải em nói là hẩn ta không lễ phép với em sao?”

“Vâng, hẩn nói chuyện rất tùy tiện.” Cô không cần tốn nhiều sức để có thể thôi miên được hẩn, có thể thấy được đầu của tên đó đúng là phế vật!

“Chỉ vậy thôi?” Chỉ thế mà cô biến người ta thành con chó nhỏ đi tiểu ở bồn hoa hả?

“Hẩn còn động vào em.” Chỉ cần nghĩ đến thôi là cô lại thấy ghê tởm, da gà nổi đầy người.

Việc này không thể tha thứ, cô là người của anh, không có sự cho phép của anh mà có người dám đụng đến cô? Viêm Ngưỡng Tu hơi hối hận vì không bẻ gãy cổ hẩn.

“Hẩn chạm vào chỗ nào trên người em?”

“Bả vai.” Những câu hỏi của anh làm tim Ôn Tưởng Huân đập nhanh hơn, hay là anh đang ghen?

Viêm Ngưỡng Tu nhẩn mày, “Chỉ có bả vai?” Đây là phản ứng gì? Cái gì mà chỉ có? Lòng mày Ôn Tưởng Huân cũng nhú lên.

“Như vậy còn chưa đủ sao?”

“Hắn chỉ chạm vào vai em mà em đã biến hắn thành một con chó nhỏ, còn anh đêm nào cũng nói những lời hạ lưu bên tai em, không chỉ chạm vào bờ vai mà còn những nơi khác, chắc hẳn anh nên bị em băm vằm thành trăm đoạn hả?” Viêm Ngưỡng Tu tà nịnh cười khê.

Ôn Tưởng Huân đỏ mặt bác bỏ, “Cái này không giống!”

“Không giống chỗ nào?” Viêm Ngưỡng Tu hỏi, giống như là không hiểu thật.

“Anh..... em.....” Đáng chết, chẳng lẽ ông chủ thật sự không biết địa vị của anh ở trong lòng cô sao?

“Em thử nói xem nào.” Viêm Ngưỡng Tu luôn luôn lạnh như băng, con người đậm như nước có một chút nghiền ngẫm, anh đúng là hơi tò mò.

Anh có thể chạm vào cô nhiều như vậy, người khác chỉ chạm vào cô một chút cũng không được. Đừng nói là, cô là người có quan niệm cổ hủ.... anh là bạn giường của cô đã ba năm, đây hẳn không phải là lý do chứ?

Chẳng lẽ anh thật sự không nghĩ đến tâm ý của cô sao? Ôn Tưởng Huân chán nản.

“Dù sao thì tên phế vật kia không động vào em là được rồi.” Cho dù giải thích nhiều nữa cũng vô dụng, nói không chừng còn làm anh phản cảm, cô lựa chọn cách nói vô hại nhất.

Viêm Ngưỡng Tu nhìn bộ dạng bình tĩnh của cô một hồi lâu, dường như anh muốn tìm ra một chút dấu vết từ trên mặt cô. Mặc dù anh cảm thấy vẻ mặt của cô không được tự nhiên nhưng đôi mắt cô rũ xuống làm anh không tìm ra được chút manh mối nào.

Khả năng che giấu cảm xúc của cô cũng chẳng kém gì anh, quả thật không hổ là đồng bọn ưng ý của anh.

Cô có nghe lầm không? Anh đang cười? Hơn nữa anh còn cười rất vui vẻ. Lúc anh cười lộ lên thật sự rất mê người, Ôn Tưởng Huân nhìn đến choáng váng.

Có cái gì buồn cười sao? Cô rất ít khi thấy cảm xúc của anh lộ rõ như vậy.

“Tâm tình của anh rất tốt nên cười, được không?” Viêm Ngưỡng Tu như nhìn ra sự nghi hoặc của cô, chẳng mấy khi anh tốt bụng trả lời.

“Bởi vì em bị người khác sờ nên tâm tình của anh tốt sao?” Có thể, nếu anh dám gạt đầu thì cô nhất định sẽ vặn gãy cổ anh.

Cô gái này theo anh lâu như vậy, chẳng lẽ không biết tâm tình của anh tốt hay không tốt cũng không cần lý do sao? “Em nói hắn chạm vào bờ vai em hả?” Bàn tay to của anh nhẹ nhàng xoa lên bờ vai cô.

Anh nhớ tới bộ dạng cô rên rỉ dưới người anh, đúng là anh không thể chịu nổi chuyện cô bị người đàn ông khác chạm vào, cho dù chỉ là bờ vai mà thôi.

Đột nhiên anh có thể hiểu được cảm giác của cô, cho đến nay người chạm vào cô chỉ có anh, cô chỉ thuộc về anh, đương nhiên là không có thói quen bị người khác đụng chạm, cũng không thể để cho người khác đụng chạm được.

Sau khi hiểu rõ được điều này, tâm tình của Viêm Ngưỡng Tu rất tốt, anh cúi người xuống hôn lên đôi môi hồng của cô, tinh tế nhắm nháp sự ngọt ngào trong miệng cô.

Đầu tiên Ôn Tưởng Huân sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần đáp lại sự nhiệt tình của anh.

Đây là lần đầu tiên anh hôn cô ở nơi công cộng, tuy rằng cô không biết là do anh tâm huyết dâng trào hay là uống nhầm thuốc, nhưng mà cũng làm cho cô lần đầu tiên cảm nhận được nụ hôn nồng nhiệt mà không xen lẫn xót xa.

※ ※ ※

Dường như bốn người bọn họ rất khó để có thể ở cùng nhau, Duật Đông Minh là bác sĩ có tay nghề cao, vừa mới giải quyết xong một ca phẫu thuật khó trở về thì Y Vịnh Tinh lại bị phái đi làm nhiệm vụ, cảm giác hình như cô là người rảnh rỗi nhất, cả ngày đứng lên ngồi xuống trong tòa nhà lớn.

“Em ấy, tại sao lại gầy như thế này, nửa đêm không ngủ được chạy đi làm kẻ trộm à?” Duật Đông Minh tinh thông cả trung y và tây y, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra Ôn Tưởng Huân ngủ không đủ.

“Đúng rồi, chạy đi trộm sạch tài sản mà anh sở hữu.” Ôn Tưởng Huân cố ý nói đùa để che giấu chột dạ, chung quy cũng không thể nói là đường như mỗi đêm cô đều làm vận động kịch liệt với Viêm Ngưỡng Tu nên mới ngủ không đủ giấc được.

Duật Đông Minh có y thuật cao, không biết anh có nhìn ra cô là do túng dụng quá độ hay không? Ôn Tưởng Huân hơi bất an cầm quyển tạp chí trên bàn chặn ánh mắt đánh giá của anh.

“Không sao, cũng không phải là anh không kiểm lại được.” Duật Đông Minh ôm một cái gối, nhàn nhã dựa vào ghế sofa.

Y thuật của anh có thể đạt tới khả tử hồi sinh, bệnh tình nghiêm trọng vào tay anh không có gì là không trị hết, nhưng mà chính vì như vậy nên anh cũng có thể giết người không dấu vết, khiến đối phương chết hoặc ốm đau đối với anh mà nói đều là một việc nhỏ chỉ cần động một ngón tay mà thôi.

Anh có được kỹ năng y thuật thần kỳ, là bác sĩ chuyên thuộc công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cần, nhưng mà các bạn của anh rất ít khi có tình huống bị thương cần anh đích thân ra tay, cho nên ngẫu nhiên anh cũng sẽ bị phái đi điều trị cho những vị khách đặc thù, phần lớn những người đó đều từng là người đã từng đảm nhiệm chức vụ trong công ty, bởi vậy anh coi như là người đi trả nhân tình cho công ty.

“Đúng rồi, em hỏi anh, anh có biết sáng sớm nay ông chủ đã chạy đi đâu không?” Tuy rằng cô đã có thói quen rời giường thì anh sẽ không ở bên cạnh, nhưng mà cũng đã buổi chiều tối mà còn chưa gặp Viêm Ngưỡng Tu, trong lòng Ôn Tưởng Huân hơi lo lắng.

Duật Đông Minh nhún vai, tùy tiện cầm một quyển tạp chí trên bàn đọc, “Hình như là đi đón một vị khách quan trọng thì phải.”

“Là vị khách như thế nào?” Đúng là khó có khi biệt thự lại có khách đến.

“Làm sao anh biết được.”

Nghi vấn của Ôn Tưởng Huân rất nhanh đã có lời giải đáp, một lúc sau Viêm Ngưỡng Tu đưa về một cô gái xinh đẹp như búp bê, nhưng mà biểu cảm trên mặt Viêm Ngưỡng Tu hơi kỳ quái, không có sự bình tĩnh của ngày thường mà có một chút hoảng loạn.

“An bài cho cô ấy một căn phòng, phải bảo vệ cô ấy thật tốt, không được có chút sai lầm nào.” Viêm Ngưỡng Tu chỉ đơn giản nói vài câu sau đó cất bước đi ra khỏi phòng khách.

Cô gái nhìn một nam một nữ trong phòng, có vẻ không được tự nhiên.

“Chào hai người, tôi là Thiệu Y Y, sau này phải làm phiền mọi người chăm sóc.” Ôn Tưởng Huân và Duật Đông Minh liếc mắt nhìn nhau, dường như còn chưa hiểu được tình huống này.

“Ý của cô nói là cô sẽ ở lại đây phải không?” Duật Đông Minh khách khí hữu lễ nói.

Thiệu Y Y gật đầu, điều này làm bọn họ hiểu ra. Mặc dù có chút nghi vấn về thân phận của cô gái này nhưng là cấp dưới bọn họ rất rõ ràng bốn phận của mình, cũng không dám hỏi nhiều.

Duật Đông Minh biểu hiện mười phần khí độ thân sĩ, tiếp nhận hành lý mà lái xe đưa vào sau đó đi trước.

“Thiệu tiểu thư, mời theo tôi, tôi sẽ đưa cô đến phòng dành cho khách.” Ôn Tưởng Huân kinh ngạc đứng tại chỗ, cô không hiểu tại sao cảm thấy có chút không thoải mái.

Cô đã nhìn qua rất nhiều biểu cảm của Viêm Ngưỡng Tu, nhưng chưa từng thấy qua vẻ tâm phiền ý loạn mất hồn của anh.

Cô gái này rốt cuộc là ai? Vì sao lại có thể ở đây? Vì sao muốn bọn họ phải bảo vệ cô ấy cẩn thận? Cô gái Thiệu Y Y này có quan hệ gì với anh?

※ ※ ※

Ôn Tưởng Huân bị vây trong nỗi nghi ngờ, đến bữa tối Viêm Ngưỡng Tu cũng không xuống ăn cơm cùng làm cô phiền lòng. Đêm đó, trong đầu cô đầy sự nghi hoặc làm cô không thể nào ngủ được.

Lúc nửa đêm, cửa phòng được mở ra, cô có một chút xúc động muốn hỏi Viêm Ngưỡng Tu cho rõ ràng.

Viêm Ngưỡng Tu kinh ngạc khi vào phòng lại nhìn thấy đôi mắt sáng trong của cô, hiển nhiên cô cũng mất ngủ như anh. Đối với anh mà nói, lúc này tất cả lời nói đều vô nghĩa, trong lòng anh, kinh ngạc rất nhanh đã bị nhiệt tình thay thế.

Ôn Tưởng Huân còn chưa kịp lên tiếng thì môi đã bị anh đoạt lấy, anh đoạt lấy không hề lưu tình làm cô không thể chống đỡ được.

Viêm Ngưỡng Tu rất nhanh đã bỏ đi quần áo của hai người, xoay người đè lên cơ thể lung linh đẹp đẽ của cô, anh bá đạo nắm lấy một bên eo của cô, tham lam hút lấy, tay kia thì vuốt ve bên còn lại.

Đau đớn cùng với khoái cảm kích thích khiến Ôn Tưởng Huân ngâm nga, muốn kháng nghị sự thô lỗ của anh nhưng lại cực kỳ thích sự tê dại như vậy.

“Đừng.... Xin anh, đừng như vậy.... Em sẽ không chịu nổi.... A.....” Cầu xin của cô vào trong tai Viêm Ngưỡng Tu lại như một chỉ lệnh thúc tỉnh mê người, anh dùng một tay cởi quần lót của cô, thành công chiếm lấy hoa tâm làm anh yêu không thôi.

“Em có thể thử kêu lớn lên, anh cam đoan một giây sau Đông Minh và vị khách của chúng ta sẽ tới và phát hiện ra việc tốt của chúng ta.” Thật ra thì anh rất thích nghe tiếng rên rỉ phóng đảng của cô, nhưng mà anh không muốn người khác phả hổng vận động ban đêm của bọn họ.

“Ừm....” Ôn Tưởng Huân đè nén từng trận khoái cảm truyền đến thân mình, cô khẽ cắn ngón tay ẩn nhẫn.

Ngoài miệng Viêm Ngưỡng Tu muốn cô không được kêu lớn nhưng bàn tay tà ác của anh lại khác, cố tình ra vào nhanh hơn ở hoa kính của cô.

Ôn Tưởng Huân không dám ngâm kêu, ngược lại làm tiếng nước ở hoa kính càng rõ ràng, cô xấu hổ muốn khép hai chân lại nhưng lại kẹp chặt lấy ngón tay Viêm Ngưỡng Tu.

“Em đang khiêu khích anh sao?” Anh tà ác tách hai chân cô ra, khiến cho hoa huyết của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt anh.

“Xin anh.... Đừng như vậy.... quá xấu hổ.” Tư thế dâm đảng làm người ta thẹn thùng khiến Ôn Tưởng Huân cảm thấy mình như sắp hôn mê.

“Làm sao có thể? Đẹp quá, em thật đẹp.” Viêm Ngưỡng Tu vui mặt giữ hai vú của cô, sau đó chậm rãi rời xuống nơi ướt át.

Khi cô ý thức được anh muốn làm cái gì, Ôn Tưởng Huân định kẹp hai chân lại nhưng bị bàn tay to của anh chặn lại cố định ở hai bên.

Trời ơi, cô cảm thấy cô nhất định sẽ bị anh bức điên, hôm nay dường như anh không giống thường ngày, tà ác hơn, rất bá đạo, cô sắp không chịu được khí thế mạnh mẽ của anh.

Sau khi nhấm nháp tươi ngọt giữa đùi cô, Viêm Ngưỡng Tu mới cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu lên, anh biết cô đã lên đỉnh vài lần, nhưng mà anh vẫn chưa ăn no.

Viêm Ngưỡng Tu gờ cứng rắn đâm vào hoa huyết của cô, anh cảm giác được cô co rút mãnh liệt, biết cô lại đạt tới khoái cảm cao nhất, anh ác ý dùng những lời lẽ sâu sắc, vừa lòng thưởng thức thần thái như si như say mê người của cô, lúc Ôn Tưởng Huân không chịu nổi từng đợt khoái cảm đánh tới là lúc anh phóng ra tinh túy của mình.

Tâm tình của anh rất kém, rất loạn, dường như không ngừng yêu cô mới có thể làm anh bình tĩnh, đêm nay anh không nghĩ sẽ bỏ qua cho cô.

※ ※ ※

Ngày chết tiết, rõ ràng đã phát tiết không ít tinh lực nhưng anh vẫn không cảm thấy buồn ngủ, sau khi rời khỏi chiếc giường ấm áp, Viêm Ngưỡng Tu mở một chai rượu, trốn trong phòng sách sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn của bản thân.

Anh rót một ngụm rượu vào miệng, sau đó lấy ra một bức ảnh giấu trong ngăn kéo bàn học, trong ảnh chụp là một người đẹp như búp bê.

Viêm Nguyệt Nha là em gái cùng cha khác mẹ của anh, anh muốn đến gần nhưng không thể tiếp cận em gái, thật ra anh không hề chán ghét cô em gái này của mình, khi cô cười lộ lên khoe miệng cong cong như vàng trắng. Nhưng mà dưới sự giáo dục nghiêm khắc của mẹ, anh không được phép tới gần cô bé là tạp chủng trong lời nói của mẹ.

Anh vĩnh viễn không quên được nụ cười ngọt ngào của cô, cho dù biết anh phải hận cô nhưng cô vẫn như cái đuôi theo sau lưng anh, anh chỉ cần quay đầu sẽ nhìn thấy nụ cười vô hại của cô.

Anh rất hâm mộ sự hồn nhiên của cô, do chồng ngoại tình nên mẹ anh bị hận thù che mắt, cũng ảnh hưởng nhiều đến quá trình trưởng thành của anh, từ nhỏ anh đã được giáo dục phải lạnh lùng, tàn nhẫn, không thể trả giá tình cảm, không thể mềm lòng với kẻ địch.

Anh cũng là người, anh cũng sẽ mệt mỏi, cũng nghĩ đến một tuổi thơ bình thường, lại càng hâm mộ nụ cười của Nguyệt Nha, càng khiến anh xấu hổ, thậm chí ghen tị ông trời không công bằng.

Cô là vì anh mà chết, khi gặp được kẻ thù của cha muốn dùng hấn để uy hiếp, là cô đã đỡ thay hấn phát súng đó.

Anh vĩnh viễn không quên cảnh tượng máu thấm đẫm bộ quần áo màu trắng mà cô yêu thích nhất, cô nhin đau nỡ nụ cười cuối cùng với anh.

Anh dừng khóc, Nguyệt Nha thích anh nhất.....

Đây là lời cuối cùng mà cô nói với anh, cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy nụ cười hồn nhiên đó, anh càng kinh ngạc hơn khi phát hiện ra anh khóc? Anh khóc vì một người mà anh nên hận. Nếu thời gian có thể trở lại, anh thề anh nhất định sẽ thương yêu búp bê hồn nhiên đó, chỉ tiếc là thời gian không thể quay lại.

Mãi cho đến khi cha qua đời, sau đó mẹ anh cũng rời bỏ nhân thế, anh cảm thấy ông trời như đùa giỡn với anh, anh nghe theo lời mẹ nói nhưng cái giá phải trả là anh không có gì cả, ngay cả mẹ cũng rời khỏi anh, một mình anh gánh vác sự nghiệp của Viêm gia, học độc lập, học trưởng thành, học thói quen cô đơn.....

Nhưng mà bây giờ Nguyệt Nha lại xuất hiện trước mặt anh, chẳng lẽ ông trời thương anh, cho anh một cơ hội để bù đắp lại?

Một người bạn của anh làm cảnh sát ở nước Mỹ gọi điện cho anh, muốn anh giúp đỡ bảo vệ nhân chứng quan trọng trong vụ án giết người xuyên quốc gia. Anh vốn định từ chối, không muốn xen vào việc của người khác, nếu không phải anh từng nhận được sự giúp đỡ của bạn tốt thì anh cũng không miễn cưỡng bản thân đáp ứng, còn tự mình đi nghênh đón nhân vật quan trọng này.

Khi anh nhìn thấy dung nhan quen thuộc đi ra khỏi sân bay, anh dường như quên phải thở, khi anh biết được người có nụ cười giống Nguyệt Nha chính là Thiệu Y Y mà anh phải bảo vệ, anh càng hoài nghi có phải do trời xanh cố ý.

Mặc dù biết cô gái trước mặt giống Nguyệt Nha nhưng khác về linh hồn thân thể, nhưng trên đời này làm sao có thể có người giống như thế, khiến anh không rõ cho rằng đó là Nguyệt Nha sống lại.

Anh biết anh nên giữ tỉnh táo, cũng biết bản thân không nên hoảng loạn như thế, nhưng anh không thể đè nén tâm tình phức tạp không thể bỏ qua.

Trong thâm tâm anh vẫn luôn cảm thấy áy náy và ghen tỵ với Nguyệt Nha, và oán giận mẹ anh, nhìn thấy Thiệu Y Y giống Nguyệt Nha như đúc, anh không biết phải đối mặt thế nào?

Trong ảnh chụp, Nguyệt Nha mặc bộ quần áo trắng tinh, nụ cười sáng lạn, hốc mắt Viêm Ngưỡng Tu nóng lên.

“Nguyệt Nha, Nguyệt Nha, em bảo anh phải làm sao mới tốt đây?”

3. Chương 3

Trên mặt biển mênh mông vài gợn sóng lăn tăn, mặc dù đang là mùa đông lạnh giá nhưng trên mặt biển vẫn có vài tia sáng chói mắt.

Cô nghĩ rằng Viêm Ngưỡng Tu muốn đưa cô đi đàm phán công việc, không ngờ lại đến bờ biển. Nếu cô nhớ không lầm thì tro cốt của mẹ anh được rắc ở biển này.

Ôn Tưởng Huân lén nhìn Viêm Ngưỡng Tu một cái, anh không mở miệng nói chuyện, cô cũng không dám đánh tan sự im lặng này.

“Em đoán xem ánh mặt trời có thể chiếu đến nơi sâu nhất dưới đáy biển không?” Viêm Ngưỡng Tu cúi đầu hỏi.

“Chắc là không thể.” Vấn đề này khiến cô hơi ngạc nhiên, nhưng mà cô vẫn trả lời theo sự thật.

“Anh cũng đoán thế.” Anh nở nụ cười, nhưng nụ cười đó có chút thê lương, “Anh nghĩ, có phải ngàn sinh vật dưới đáy biển cũng ảo tưởng sẽ được nhận sự ấm áp của ánh mặt trời?” Giống như lòng anh vẫn ảo tưởng sẽ bỏ gian tà để theo chính nghĩa, đón ánh mặt trời, nhưng anh biết anh không có năng lực để làm điều đó.

Mặt trời buổi trưa mang theo một vài tia nắng ấm áp nhưng gió biển vẫn khiến Ôn Tưởng Huân lạnh run lên.

“Anh cảm thấy rất cô đơn sao?” Cô lớn mật phỏng đoán. Có lẽ về cô đơn trên mặt anh mới là nguyên nhân chính khiến cô lạnh cả người.

Anh cười tự giễu, “Rõ ràng vậy sao?”

“Em đoán, những sinh vật sống dưới đáy biển chỉ cần cuộc sống vui vẻ thì dù không được ánh mặt trời chiếu đến cũng sẽ cảm thấy ấm áp.”

“Vậy sao? Vậy phải làm thế nào mới cảm thấy vui vẻ?”

Anh đã từng cho rằng, chỉ cần lấy lòng mẹ thì sẽ làm ẹ vui vẻ, cũng cho rằng nghe lời cha là có thể làm cho gia đình hòa thuận hạnh phúc, nhưng mà kết quả lại là vô ích, anh nghĩ rằng vui vẻ là điều xa vời không thể chạm đến.

Vì muốn nhận được sự tán thành, năm anh mười tám tuổi, dựa vào tài năng trời sinh về máy tính, dùng thời gian một năm để xâm nhập vào mạng lưới của các chính phủ của các nước lớn trên thế giới, anh gần như nắm giữ hết cơ mật của các quốc gia, từ đó anh cũng biết không ít bí mật của các quan viên cao cấp.

Bộ dạng vòng vo, bao che cho nhau, khiến anh có cơ hội đàm phán điều kiện với họ, trước khi quyết định làm chuyện này, anh đã không còn quan tâm gì đến sống chết nữa, cho nên dù bất kỳ quyền lực thế nào uy hiếp anh, anh cũng chẳng buồn để vào mắt. Đương nhiên chuyện này cũng phải cảm ơn công lao to lớn, sự nghiệp vĩ đại và mạng lưới giao tiếp của tổ tiên Viêm gia, ở địa vị này dù ít hay nhiều cũng khiến kẻ khác phải kiêng dè anh.

Một đứa nhóc lại đẩy lên một lần sóng lớn lan truyền khắp quốc tế, gây sự chú ý liên tiếp của các tập đoàn hắc đạo, rút dây động rừng, đây là mục đích cơ bản của anh. Khi anh lần lượt rút lui thành công, với trí tuệ và sự quyết đoán khiến người khác khâm phục, anh đã thành công tạo một địa vị cho anh trong quốc tế, cũng sáng tạo ra một truyền thuyết mới, mở ra một thời đại mới.

Viêm gia luôn lấy anh làm kiêu ngạo, anh trở thành một ông chủ mà ai cũng phải e ngại, nhưng thứ mà anh yêu thích chân chính vẫn không có được. Càng về sau anh càng buông tha điều đó, sau khi cha mẹ và Nguyệt Nha rời nhân thế, anh càng không thể không buông ra, anh cảm giác bản thân càng trống rỗng cô đơn.

Niềm vui cũng cách xa anh như vậy, dường như ấm áp càng cách xa hơn.

“Đây chỉ có thể do tự bản thân anh nhận thức, phương pháp khiến bản thân vui vẻ thật ra đều được quyết định bởi tâm của anh.” Giống như cô, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh cũng đã làm cô vui vẻ, bây giờ cô lại phát hiện, vui vẻ và đau khổ chỉ cách nhau một đường ngăn, cô nói cho anh cái gì là vui vẻ hình như không có sức thuyết phục.

“Em đoán xem, rốt cuộc anh phải làm thế nào thì mới có thể làm bà ấy vui vẻ?” Trên mặt biển ngẫu nhiên có vài chú chim hải âu sà xuống tạo thành từng đợt sóng lặn tẩn, có vài trận gió nhẹ thổi qua, giống như trong lòng mẹ anh cũng không yên lặng như vậy.

“Anh nên hướng về những người đang sống, hoặc là vì bản thân anh mà sống, nếu như anh chỉ nghĩ đến làm sao để mẹ anh vui thì cả đời anh cũng sẽ không vui vẻ đâu.” Cô rất rõ bóng mờ trong lòng anh, nhìn bộ dạng sa sút tinh thần của anh khiến cô rất đau lòng.

“Nếu như anh yêu một người là bà ấy hận nhất, bà ấy sẽ hận anh sao?” Lời này của anh có ý gì? Ôn Tưởng Huân kinh ngạc không biết trả lời làm sao.

“Anh nói là anh.... Yêu một người?” Câu hỏi lại của cô khiến Viêm Ngưỡng Tu đang chìm đắm trong những cảm xúc mâu thuẫn, giật mình phục hồi lại tinh thần, một giây sau anh đã đeo lên chiếc mặt nạ thường ngày.

“Anh chỉ nói ví dụ, trong từ điển của anh không có từ yêu.” Làm sao anh lại có thể bộc lộ cảm xúc yếu ớt của bản thân? Cho dù đứng trước mặt anh là người có quan hệ thân mật với anh đi nữa, anh cũng không thể dễ xuống lớp nguy trang, để người ta có thể dễ dàng nhìn được tâm của anh mới đúng.

Sự việc của Nguyệt Nha khiến anh tâm phiền ý loạn, hôm nay anh muốn đến bờ biển quen thuộc, vốn anh định một mình yên lặng một chút, lại không biết vì sao, anh vừa đến cửa nhìn thấy cô thì có một cỗ xúc động muốn đưa cô đi cùng, lại càng không nghĩ đến việc bản thân sẽ đem những tịch mịch trong lòng hóa thành ngôn ngữ và nói ra.

Nhưng mà càng làm anh ngạc nhiên hơn là, chỉ vài câu an ủi nhẹ nhàng của cô lại có thể khiến anh lung lay tâm tình bất an, có lẽ anh thật sự rất cô đơn, cần có người nói chuyện với anh.

Sự giải thích của Viêm Ngưỡng Tu không làm Ôn Tưởng Huân yên tâm mà ngược lại, nó càng làm nổi bật an trong lòng cô lan rộng hơn. Đây là lần đầu anh nói tới tình yêu với cô, nhưng mà hiển nhiên đối tượng làm anh phiền lòng không phải là cô. Cô rất muốn mở miệng hỏi cho rõ ràng nhưng lại sợ làm anh không vui.

Cô biết bản thân không có quyền hỏi nhiều, nhưng nhìn đôi mắt đen nhánh của anh so với nước biển càng sâu không lường được kia, cô thật sự bất an, rất bất an.

※ ※ ※

Ánh sáng mặt trời chiếu vào, lần đầu tiên Ôn Tưởng Huân có một cỗ xúc động không muốn rời giường.

Không phải vì sự đau đớn sau hoan ái tối hôm qua cùng Viêm Ngưỡng Tu, không phải do quyến luyến sự ấm áp trong chiếc chăn vào mùa đông, mà vì cô không muốn đối mặt với Viêm Ngưỡng Tu đã thay đổi hoàn toàn.

Từ sau khi Thiệu Y Y chuyển vào ở, cả người Viêm Ngưỡng Tu dường như thay da đổi thịt, biến thành một người cực kỳ ôn nhu, cả ngày hỏi han ân cần Thiệu Y Y, ánh mắt chỉ nhìn Thiệu Y Y, hoàn toàn khác với Viêm Ngưỡng Tu lạnh lùng trước đó. Ngay cả Duật Đông Minh đã sống chung nhiều năm cũng phải nói là thần kỳ.

Chỉ có cô cảm giác được rõ ràng, sau ôn nhu là một biểu hiện khác hoàn toàn. Khác với ban ngày anh nhu tình như nước, vừa đến ban đêm, anh giống như con mãnh thú nổi điên yêu cầu vô độ, càng lúc càng cuồng dã nhiệt tình.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng cô cũng biết anh thay đổi vì ai, đây là lý do mà cô không muốn đối mặt với anh.

Cô ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, cho dù anh không có tình cảm với cô, nhưng cô vẫn lén cảm thấy kiêu ngạo vì cô là người phụ nữ duy nhất của anh, cho dù quan hệ của hai người chỉ phát sinh vào buổi tối.

Nhưng mà bây giờ có một cô gái khác khiến anh trở nên ôn nhu, thì làm sao cô có thể chịu nổi?

Nếu có thể thì cô chỉ muốn trốn trong phòng cả đời không ra ngoài, nhưng mà trong nhà chỉ có mình cô là nữ, việc chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Thiệu Y Y đều rơi trên đầu cô, cô không thể tìm được lý do để tránh đi hình ảnh làm cô tan nát cõi lòng đó.

Cô thở dài bất đắc dĩ, kéo người đi vào trong phòng tắm, muốn hưởng thụ một chút nước ấm.

“Cốc cốc.” Một tiếng gõ cửa nặng nhẹ khác nhau, biểu hiện sự nhẫn nại của người tới là có hạn, Ôn Tưởng Huân đang hưởng thụ sự thoải mái làn nước ấm mang đến, tùy ý khoác một cái áo khoác đi ra mở cửa.

Là anh? Đây là lần đầu tiên anh xuất hiện ở cửa phòng cô vào ban ngày, nhưng lại lễ phép gõ cửa.

Ôn Tưởng Huân nghiêng người để anh đi vào phòng, cầm một cái khăn lau khô mái tóc ướt sũng.

Không khí trong phòng tràn ngập hương thơm ngát do Ôn Tưởng Huân vừa tắm xong, Viêm Ngưỡng Tu cảm thấy dục vọng của mình được khơi mào khi cô lơ đãng tỏa ra sự gợi cảm.

Anh hít sâu một hơi, đè nén dục vọng không an phận.

“Hôm nay em không xuống lầu ăn bữa sáng.”

“Anh đang quan tâm em sao?” Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình không giống một người phụ nữ đang ghen.

Viêm Ngưỡng Tu nhú mày, “Hắn là em không quên chức trách của mình chứ?” Ôn Tưởng Huân nở nụ cười khổ, dùng động tác lau tóc.

“Em chỉ cảm thấy kỳ quái thôi, anh vội vàng chăm sóc cho Thiệu tiểu thư còn không kịp, làm gì có thời gian nói đến em.” Cô cười tự giễu. “Vâng, em sẽ xuống đợi mệnh lệnh của Thiệu tiểu thư ngay lập tức.” Cô hơi cúi đầu thì lễ với anh.

Đáy mắt Viêm Ngưỡng Tu nổi lên lửa giận, không phải là anh nghe nhầm chứ? Từ khi nào thì cô gái này học được cách nói chuyện “cầm thương mang còn” với anh rồi.

Anh đề Ôn Tưởng Huân lên cửa phòng, vây cô giữa anh và cánh cửa.

“Từ lúc nào em biến thành người không hiểu chuyện như vậy?” Không phải là cô cố ý muốn anh chú ý cho nên mới ở trong phòng không ra ngoài? Nếu vậy thì làm anh rất phản cảm.

Cô không hiểu chuyện? Cô còn chưa đủ hiểu chuyện sao? Trong lòng Ôn Tưởng Huân cảm thấy ủy khuất, nhưng cô vẫn quật cường thẳng lưng.

“Ông chủ, em xin lỗi vì sự vô lý của em, bây giờ có thể cho em đi chờ đợi sự sai bảo của Thiệu tiểu thư không?”

Cô nghĩ rằng anh không nghe được sự giận lẫy của cô à? Cô trước giờ vẫn nhu thuận nghe lời, bây giờ cô lại có bộ dạng chống đối, trong ngực Viêm Ngưỡng Tu dấy lên ngọn lửa giận.

Anh mạnh mẽ xoay người cô để cô nhìn vào anh.

“Đừng nói là em đang ghen, em biết rõ anh sẽ không để mình bị quay vòng vòng.”

“Em không dám.” Cô chỉ là một cấp dưới kiêm bạn giường, cô lấy tư cách gì để ghen?

Cô chỉ cảm thấy rất mệt, trong lòng cảm thấy chua xót, cô mệt phải ngụy trang làm như không có việc gì, mặc dù cô biết sự tùy hứng nhất thời của bản thân sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ, nhưng cô vẫn không nhận được.....

“Em không dám?” Còn muốn cương ngạnh với anh? Làm sao anh có thể thua cô? Viêm Ngưỡng Tu cười tà, “Em cũng dám cười lên đầu anh giường oai rồi, còn cái gì mà em không dám?”

Viêm Ngưỡng Tu cảm phần cứng rắn dưới quần kẻ sọc cô, thì thâm ngụ ý bên tai cô.

Ôn Tưởng Huân dù gốc cũng biết anh muốn ám chỉ điều gì?

“Mỗi lần đều là do anh yêu cầu.....” Cô vẫn không thể nói những lời làm người ta đỏ mặt.

“Anh yêu cầu gì?” Anh cố ý dán sát môi vào tai cô, “Anh sẽ không để ý em dám nói như vừa rồi nữa.”

Anh vô lại khiến Ôn Tường Huân chán nản, lại không thể nói lời nào, chỉ có thể thở phì phò, trừng mắt nhìn anh.

Cô nhận thua, được chưa? “Anh có thể buông em ra không?”

Viêm Ngưỡng Tu cười khê một tiếng, bàn tay dò xét khóa no tròn trước ngực cô, ác ý cắn nhẹ vành tai của cô.

“Anh rất miễn cảm, gần đây cảm xúc của em không được khống chế, thu liễm lại một chút, anh không thích như vậy.”

“Em không có.” Cô kiên trì mạnh miệng, cắn chặt môi dưới để bản thân không thở gấp ra tiếng.

“Vậy là do anh hiểu lầm, em bị anh làm cho cả người mềm yếu, cho nên mới một không xuống giường được sao?” Anh cố ý dùng thân dưới cứng rắn ma sát hạ thể của cô.

Mãi đến khi cô không nhịn được nữa khê ngâm ra tiếng, anh mới buông cô ra như cô muốn. Nhưng một giây sau anh ấn cô ngã xuống giường, hôn cô mãnh liệt, cắn đôi môi mỏng của cô như muốn trừng phạt, cho đến khi anh cảm nhận được mùi tanh của máu, anh mới không tình nguyện rời khỏi thân thể mềm mại của cô.

Trên người thiếu sức nặng của anh làm cô thấy trống rỗng, nhưng cô sợ mình lại chọc giận anh, chỉ có thể thở hổn hển, trừng mắt nhìn trần nhà.

“Chưa xong đâu, đêm nay anh sẽ phạt em.” Viêm Ngưỡng Tu nhẹ nhàng báo trước, thay đổi vẻ mặt lạnh lùng rời khỏi phòng ngủ của Ôn Tường Huân.

Rốt cuộc, nước mắt Ôn Tường Huân rơi xuống, ác ma này, làm môi của cô sưng lên như vậy, làm sao cô có thể gặp người được?

Khiến cô khóc sưng mắt, làm sao cô có thể giải thích với bạn tốt?

Làm lòng cô bị tổn thương, làm sao cô có thể băng bó miệng vết thương trong lòng?

※ ※ ※

“Anh đang tức giận sao?” Thiệu Y Y chớp đôi mắt to vô tội, nhìn Viêm Ngưỡng Tu dường như có ngọn lửa sau lưng.

“Không.” Anh lớn tiếng trả lời.

Cô đến Đài Loan mấy ngày nay, dường như người đàn ông nhận ủy thác này đều cẩn thận chăm sóc cho cô, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng nổi giận của anh, hai tròng mắt tức giận như muốn phun lửa.

“Bởi vì bảo vệ tôi rất phiền toái hả?” Cô lo lắng đề phòng hỏi, cô sợ nếu câu trả lời của anh là đúng thì cô cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Khóe mắt nhìn thấy miệng Thiệu Y Y cong xuống dường như rất ủy khuất, Viêm Ngưỡng Tu biết là anh đã dọa đến cô.

“Chuyện không liên quan đến em, là tự bản thân tôi thôi.”

Ôn Tường Huân đáng chết, mấy buổi tối gần đây cô dám khóa cửa phòng ngủ, cả người hấn trần đầy dục hỏa không có chỗ phát tiết, càng đáng chết hơn là mỗi ngày cô đều tìm cách né tránh anh, cố ý duy trì khoảng cách với anh, cô chưa hề lười biếng trong công việc nhưng lại khiến anh tức giận.

Với năng lực của anh thì anh có thể mò vào phòng cô mà không quấy rầy đến bất cứ ai, nhưng mà cô đã tỏ rõ bằng hành động, anh cũng không thể cưỡng ngạnh bắt cô đi vào khuôn khổ. Chỉ là hàng đêm anh phải chịu đựng lửa nóng đốt người, giữa đêm trời đông giá rét mà anh phải đi tắm nước lạnh một lần lại một lần. Anh thề món nợ này anh sẽ đòi lại cô cả vốn lẫn lãi.

Ánh mắt rét lạnh nhìn Ôn Tường Huân ở cách đó không xa, dường như đang tưởng tượng trong lòng, cỏi hết quần áo của cô, dùng hình phạt lột từng miếng thịt.

Giữa trời đông giá rét, mặc dù Ôn Tường Huân đã mặc quần áo giữ ấm nhưng cô vẫn không tự chủ được mà rùng mình, quay lại khiêu khích nhìn Viêm Ngưỡng Tu.

Từ khi nào cô gái nhỏ này lại biến thành người phản nghịch như vậy? Viêm Ngưỡng Tu nghi ngờ Ôn Tường Huân bây giờ với Ôn Tường Huân trước đây ngoan ngoan phục tùng anh có phải là cùng một người không? Nhưng mà nói thật, anh lại không chán ghét nhìn bộ dạng cô không đồng nhất như vậy, điều này làm anh cảm thấy vừa bất ngờ vừa thích thú.

“Anh đang nhìn cái gì vậy?” Thiệu Y Y tò mò nhìn theo tầm mắt của anh, trong khu nhà lớn chỉ có hoa hoa cỏ cỏ và Tường Huân tiểu thư, cô không rõ anh nhìn cái gì mà chăm chú thế?

“Không có gì.” Anh dời sự chú ý về Thiệu Y Y, mặc dù cả người tức giận nhưng anh không thể phát giận với người trước mắt.

Căn cứ vào tài liệu mà anh tra được thì Thiệu Y Y sinh ra và lớn lên ở Mỹ, cha mẹ mất sớm. Anh vốn hoài nghi cô có thể là một người con gái riêng của cha anh lưu lạc bên ngoài, nhưng theo tài liệu thì cô không có một chút quan hệ nào với Viêm gia, chẳng lẽ ông trời đã ban cho anh một cô em gái khác.

“Vì sao lại nhìn tôi như vậy?” Từ nhỏ với bề ngoài nổi trội xuất sắc cô đã được không ít bạn nam nhìn chăm chú, nhưng mà ánh nhìn nóng rực của Viêm Ngưỡng Tu làm cô cảm thấy mặt hồng tim đập nhanh, cả người không được tự nhiên.

“Em thật đáng yêu.” Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, lại nhớ, cô đơn thuần đáng yêu như vậy lại không cần thận trọng nhìn thấy quá trình giết người, anh lại cảm thấy đau lòng, “Nghe cảnh sát Lộ nói, từ ngày đó em luôn gặp ác mộng?”

“Ừm.” Cô đáng thương gật đầu, cô muốn quên đi hình ảnh máu tanh tàn nhẫn đó, nhưng cô càng muốn quên thì lại càng nhớ tới. Nếu như cô biết trước thì đi làm về cô sẽ không nhàn nhã đi vòng qua con đường nhỏ đó, cũng sẽ không nhìn thấy diện mạo của kẻ giết người, thậm chí chính là kẻ xấu xa kia cũng thấy cô.

May mà cô có vận khí tốt, vừa khéo có chiếc xe cảnh sát đi qua, tên đó mới không có cơ hội ra tay với cô, nếu không thì bây giờ cô đã đi gặp Diêm Vương rồi, làm gì còn êm đẹp sống ở đây.

Ôn Tường Huân ở đằng xa, nhìn hết hình ảnh Thiệu Y Y gương mặt đầm lệ cùng với ánh mắt đau lòng của Viêm Ngưỡng Tu, cô nắm chặt tay đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, biểu hiện trong lòng cô khó chịu như thế nào.

Cô không giống như Thiệu Y Y vừa nhìn đã thương, cũng xứng đáng vĩnh viễn không lấy được một chút đau lòng của Viêm Ngưỡng Tu.

Anh nói không sai, gần đây cô càng lúc càng không thể khống chế cảm xúc của bản thân, sự bình tĩnh từ trước đến nay hoàn toàn đã bị sự đổ ụp thay thế, lòng dạ hẹp hòi đến chính cô cũng không chấp nhận được, nên cũng không trách được ngày đó anh tức giận với cô.

Cô không biết phải làm thế nào mới tốt? Ngay cả cô cũng suýt không nhận ra bản thân mình xấu xí như vậy.

Thậm chí cô còn ích kỷ hy vọng bởi vì sự sơ sẩy của bản thân khiến Thiệu Y Y gặp chuyện không may, cô cảm thấy bản thân thật đáng sợ!

Cô vẫn tưởng rằng cô sẽ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh mà không cần gì cả, không ngờ cô cũng chỉ là một người phụ nữ trong ngoài không đồng nhất, lòng dạ của cô còn cực kỳ hẹp hòi. Nếu như cô làm theo sự tùy hứng của bản thân, có lẽ anh sẽ không nhận được mà cắt đứt quan hệ với cô chẳng?

Đương nhiên là cô không muốn như vậy, cô cũng không biết bản thân muốn gì, và có thể muốn cái gì?

Từ lần đầu tiên cô trao mình cho anh, cô cũng mất hồn, mất cả tâm.....

※ ※ ※

Năm cô ba tuổi, cha mẹ cô mất vì tai nạn máy bay, mà cô cũng rất tự nhiên tiếp nhận sự thật. Sau vài năm bị họ hàng thân thích đá qua đá lại như một quả bóng, năm cô sáu tuổi cô được đưa đến cô nhi viện.

Ở đó có nhiều đứa trẻ cũng giống cô, cũng mất cả cha lẫn mẹ, cô không lo lắng sẽ gặp những ánh mắt khác thường của người khác nhìn cô. Thật may mắn, sau hai năm ở cô nhi viện, cô được một người phụ nữ trung niên rất đẹp thu dưỡng.

Bà ấy tự xưng là Lệ Ân tiến sĩ, bà nói bà muốn tìm người nối nghiệp nên mới tìm đến cô nhi viện, bà còn nói bà phải tìm hơn mười cô nhi viện mới tìm được cô có tư chất thông minh, trời sinh có tuệ căn.

Lệ Ân tiến sĩ nói thuật thôi miên mọi người đều có thể học, nhưng để có thể vận dụng thành thạo kỹ năng đánh thẳng vào ý thức thì không phải mỗi người đều có thể làm được, nhưng bà ấy lại nói cô là một kỳ tài khó gặp.

Năm đó cô mới tám tuổi, làm sao có thể hiểu cái gì là kỳ tài, dù sao thì cô cũng không có nơi nương tựa, chỉ cần ba bữa có thể ăn no là cô cũng không suy nghĩ cái gì.

Cứ như vậy, cô nhận sự huấn luyện dài trong mười năm, sau đó cô được đưa đến nhà lớn của Viêm gia.

Trước đây, khi làm nhiệm vụ luyện tập, cô đã nghe người ta nói không ít về chuyện của Viêm gia, cũng như rất nhiều truyền thuyết về Viêm gia, sự thật thì không thể không suy xét, có thể bày mưu nghĩ kế tính toán cho con cháu sau này, với thời thế và ánh mắt tinh tường sáng lập ra tổ chức, khiến Viêm gia vẫn phú khả địch quốc như cũ, và ở trong quốc tế cũng có được địa vị hết sức quan trọng.

Mặc dù cô không biết được tương lai của bản thân khi tiến vào tổ chức này sẽ như thế nào, nhưng cô đã chuẩn bị tâm lý không để ý đến sinh tử, cũng học tỏ vẻ lạnh nhạt với sự vật sự việc ngoài nhiệm vụ.

Chỉ là cô không ngờ sau khi gặp anh, thế giới lạnh lùng cô tạo nên bị tan vỡ trong nháy mắt, không thể giả bộ rằng mình không động tâm, không đau lòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Viêm Ngưỡng Tu cô mới mười tám tuổi, năm đó Viêm Ngưỡng Tu hai mươi tuổi, trên mặt anh có sự thành thực không hợp tuổi, khiến cô cũng là người trải qua sinh lý tử biệt từ nhỏ, trong lòng nổi lên sự đau lòng vô hạn.

Dường như từ lúc cô nhìn thấy vẻ cô đơn trong con người quật cường, lòng của cô đã đặt trên người anh. Bởi vì qua sự huấn luyện chuyên nghiệp cô rất rõ ràng sự khác biệt chủ tớ, cho dù tâm động nhưng cô vẫn tuân theo bốn phận của mình, chưa bao giờ dám vượt khuôn phép.

Đêm đó, đúng lúc cô muốn xin chỉ thị của anh về tiến độ nhiệm vụ, sau khi gõ nhẹ cửa phòng anh, cửa phòng được mở ra và cả người anh đầy mùi rượu.

Mùi rượu khó ngửi xông vào mũi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại.

“Anh uống rượu sao?”

“Tôi uống rượu rất kỳ quái sao?” Viêm Ngưỡng Tu lại ngửa đầu trút chất lỏng trong bình rượu vào miệng.

Ôn Tưởng Huân biết cô nên rời khỏi phòng anh, nhưng cô lại không đành lòng bỏ mặc anh.

“Đừng uống nữa.” Không biết cô lấy đâu ra dũng khí, cầm lấy bình rượu của anh. Viêm Ngưỡng Tu nhúu mày, ánh mắt có phần rời rạc, anh không vui lại gần cô.

“Ngay cả cô cũng muốn khống chế tôi sao?”

“Không, tôi chỉ... lo lắng cho anh.” Có lẽ cô biết tâm trí anh không rõ nên mới lớn mật nói.

“Đủ rồi, tôi, tôi sẽ không tin sự quan tâm lo lắng trong miệng các người. Không phải cha tôi luôn nói yêu gia đình nhưng vẫn đi ngoại tình sao? Mẹ tôi nói khắp thiên hạ, người bà quan tâm nhất là tôi, không phải cũng rời đi rồi sao? Còn em ấy... em ấy nói thích tôi nhất... cũng đi rồi. Tôi không có cái gì cả.” Viêm Ngưỡng Tu vô mái tóc rối, vô lực ngồi xuống, “Cha đã chết, em ấy cũng chết, rõ ràng ước nguyện của mẹ đã được thực hiện, tại sao bà không ở lại bù cho tôi vài năm nay tôi mất đi tất cả? Vì sao?” Anh thì thào tự nói.

“Anh còn có tôi.... chúng tôi mà.” Vẻ mặt của anh mờ mịt như một đứa trẻ bất lực làm người khác đau lòng, cô nhẹ nhàng an ủi anh, “Tôi và Vịnh Tình, Kính Nhai và Đông Minh, chúng tôi sẽ luôn ở bên anh.”

“Ở bên tôi? Nếu như Viêm gia không cho các người tài phú, địa vị thì các người còn có tình cảm gì?” Ngay cả người thân của anh cũng nhần tâm rời bỏ anh, anh còn có thể tin tưởng ai?

“Tình cảm của tôi với anh là thật.” Giọng nói của cô thấp không thể nghe thấy, lại truyền rất rõ ràng vào trong đầu óc hỗn loạn của Viêm Ngưỡng Tu.

Anh nở nụ cười, cười không tốt, cười xấu, cười yếu ớt, Viêm Ngưỡng Tu ôm Ôn Tường Huân và trong lòng, mùi rượu và hơi thở nóng bỏng của anh phủ vào chóp mũi cô.

Đây là lần đầu tiên cô ở gần một người đàn ông đến vậy, trong lúc nhất thời Ôn Tường Huân không biết làm gì đáp lại, chỉ có thể ngơ ngác mặc ôi của anh tàn sát bờ bãi trên người cô.

Đến khi trên người cô cảm thấy lạnh, cô biết rất rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô vô lực phản kháng, cũng không muốn phản kháng. Cô luôn yêu đơn phương anh, cô xác định sẽ không hối hận khi đem bản thân mình giao cho anh.

Viêm Ngưỡng Tu ôm chặt thân hình nóng bỏng ấm áp vào trong ngực, tim anh đang rất lạnh, rất cần có người sưởi ấm cho anh. Mặc dù ý thức mơ hồ nhưng khi anh kề sát cơ thể mềm mại của cô lại khiến anh có thể thả lỏng thần kinh.

Sự ngây ngô của cô khiến dự vọng của anh càng không thể vãn hồi, đôi môi anh cuồng loạn thăm dò từng tấc da thịt trên người cô, đầu vú yêu kiều đứng thẳng, lùm cổ lộ ra những tia nước sáng, còn có bắp đùi tinh tế trắng như tuyết, tất cả đều thuộc về anh.

Ôn Tường Huân lắc lư thân thể mềm mại bị dục hỏa đốt người theo bản năng, bàn tay nhỏ bé thăm dò cơ thể anh, vỗ về lung tung trên người anh.

“Ừm.... nóng quá.... thật thoải mái....” Viêm Ngưỡng Tu gầm nhẹ một tiếng, đưa nóng rực của mình tiến thẳng vào hoa huyết của cô.

“A...”. Ôn Tường Huân bị đau kêu lên, cô còn chưa biết mùi đời chưa thể chấp nhận sự đau đớn đó.

“Em là xử nữ?” Hoa huyết chặt chẽ mê người của cô khiến anh điên cuồng, anh nhần nạy một lát, chờ sau khi cô đã quen với sự tồn tại của anh, Viêm Ngưỡng Tu không nhịn được nữa bắt đầu luật động.

“Đau....” Lần đầu tiên Ôn Tường Huân làm nên đau không nhẹ khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Ngoan, chờ một chút là tốt rồi, sau đó em sẽ thấy thoải mái.” Ngón tay Viêm Ngưỡng Tu nhẹ nhàng đi tới chỗ hai người giao hợp, nhẹ nhàng âu yếm, Ôn Tường Huân không nhịn được khoái ý thoải mái như vậy, hai chân kẹp lấy eo của anh, dường như yêu cầu anh hãy tặng càng nhiều.

Anh nói không sai, sau nỗi đau đó, bây giờ cô cảm giác chỉ cảm giác được khoái cảm, loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Mỗi lần anh rút ra cắm vào, cùng với tiếng nước ra vào, còn có tiếng rên rỉ, Viêm Ngưỡng Tu càn rỡ bắn mầm móng của anh vào bên trong cơ thể cô.

Chuyện anh và cô, là do anh say rượu loạn tính hay là thiên lôi đánh xuống địa cầu? Ôn Tường Huân không có đáp án, ngày hôm sau cô tỉnh lại trong khuỷu tay anh, lúc cô nhìn vào con người u ám sâu không thấy đáy của anh, tuy hơi xấu hổ nhưng cô xác định bản thân không hề hối hận.

Không biết Viêm Ngưỡng Tu đã tỉnh lại từ lúc nào, anh nhìn cô thật lâu thật lâu, cô không đoán được anh đang nghĩ cái gì, cũng không biết anh có hiểu nhầm cô chủ động ngã vào lòng anh là có mục đích khác hay không. Ngay khi cô muốn hỏi ra vấn đề nghi hoặc trong lòng, anh liền làm việc mà ba năm anh thường xuyên làm nhất, dùng nụ hôn để giam lại lời nói của cô.

Năm cô mười tám tuổi, cô gặp anh, cả trái tim cô đều giao cho anh. Năm cô hai mươi tuổi, cô đem bản thân mình cho anh, cứ như vậy cô trở thành bạn giường duy nhất của anh, giã dục trong yêu và không yêu trong nhiều năm.

Chớp chớp đôi mắt, Ôn Tưởng Huân nằm trên giường có lúc cô không thể phân biệt được đâu là hiện thực và đâu là cảnh trong mơ. Đã lâu cô chưa mơ thấy những việc trong quá khứ, vừa nằm xuống ngủ thì mọi chuyện giống như một bộ phim điện ảnh tái hiện lại trong đầu cô, rành rành trước mắt giống như mọi việc mới xảy ra ngày hôm qua.

Ba năm, hơn một nghìn ngày, trong khoảng thời gian này, tất cả mọi chuyện xảy ra đều như trong mộng, chỉ là giấc mộng này thật sự rất dài, cô không biết lúc nào bản thân mới có thể tỉnh lại, cũng không biết rốt cuộc có ngày cô sẽ tỉnh hay không?

Cô luôn cảm thân yên ổn với hiện tại, cho dù trong lòng thỉnh thoảng sẽ cảm thấy chua xót nhưng ít nhất cô vẫn có thể xác định hiện tại anh chỉ thuộc về cô, cô quá hồn nhiên cũng quá ngu xuẩn, cô lại quên chuẩn bị có ngày sẽ mất đi.

Cô không nghĩ tới ngày đó lại đến nhanh như vậy, còn chưa đủ, vẫn chưa đủ! Mỗi lần cô cho rằng mình đã yêu anh đến cực hạn thì cô lại phát hiện bản thân càng ngày càng thích anh, càng ngày cô càng cảm thấy không đủ, cô nên chuẩn bị tâm lý sẽ có ngày phải tỉnh mộng.

Nhưng mà hiện tại cô hy vọng mình chỉ đang nằm mơ, cho dù là vui hay buồn, đều do nằm mơ nên tất cả đều tốt, ít nhất trong hiện thực cô vĩnh viễn sẽ không tham luyến thứ gì không chiếm được, mà thừa nhận xót xa vì không có được.

4. Chương 4

Ông chủ muốn cô ngưng nhiệm vụ, ngàn dặm xa xôi trở về từ Provence gấp, chỉ vì mục đích bảo vệ ột cô gái cùng với Tưởng Huân, vì cô cũng là con gái?

Điều này có nhằm hay không? Trên địa bàn của chính mình, cộng thêm năng lực của Ôn Tưởng Huân và Duật Đông Minh, cả hai người cùng bảo vệ một cô gái tay trái gà không chặt còn thừa, tại sao còn muốn điều động cô trở về?

“Ông chủ yêu đương rồi hả?” Y Vịnh Tình đưa ra phỏng đoán một cách hợp lý, lời nói vô tâm của cô làm lòng Ôn Tưởng Huân đau nhói.

“Trời mới biết.” Ôn Tưởng Huân miễn cưỡng nở nụ cười trừ.

“Nhìn thái độ của ông chủ với cái cô Thiệu Y Y kia, tớ thấy cũng phải đúng tám chín phần mười.” Duật Đông Minh ở chung với Viêm Ngưỡng Tu không mười năm thì cũng đã tám năm, đây là lần đầu tiên anh thấy Viêm Ngưỡng Tu để ý một cô gái như vậy.

“Có phải là tớ nên nịnh bợ tốt bà chủ tương lai của chúng ta không?” Y Vịnh Tình nghiêng đầu, giả vờ tập trung suy nghĩ.

“Bà chủ? Em cũng quá chân chó rồi.” Duật Đông Minh lười biếng dựa vào tường, bên môi mang theo chút ý cười, nhìn như bình tĩnh hòa nhã nhưng lại có một chút tà khí.

“Không phải là em đang phòng ngừa chu đáo sao, nếu đúng là có người có thể làm nóng chảy trái tim đóng băng của ông chủ, thì sau này chúng ta sẽ thoải mái và tốt hơn.”

“Hình như cũng có đạo lý, mặc dù anh cảm thấy Thiệu Y Y không có phong phạm làm bà chủ nhưng mà cô ấy cũng ngọt ngọt, ở chung cũng khá tốt, nếu như đúng là có thể thu được tâm của ông chủ thì anh cũng vui khi việc thành.”

Hai người thảo luận rất vui vẻ, nhưng vào tai Ôn Tưởng Huân lại rất chói tai khó chịu, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Viêm Ngưỡng Tu và Thiệu Y Y thân mật ở cạnh nhau, cô cảm giác như a-xit trong dạ dày bắt đầu chảy ngược, trái tim như bị dao đâm, máu chảy đầm đề.

“Đủ rồi.” Cô tái mặt nói to, khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của bạn tốt thì cô hít sâu một hơi, giải thích cho sự khác thường của bản thân: “Tớ, tớ nghĩ chúng ta không nên thảo luận này nọ ở sau lưng người khác, hơn người đối tượng thảo luận còn là ông chủ của chúng ta.”

“Không phải là chúng ta đang nói xấu bọn họ.” Y Vịnh Tình cảm thấy cô có vẻ là lạ nhưng lại không nói được là lạ ở chỗ nào.

Ngay lúc Ôn Tưởng Huân đang lo lắng bạn thân sẽ phát hiện sự khác thường của mình thì Viêm Ngưỡng Tu dẫn Thiệu Y Y xuống lầu.

Trai tài gái sắc như trời sinh một đôi, nếu như ánh mắt có thể biến thành dao, chắc là bọn họ đã sớm chết dưới ánh mắt của Ôn Tưởng Huân rồi.

Híp hai mắt lại, Ôn Tưởng Huân không thể không thừa nhận hai người này ở chung một chỗ đúng như được trời sinh. Nhưng cô tự tin, nếu cô đứng bên cạnh anh cũng nhất định là tiêu điểm cho ánh mắt của mọi người, chỉ tiếc tâm nguyện của cô vĩnh viễn không có ngày có thể thực hiện.

Những người có mắt, có cảm giác đều cảm nhận được hiện tại trong lòng Viêm Ngưỡng Tu chỉ có một người là Thiệu Y Y, Ôn Tưởng Huân quay đầu đi, cô không muốn tiếp tục nhìn thấy những hình ảnh làm cô đau lòng.

“Đây là Y Vịnh Tình, một người bảo vệ khác của em.” Viêm Ngưỡng Tu nhẹ nhàng giải thích với Thiệu Y Y.

Hình ảnh tấm băng sơn bị hòa tan là Thiệu Y Y nhìn mà choáng váng, cô biết ông chủ cũng hơn mười năm rồi, cho tới bây giờ cô không biết anh ta lại có thể dịu dàng như vậy, sức mạnh tình ái thật là vĩ đại!

“Nhưng mà em đã làm phiền Tưởng Huân tiểu thư bảo vệ, thế nào lại.....”.

Thiệu Y Y còn chưa nói xong, Viêm Ngưỡng Tu trầm giọng nói, “Gần đây anh phát hiện có người đưa cảm xúc của bản thân vào công tác, vì tránh tạo ra nguy hiểm nên anh quyết định để Vịnh Tình cùng nhau bảo vệ em, có nhiều thêm một người chăm sóc thì cũng tiện hơn một phần.”

Anh thừa nhận những lời nói này là anh nói cho Ôn Tưởng Huân nghe, anh không rõ vì sao bản thân lại muốn đổi như vậy, nhưng anh càng không rõ, rốt cuộc là anh giận cô hay là anh giận chính mình?

Thời gian này cô không vui vẻ gì, anh đều nhìn thấy, bí mật mang theo cảm xúc bản thân vào công tác bảo vệ là không chuyên nghiệp và có phần nguy hiểm, điểm ấy khiến anh là ông chủ cảm thấy rất không hài lòng; càng làm anh tức giận hơn là, buồn bực không vui không hiểu trên mặt cô lại như có một cái gai cắm trong lòng anh, khiến anh cảm thấy khó chịu.

Anh giận chính mình tại sao lại để ý đến cảm xúc của cô, càng giận chính mình tại sao lại để ý đến tâm tình của cô. Anh muốn nói cô phải có chừng mực, đừng để xuất hiện những biểu cảm làm người khác chán ghét, nhưng cô gái này lại cố tình lảng tránh anh, ngay cả cơ hội nói chuyện với cô một câu cũng không có, buồn bực tới cực điểm nên anh mới cố ý cảnh cáo cô trước mặt mọi người.

Anh muốn cho cô biết ai mới là ông chủ, cũng thuận tiện nhắc nhở cô ai mới là người làm chủ, anh đừng để bị cảm xúc của cô nắm đi một cách khó hiểu.

Ôn Tưởng Huân cắn răng yên lặng chịu đựng lần biểu thị công khai này của Viêm Ngưỡng Tu, trước mặt một cô gái khác anh chất vấn sự chuyên nghiệp của cô, nhục nhã cô như vậy, cô rất rõ ràng ý nghĩa khác trong lời ám chỉ của anh. Anh cảnh cáo cô vượt qua khuôn phép, cảnh cáo cô không nên có tâm tình, có cảm giác giống như một người bình thường. Cô có cảm giác như anh đang dùng một con dao sắc bén đâm mạnh vào trái tim cô!

Từ trước tới nay Viêm Ngưỡng Tu đều tuyệt đối duy trì sự tín nhiệm của bản thân với cấp dưới, hôm nay lại ở trước mặt người ngoài trực tiếp nói thẳng chỗ không đúng của cấp dưới. Cho dù anh không nói tên ra nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, xem ra lần này Ôn Tưởng Huân đã chọc giận ông chủ rồi. Thấy khuôn mặt trắng bệch của bạn tốt, Y Vịnh Tình cảm thấy đồng tình với cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cố nén bi thương của Ôn Tưởng Huân lọt vào trong mắt Viêm Ngưỡng Tu lại khiến anh khó chịu trong lòng, nhưng anh lựa chọn cách coi thường những cảm giác quái dị này.

“Tối hôm qua em lại không ngủ ngon sao?” Anh cố ý đặt sự chú ý trên người Thiệu Y Y, lúc này mới phát hiện thâm quầng trong mắt cô, “Có phải tối qua lại gặp ác mộng không?”

Thiệu Y Y bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng rồi, dường như mỗi ngày đều gặp ác mộng.” Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng gây án hung ác khiến cô sợ hãi, nhưng vì không muốn vì sự bất an của bản thân mà ảnh hưởng đến tâm tình của người khác, cô thoải mái lè lưỡi cười nói: “Em quen rồi, có khi không gặp ác mộng sẽ cảm thấy kỳ quái.”

Vẻ mặt đáng yêu của cô khiến khóe miệng Viêm Ngưỡng Tu lộ ra đường cong đẹp mắt, phản ứng của anh làm những người khác đứng đó cảm thấy hoài nghi không biết có phải bản thân đang ở trong mơ không.

“Thôi miên cô ấy để cô ấy có một giấc ngủ thật tốt.” Mặc dù đang ra mệnh lệnh cho Ôn Tưởng Huân nhưng ánh mắt Viêm Ngưỡng Tu vẫn không rời khỏi Thiệu Y Y.

Cho dù không cam lòng nhưng Ôn Tưởng Huân vẫn nhắc đi nhắc lại trong lòng thân phận và chức trách của mình, ánh mắt cô trầm xuống, mở miệng nói vài chỉ lệnh đơn giản với Thiệu Y Y, cô ấy lập tức ngủ say.

Ngẩng đầu lên cô nhìn thấy sự yêu thương trên mặt Viêm Ngưỡng Tu, anh nhíu mày và đường cong kiên nghị trên môi phản ánh vào trong mắt cô, cô không thể buộc bản thân làm như không nhìn thấy.

Cô biết anh đang khấn trương, lo lắng, chẳng lẽ anh thật sự không tin nhiệm năng lực của cô như vậy, hay là do anh rất để ý đến Thiệu Y Y?

Cô thật sự không hiểu, vì sao cô ở cạnh anh nhiều năm như vậy lại kém với Thiệu Y Y vừa mới xuất hiện?

Mùi chua xót, nước mắt như muốn vỡ òa, cô biết bản thân đã thua, thua triệt để.

Cho dù cô biểu đạt sự đối nghịch kháng nghị không nói gì với anh, thậm chí từ chối sự đòi hỏi ban đêm của anh, nhưng đối với anh mà nói điều đó không ảnh hưởng gì.

Cô không có quyền ghen, cũng không có tư cách để ghen, cô lại hồn nhiên cho rằng sự khác thường của cô có thể khiến Viêm Ngưỡng Tu nhìn thẳng vào tâm tình của cô, xem ra cô đã sai lầm rồi, sai mười phần, sai hoàn toàn!

Địa vị của cô trong lòng anh còn nhỏ bé mong manh hơn so với tưởng tượng của cô, cô cứ nghĩ rằng bản thân đủ kiên cường, không để ý nhưng bất quá đó chỉ là tự lừa mình dối người, tự thôi miên mình mà thôi!

※ ※ ※

Đêm tối như mực, đúng là thời cơ cực tốt để làm chuyện xấu, đối với một người đã chịu qua các cách thức đột kích, chỉ cần có một đồng xu nhỏ là có thể mở ra được cửa phòng đã khóa.

Cô gái trên giường ngủ thơm ngọt, mái tóc đen dài như thác nước chảy dài trên gối, cái chăn không thể che đi thân hình đẹp đẽ của cô, trong phòng tràn ngập hương thơm như dụ dỗ người phạm tội.

Cửa phòng vang lên một tiếng, cho dù anh đã cố gắng nhẹ nhàng như vẫn làm Ôn Tưởng Huân bình tĩnh từ trong mộng.

Dù sao cô đã từng trải qua vô số huấn luyện, chỉ một tiếng vang rất nhỏ cũng có thể kích thích đến thần kinh của cô, “Là ai?”

“Còn có ai?” Âm cuối còn chưa dứt, Viêm Ngưỡng Tu đã nhảy lên giường, đè cô ở dưới thân.

“Anh không rõ ý của em khi khóa cửa lại sao?” Cô giả vờ muốn thoát khỏi vòng ôm của anh.

“Em không biết mục đích khi anh mở khóa sao?” Viêm Ngưỡng Tu vùi mặt vào cổ cô, nhẹ nhàng ngửi hương thơm trên tóc.

Đã lâu bọn họ không cùng nhau làm vận động, anh rất nhớ cô, nhớ đến nỗi bụng dưới đều đau.

Thật ra anh có thể đi tìm người khác để phát tiết nhưng không biết làm sao trong đầu anh chỉ nghĩ đến dáng người đẹp đẽ mịn màng của cô, giọng ngậm than nhẹ mê hoặc lòng người.

Anh thuận theo khát vọng vùi mặt trong hai vú của cô mà sát lúc nặng lúc nhẹ.

Hô hấp của anh khẽ truyền vào qua khe hở của áo ngủ, Ôn Tưởng Huân dùng sức cắn môi dưới ngăn cản tiếng thở dốc của bản thân.

Mấy ngày không bị anh chạm qua, cô phát hiện ra độ mẫn cảm của mình đã vượt quá sự tưởng tượng của cô.

“Không cần.....” Bàn tay nhỏ bé của cô vô lực để trên ngực của anh, muốn ngăn cản anh tiến thêm bước nữa, cô vừa mới hạ quyết tâm giữ một khoảng cách với anh!

“Không cần?” Anh không thích cô ngăn cản hành động của anh, “Là không cần anh ngừng lại sao?”

“Không! Không muốn tiếp tục, chúng ta hẳn là phải ngừng những việc tiếp..... Ừm....” Môi của cô bị anh chặn lại, với lực mút bá đạo của anh có thể cảm giác được giờ phút này anh rất không vui.

Lưỡi của anh lén vào trong miệng cô, lật chuyển khuấy đảo lặp đi lặp lại, sau đó đột nhiên bú liếm nhẹ nhàng, anh thô bạo xé đi quần áo của cô, khiến cô chỉ còn một chiếc quần lót nhỏ dán vào người anh.

Khi cô không nhận được đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh thì anh lại rời trần địa, dùng đầu lưỡi khẽ liếm đầu vú của cô, dường như muốn bức điên cô, khi cô ưỡn người cầu nhiều hơn thì anh lại cố ý dừng lại sự trêu đùa của anh.

Cô nói muốn dừng lại quan hệ của bọn họ? Anh không lý do nhưng chán ghét đề nghị như vậy, thậm chí anh còn có chút tức giận. Anh cách quần lót, dùng đầu ngón tay kích vào hoa tâm của cô, ngón tay ngả ngón vô về chơi đùa hạ thể mềm mại của cô, lại bú liếm trước ngực cô.

“Quần lót của em đã ướt đầm.” Anh biết bản thân đã thành công đẩy lên dục vọng toàn thân cô, không khỏi cảm thấy đắc ý, quả nhiên cô không thể không có anh.

“Hu....” Xen lẫn khoái ý rên rỉ, Ôn Tưởng Huân quật cường nâng cánh tay tuyết trắng che đôi mắt.

Cô khóc? Viêm Ngưỡng Tu kinh ngạc, hình như đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc..... Anh dừng lại, ấn mạnh dục vọng giữa hai chân, cau mày kéo cánh tay cô.

“Làm sao lại khóc?” Anh biết có nhiều người ái mộ anh đề vì anh mà rơi lệ, nhưng nước mắt của cô lại khiến anh cảm thấy phiền lòng.

“Không sao.” Cô khàn giọng trả lời.

Cô chỉ giận chính mình vô dụng, rõ ràng đã quyết định giữ nghiêm khoảng cách chủ tớ, nhưng vẫn không tự chủ được mà lạc mình dưới sự trêu đùa của anh, Ôn Tưởng Huân cô làm sao có thể biến thành người lòng dạ hẹp hòi, dâm dăng vô sỉ như vậy?

“Vậy đây là cái gì?” Anh liếm đi nước mắt mặn chát trên mặt cô.

Phản ứng bản năng của cô khiến Viêm Ngưỡng Tu tin tưởng cô cũng có khát vọng giống anh, cho nên anh xác định cô không phải vì bị bức hiếp mà rơi lệ, chính là làm gì có người nào làm được một nửa lại nỉ non như vậy, khiến anh tiếp tục cũng không được, không tiếp tục thì nhịn đau.

“Anh có thể không để ý đến em.” Dù sao cô cũng đã quen, anh chưa từng nghĩ sẽ để ý cô.

“Ôn Tưởng Huân, rốt cuộc em muốn như thế nào?” Đây là lần đầu tiên anh gọi cả họ và tên cô, biểu hiện sự tức giận của anh đã đạt mức cao nhất,

“Em muốn kết thúc.” Bọn họ đã từng bắt đầu sao? Cô cũng không thể xác định cách dùng từ của cô.

“Kết thúc cái gì?” Không phải là kết thúc vận động bây giờ chứ?

“Kết thúc.... Quan hệ giữa chúng ta.” Cô nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể dùng hai chữ này, chính là hai chữ này đủ thể hiện giữa bọn họ.

“Không có khả năng.” Anh cự tuyệt không suy nghĩ.

“Vì sao?”

“Không vì cái gì hết.” Đáng chết, cô gái này làm tình được một nửa mà còn nói chuyện với anh? Có phải cô đã quên anh họ gì tên gì không?

“Anh đã có Thiệu Y Y, có thể không cần tìm đến em.” Cô xoay đầu không muốn anh nhìn thấy sự yếu ớt trong đôi mắt.

Y Y? Liên quan gì đến cô ấy? “Điều này không giống, anh nhất định sẽ không đồng ý kết thúc.”

“Vì sao?” Rõ ràng là vô tâm với cô, vì sao anh không chịu buông tha cho cô?

“Chính là không vì cái gì.” Mẹ nó, từ khi nào cô lại khó nói chuyện như vậy?

Đáng chết là nhiệt tình của anh không vì vậy mà mất đi, sau khi nhìn thấy đôi mắt mờ sương của cô, dục vọng muốn cô càng thêm mãnh liệt.

Anh nên biết từ lâu là cô gái này vô nghĩa không ít, làm gì mà nói nhiều lãng phí nước miếng nói chuyện không đâu, bọn họ hẳn phải làm những việc có ý nghĩa mới đúng.

“Mọi việc đều có nguyên nhân, anh.... Ừm!” Tên vô lại này, mỗi lần đều dùng cách này khiến cô không thể nói được nữa!

“Anh muốn em, không có nguyên nhân khác.” Đỉnh cứng rắn của anh rút ra cắm vào, đâm sâu vào hoa huyệt của cô.

Đột nhiên giữa hai chân tràn đầy, khiến Ôn Tưởng Huân không nhịn được co rút, khoái cảm mãnh liệt dồn đến, chiếm đóng toàn bộ suy nghĩ của cô.

“Ừm...” Cô hoàn toàn lạc trong tình dục bùng bùng của anh, cô biết bản thân không cứu được, thật sự không cứu được.

※ ※ ※

“Cô ấy đã thấy một vụ án của tập đoàn súng đạn phi pháp, dường như đối phương đã lấy được thông tin cô ấy đang ở Đài Loan, theo như thông tin tìm được thì đối phương đã phái người chuẩn bị diệt khẩu.”

“Cô ấy” trong miệng Y Vịnh Tình chính là nói đến Thiệu Y Y, vì Viêm Ngưỡng Tu muốn giúp cô ấy hoàn toàn tránh được ác mộng, quyết định tự mình ra tay giải quyết chuyện này, bởi vậy anh đặc biệt ra lệnh cho Y Vịnh Tình sử dụng các mối quan hệ để đi thu thập tin tức.

“Đã chuẩn bị hành động rồi sao?” Khóe miệng Viêm Ngưỡng Tu giương lên, nở nụ cười quỷ dị.

Dù sao anh cũng hi vọng giải quyết sớm chuyện này giúp Thiệu Y Y có một cuộc sống bình tĩnh. Đối phương đã biết rõ anh sẽ nhúng tay mà không biết sống chết khiêu chiến năng lực của anh, như vậy thì anh cũng thất vui lòng phụng bồi.

“Ông chủ có gì cần phân phó sao?” Gần đây anh đã ở trạng thái tĩnh lâu rồi, Duật Đông Minh không chờ được muốn hoạt động gân cốt.

“Bảo vệ cô ấy thật tốt, tôi sẽ không tha ọi người nếu cô ấy rơi một cọng tóc.”

“Ông chủ, anh.....” Y Vịnh Tình muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì muốn nói.” Anh không thích người ta nói chuyện như vậy, mặc kệ là muốn nói hay không muốn nói.

“Có phải anh đang yêu không?” Y Vịnh Tình đánh bạo mở miệng, nhìn bộ dạng của ông chủ đối với Y Vịnh Tình, tìm mọi cách che chở lại rất nghiêm ngặt. Cô thật sự rất tò mò, Viêm Ngưỡng Tu cao cao tại thượng có phải đã thực sự động lòng trần không?

Viêm Ngưỡng Tu nhướn mày, đầu tiên là Ôn Tưởng Huân sau đó Y Vịnh Tình, gần đây những người làm dưới anh có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại càng ngày càng không sợ anh?

“Nhiệm vụ của em ở Provence giải quyết sao rồi?”

“A..... anh..... em.....” Kỳ quái, không phải là anh ta muốn cô bỏ mặc nhiệm vụ sao?

“Chậm nhất là 7 ngày, tôi muốn nghe được kết quả.” Con hổ không phát uy, bọn họ từng người một sẽ quên mất anh là ông chủ.

Y Vinh Tình nghe vậy thì ỉu xiu, cô cứ nghĩ rằng ông chủ trải qua lễ rửa tội của tình yêu thì tính cách sẽ hiền lành hơn, không ngờ là vẫn lạnh lùng như băng. Cô biết vậy thì cô sẽ không mở miệng, như vậy có lẽ cô có thể ở Đài Loan nhân hạ thêm vài ngày, không có việc gì đi tới đi lui trên máy bay không phải là hứng thú của cô.

Duật Đông Minh ngồi bên cười trộm, anh vui khi nhìn thấy người gặp họa, miệng vụng trộm mắng cô ngu ngốc.

Y Vinh Tình tức giận trừng anh, cô không tin cái người này sẽ không thấy tò mò xem lão bản đang nghĩ gì.

Y Vinh Tình quay đầu lại muốn tìm cứu binh, lại phát hiện Ôn Tưởng Huân đang cúi đầu không nói gì, bộ dạng như không cùng thế giới với bọn họ.

Ôn Tưởng Huân cũng lớn mật quá, bây giờ đang họp mà cô ấy lại ngẩn người.

“Tưởng Huân, Tưởng Huân!”

“Chuyện gì?” Cô cũng không điếc, kêu lớn tiếng như vậy làm chi?

“Cậu đang suy nghĩ cái gì mà chuyên tâm như vậy?”

“Tớ đang nghĩ, nếu như chúng ta đều ngồi ở chỗ này thì ai sẽ bảo vệ Thiệu tiểu thư? Mọi người cứ từ từ nói chuyện, tớ đi xem Thiệu tiểu thư.” Cô nói xong, xoay người đi ra cửa.

Cô càng ngày càng có thói quen nói dối, rõ ràng cô đang nghĩ đến việc của cô và Viêm Ngưỡng Tu, nhưng cô có thói quen nói dối vì cô không thể nói bí mật với các bạn.

“Em ở lại, anh có việc tìm em.” Ý Viêm Ngưỡng Tu bảo Duật Đông Minh và Y Vinh Tình lui xuống trước.

Khi ở trong thư phòng chỉ còn lưu lại anh và Ôn Tưởng Huân, anh ngoắc ngón tay muốn cô lại gần. Ôn Tưởng Huân chần chờ trong nửa khắc nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Mới bước đến trước mặt anh anh đã vươn bàn tay to kéo cô, cô lập tức ngồi vào lòng anh, cái mông vừa vịn đặt trên nơi cứng rắn.

Cô bị dọa sợ, khấn trương nhìn về phía cánh cửa chưa khóa, rất sợ bọn họ sẽ bị người khác nhìn thấy đang thân mật mờ ám, “Anh làm cái gì thế?”

“Không làm gì.”

Không biết vì sao từ sau khi anh biết cô có suy nghĩ muốn kết thúc mối quan hệ của bọn họ, anh lại có suy nghĩ muốn giữ chặt lấy cô.

Lúc môi anh đặt lên phiến môi cô, cô vội vàng tránh ra, “Không được như vậy, sẽ bị phát hiện.”

Bất mãn không vui, sắc mặt Viêm Ngưỡng Tu rất khó coi, “Bị phát hiện thì sao?”

Bị phát hiện thì sao? Ôn Tưởng Huân cẩn thận suy xét vấn đề này, theo lý thuyết thì bọn họ đều đã là nam nữ trưởng thành, cho dù bị người khác phát hiện thì bọn họ cũng không sao mới đúng.

Có lẽ là do đã giấu diếm nhiều năm như vậy nên vẫn muốn giấu diếm theo bản năng, mới có thể khiến bí mật ngày càng dễ lộ.

“Cho nên anh không sợ những người khác phát hiện ra quan hệ của chúng ta?” Dưới đáy lòng cô có một tia hy vọng.

“Nếu muốn quan hệ của chúng ta lâu dài thì tốt nhất nên tiếp tục giấu.”

Sự lạnh mạc của anh làm cô thất vọng, “Cho nên anh muốn kết thúc mối quan hệ của chúng ta?”

Nếu như anh thật sự quyết định buông tay thì vừa đúng với tâm ý của cô nhưng trong lòng cô lại nổi lên từng trận đau đớn.

“Đương nhiên không phải, anh chỉ tùy tiện nói thôi.” Dường như cô dễ dàng coi từng câu của anh đều là thật sao, điều này làm anh cảm thấy đắc ý, không phải cô giống như cô nói, muốn kết thúc tất cả.

Đáng giận! Ôn Tường Huân hoài nghi anh là người hai mặt, mới có thể có một bộ dáng lạnh lùng, sau đó lại giống như lưu manh ác liệt! Ở trước mặt cô là lưu manh hạng nhất, ở trước mặt Thiệu Y Y là ôn nhu thâm tình.... Anh là có ba nhân cách! “Anh chơi đã chưa, em còn có nhiệm vụ trong người.” Cô nghiêm túc nói, bây giờ cô hẳn là phải đang làm việc, nội dung công việc là bảo vệ Thiệu Y Y.

“Em đã chơi đủ chưa?”

“Em?” Cô chơi đùa cùng anh khi nào?

“Không cần ý sủng mà kiêu, anh không muốn nhìn thấy biểu cảm không tốt của em ở ngoài giường, nhớ kỹ quy tắc trò chơi của anh.”

Anh có thể lý giải là con gái thay đổi cảm xúc, anh nguyện ý nhẫn nại cho cô nhất thời không có nghĩa là anh sẽ dễ dàng tha thứ cho cô cả đời, anh hi vọng cô có chừng mực, có thể khống chế được cảm xúc của bản thân, có thể bình tĩnh quyết đoán, không thể lúc nào cũng cùng anh đùa giỡn, anh cũng sẽ không bởi vì cô không vui mà không vui theo cô.

Ôn Tường Huân rất muốn ngoáy lỗ tai, xác nhận xem có phải là tai của cô có vấn đề gì không, cái gì mà ý sủng mà kiêu? Trừ bỏ làm tình thì anh đã sủng ái cô lúc nào?

Cái gì là quy tắc trò chơi? Cô nhớ là chưa bao giờ anh có định ra quy tắc gì với cô, là chính cô bị coi thường vì lấy lòng anh, nên mới lựa chọn yên lặng nghe lời, bây giờ anh giường nanh múa vuốt cảnh cáo cô là có ý gì?

Không biết là xót xa hay không chịu được, Ôn Tường Huân dùng sức tránh cái ôm của anh, lao ra khỏi phòng không quay đầu lại, hơn nữa còn đóng sầm cửa lại.

5. Chương 5

Trong một căn nhà bị bỏ hoang, người của hai bên đang trong thế cục giường cung bạt kiếm, dường như chỉ cần có một người có động tác thì sẽ có cảnh tàn sát khốc liệt xảy ra.

Mặc dù một bên có con tin nhưng vẫn có chút cố kỵ, mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng cũng không dám dương dương đắc ý.

“Buông cô ấy ra.” Viêm Ngưỡng Tu mở miệng.

Anh đã xem nhẹ tập đoàn phi pháp này mới để họ có cơ hội bắt được Thiệu Y Y, nhìn con dao đang đặt trên người đang run là Thiệu Y Y, giống như năm đó Nguyệt Nha đã chết dưới họng súng....

Chết tiệt! Cô không thể xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không để cô xảy ra chuyện gì. Tên đứng đầu của tập đoàn phi pháp thậm chí mấy người dưới không cẩn thận, vậy mà lại để lộ ra hành tung của bọn họ, dẫn cái người nghe đến tên là biến sắc Viêm Ngưỡng Tu tới, hành động giết người diệt khẩu đơn giản trở nên vô cùng phức tạp.

“Chúng tôi là nghe lệnh làm việc, hy vọng Viêm tiên sinh không làm khó cho chúng tôi, mục đích chính mà phía trên giao cho chính là cô gái này, cũng không muốn gây ra nhiều chuyện.” Tên đứng đầu vẻ mặt trấn định nhưng lòng bàn tay đang kẹp Thiệu Y Y lại hơi hơi đỏ mề hời.

“Vừa khéo, mục đích chính của tôi lại là muốn cô ấy bình an, anh nói xem bây giờ nên làm cái gì?” Viêm Ngưỡng Tu không giận mà uy, khí thế đó làm tên đứng đầu nhóm giết người cũng run sợ, không biết nên làm thế nào mới phải.

Ngoại trừ Viêm Ngưỡng Tu còn có một người đàn ông tuấn tú trên mặt luôn nở nụ cười và một cô gái xinh đẹp trong mắt luôn lộ ra sự lạnh lùng, một tổ hợp hai nam một nữ này lại làm hẳn thấy căng thẳng sợ hãi.

Tên đứng đầu trao đổi ánh mắt với các thành viên trong không trung, không dám hành động thiếu suy nghĩ. “Không phải lúc đó các vị làm vì tiền sao, nếu như các vị nguyện ý đầu hàng thì chúng ta có thể đưa ra một cái giá rất cao.” Duật Đông Minh lấy tiền tài ra để hấp dẫn.

“Anh rất coi thường chúng tôi, nếu chúng tôi đã hành động thì sẽ không buông tha.” Đừng nói là lâm trận đầu hàng, nếu như một chút chức nghiệp như vậy không có thì làm sao hắn có thể làm người đứng đầu lãnh đạo người khác.

“Cho nên các vị quyết định chống chọi với chúng tôi?” Duật Đông Minh tao nhã cười rõ ràng đang muốn thử bọn họ.

“Này.....” Mục đích của bọn họ chỉ là cô gái này, người đang ở trong tay hắn, hắn hạ quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao cho. Bọn họ người đông thế mạnh chẳng lẽ lại không thể toàn thân mà lui?

Sát thủ thủ lĩnh cắn răng một cái, dùng lực một chút, máu chảy dọc theo cổ Thiệu Y Y.

“Hu.....”. Thiệu Y Y bị đau kêu lên, sợ hãi chảy nước mắt.

Viêm Ngưỡng Tu như nhìn thấy bóng dáng của Nguyệt Nha cách anh càng ngày càng xa, sự kinh hoàng đó làm anh liều lĩnh xông lên trước, muốn bảo vệ búp bê đẹp dễ đó.

Xúc động của anh làm Duật Đông Minh và Ôn Tưởng Huân kinh ngạc, nhận sự huấn luyện nhiều năm khiến cho bọn họ theo bản năng yểm trợ cho hành động của Viêm Ngưỡng Tu.

Các thành viên của bên kia thấy vậy cũng luống cuống tay chân, ào ào lấy vũ khí ra tự vệ và đối kháng.

Viêm Ngưỡng Tu chỉ toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ Thiệu Y Y, sau khi xác định Thiệu Y Y đã an ổn trong lòng anh, anh thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng phát hiện ra một cây súng lục đang nhắm vào lưng của Thiệu Y Y.

Anh không nghĩ nhiều, bảo vệ Thiệu Y Y muốn đỡ đạn thay cô, Ôn Tưởng Huân càng nhanh hơn che trước người Viêm Ngưỡng Tu, Duật Đông Minh thấy thế thì lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đá bay cái tên đang cầm súng.

Đột nhiên tiếng súng vang lên bốn phía, Duật Đông Minh vốn định nhàn nhã gân cốt nhưng cũng không ham chiến nữa mà cùng Ôn Tưởng Huân cố gắng chế phục toàn bộ người trong phòng.

Viêm Ngưỡng Tu không còn tâm trí ra lệnh tác chiến, mặc dù vừa rồi Duật Đông Minh kịp thời phản ứng ngăn cản nhưng rõ ràng anh đã nghe được tiếng súng, anh khẩn trương kiểm tra xem Thiệu Y Y có bình yên vô sự không lại phát hiện cô đã ngất.

“Không!” Viêm Ngưỡng Tu hô to, không ngừng lay Thiệu Y Y trong lòng.

Ngàn vạn lần không thể, anh không muốn người đang nằm trong lòng anh lại mất đi hô hấp, Duật Đông Minh sốt ruột tiến lên, tinh tế kiểm tra tình huống của Thiệu Y Y, trước khi Viêm Ngưỡng Tu phát điên mới chậm rãi mở miệng.

“Cô ấy không có việc gì, chỉ là vì bị kinh hách nên mới ngất đi, vết thương da thịt trên người không có gì trở ngại.”

Đến người giỏi y thuật như Duật Đông Minh cũng nói vậy, Viêm Ngưỡng Tu mới tỉnh táo lại, anh ôm lấy Thiệu Y Y đi ra ngoài, muốn chăm sóc thật tốt cho cô, để cô có thể mau chóng phục hồi lại như cũ, còn những tên đang nằm lết trong phòng, anh sẽ dành thời gian khác tính sổ với bọn họ.

Ôn Tưởng Huân chịu đựng vết thương nóng rực trên vai và cảm xúc choáng váng hoa mắt, trở mắt nhìn Viêm Ngưỡng Tu khẩn trương, nổi giận vì một người phụ nữ khác, sau đó rời khỏi tầm mắt của cô.

Không biết vì sao cô đau quá, đau quá. Là do vết thương ở bả vai hay là rối rắm trong lòng, cô cũng không thể xác định được, bây giờ cô chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc, không cần nghĩ đến cái gì khác.

Thần kinh căng thẳng của Ôn Tưởng Huân thả lỏng ra, cô cảm thấy trước mắt tối sầm, thân mình hư nhược, rồi sau đó cô mất đi ý thức.

Duật Đông Minh nhanh tay lẹ mắt đón được cô, lúc này anh mới phát hiện áo đen của Ôn Tường Huân ướt đầm một mảnh, anh lập tức nhận ra cảm xúc ảm áp dính dính này là gì.

“Tường Huân! Em tỉnh lại, tỉnh lại!” Anh sốt ruột vỗ nhẹ vào gương mặt tái nhợt của cô, nhìn máu tươi thấm ra chiếc quần dài màu trắng, khiến khuôn mặt Duật Đông Minh trầm xuống.

Ai đang gọi cô? Ôn Tường Huân đã lâm vào hôn mê dường như nghe được ai đó đang gọi tên cô, là ai? Giọng nói này rất quen thuộc nhưng đó không phải là giọng nói mà cô yêu nhất.

Cô rất lạnh, rất mệt, nếu không phải là giọng nói của anh vậy chắc cô không cần thuận theo mở mắt ra phải không?

※ ※ ※

Lúc Ôn Tường Huân khôi phục ý thức thì cô đã nằm trong phòng của cô, Duật Đông Minh luôn luôn ở bên giường chăm sóc cho cô.

Cô muốn ngồi dậy nhưng lại không thể làm được, “Em, e bị sao vậy?”

“Em bị trúng đạn rồi.” Duật Đông Minh cầm một cái khăn bông thấm nước rồi làm ướt đôi môi của cô, “Thuốc gây tê còn chưa hết hiệu lực, tạm thời em không thể ăn uống được.”

Hóa ra là cô trúng đạn, hẳn nào cô cảm thấy đau như vậy, giữa những hình ảnh trong trí nhớ, cô biết người cô lo lắng nhất không có việc gì, chỉ là, cô trúng đạn nằm trên giường, còn người đàn ông đó đâu?

“Anh ấy.... em muốn hỏi, ông chủ không có việc gì chứ?”

“Ừ, Thiệu Y Y chỉ bị một vết thương nhỏ, nhưng bị kinh hách quá độ, đang nghỉ ngơi trong phòng ông chủ, ông chủ ở đó cùng cô ấy.”

“À.” Cô nhẹ nhàng đáp lại.

Trong phòng của anh.... Ngoại trừ lần đầu tiên của cô, ba năm này anh chưa bao giờ cho cô nhập vào trong thế giới của anh, căn phòng từng có tiếng thở dốc của bọn họ, chiếc giường mà bọn họ từng ân ái, bây giờ anh cam tâm tình nguyện ột người khác tiến vào chiếm giữ?

Thiệu Y Y chỉ có vết thương nhẹ, còn cô nhận được vết thương lớn nhưng anh không hề ở bên cạnh cô? Ôn Tường Huân cười thầm bản thân hèn mọn đáng thương.

“Tường Huân, trước tiên anh phải nói xin lỗi em, vì giúp em chữa trị nên thân thể em anh đều đã xem hết.” Duật Đông Minh đặt cốc nước xuống trịnh trọng xin lỗi.

“Em biết anh là vì cứu em.” Mặc dù có chút thẹn thùng nhưng cô không phải là người không hiểu chuyện như vậy.

“Anh thấy trên người em có vài dấu vết xanh tím, đừng nói với anh đó là vết muỗi cắn.”

Duật Đông Minh nói ra lời này làm Ôn Tường Huân rối loạn trong lòng, cô không biết nên giải thích thế nào về kiệt tác của Viêm Ngưỡng Tu.

“Này... Đó là.....”

“Em có bạn trai rồi hả?”

“Em.....”

“Em có biết là em mang thai không?” Duật Đông Minh ngồi ngay ngắn trước giường nhìn chăm chăm người bạn đã ở chung hơn mười năm.

Ôn Tường Huân như bị sét đánh, cô ngây ra như phỗng, cô mang thai rồi hả? Làm sao cô có thể mang thai rồi? Cần thận nghĩ lại, mấy ngày nay vì phiền não, phần nhiều là vì thái độ của Viêm Ngưỡng Tu đối với Thiệu Y Y làm cô không có tinh thần, dường như cô đã quên uống thuốc tránh thai. Hừng đông lên phát hiện anh đã không còn bên người, cô chỉ tự oán tự bi thương, hoặc là tự cổ vũ tinh thần, quên mất đêm qua anh đã lưu lại tinh hoa trong người cô sẽ gây hậu quả thế nào.

Bàn tay nhỏ bé khẽ xoa bụng bằng phẳng, nước mắt chảy xuống gò má.

“Em nên làm cái gì bây giờ?”

“Không cần làm gì, bởi vì đứa nhỏ đã mất rồi.” Anh không đành lòng nói nhưng không thể không nói sự thật cho cô.

“Mất rồi.....” Cô kinh ngạc lặp lại lời của anh, nước mắt chảy xuống càng nhiều.

Cô nên cảm thấy may mắn sao? May mắn cô còn chưa có cảm tình với đứa nhỏ này thì cục cưng trong bụng đã rời khỏi cô, có phải cục cưng cũng biết bé sinh ra cũng không được chờ mong?

Nhưng mà dù sao cũng là đứa nhỏ của cô, là sinh mệnh mà cô và anh tạo ra, trong lòng cô vẫn rất đau, rất đau! Lúc cô biết được sự tồn tại của bé cũng là lúc nhận được tin bé đã mất đi.

Ôn Tưởng Huân nín chặt ngực khóc thất thanh, ủy khuất trong bụng hóa thành những giọt lệ vẫn không thể kiềm chế được sự đau đớn trong lòng.

“Đứa nhỏ này là của ai?” Anh cảm thấy cha đứa bé cũng có nghĩa vụ biết chuyện này.

Ôn Tưởng Huân lắc đầu, chìm trong bi thương.

Duật Đông Minh không đành lòng ép hỏi cô cái gì trong lúc máu chốt này, anh thở dài, hỏi lại. “Em có muốn cho ông chủ biết chuyện này không?”

“Không! Không cần cho anh ấy biết!”

“Loại chuyện này phát sinh, anh tin tưởng ông chủ cũng sẽ không trách móc em, em không cần lo lắng sẽ chịu xử phạt gì.”

Nhìn bộ dạng muốn giữ bí mật, Duật Đông Minh đoán rằng người đàn ông đó nhất định là kẻ hèn nhát không muốn chịu trách nhiệm, nếu ông chủ biết thì nhất định sẽ báo thù cho cô!

Cô đã đủ đau lòng, ủy khuất rồi, bây giờ cô không thể nhận được lửa giận của anh!

“Được, anh đáp ứng với em sẽ không nói cho ông chủ biết, bây giờ em bình tĩnh đi, em còn rất yếu.” Duật Đông Minh lên tiếng trấn an cô nhưng không có cách, “Anh đi xem xem ông chủ có gì phân phó, e nghĩ ngơi thật tốt, đừng nghĩ nhiều.” Cẩn thận đắp chăn cho cô xong, Duật Đông Minh xoay người rời khỏi phòng của cô.

Ôn Tưởng Huân khóc ướt cả gối, cô không hiểu, rõ ràng là bạn cũng rất đau lòng với cô nhưng còn anh thì sao? Không chỉ là người ở chung nhiều năm, mà bọn họ còn có quan hệ rất thân mật, là cô quên mình che chắn cho anh, tại sao anh không hề quan tâm đến tình hình của cô?

Trong mắt anh bây giờ chỉ có Thiệu Y Y, vì Thiệu Y Y ngay cả mạng anh cũng không cần, anh đưa tình cảm ột người khác, mà cô thì không là gì cả, cái gì cũng không có.

Chuyện cho đến bây giờ, cô còn gì để kiên trì chờ đợi phần tình cảm say đắm ngu muội của cô?

Cô biết bản thân không độ lượng đến mức có thể cười nhìn người đàn ông mình yêu âu yếm một người con gái khác, tôn nghiêm còn sót lại khiến cô không muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ không thể lộ ra ngoài ánh sáng với anh.

Anh vĩnh viễn không thể quan tâm xem cô muốn gì, cũng không cấp được thứ mà cô muốn, tiếp tục chỉ làm bản thân cô thương tích đầy mình.

Cô đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, không phải sao? Là do cô rất tham lam, là do cô tự cho là đúng nên mới khiến bản thân rơi vào kết cục như vậy.

Có lẽ người làm cô tổn thương sâu nhất chính là cô, là cô dung túng cho anh cần gì cứ lấy, là cô phóng túng cho lòng cô trầm luân hết lần này tới lần khác, như vậy thì có gì oan ức đâu, có gì để hận?

Tất cả đều là báo ứng của cô, năm đó cô không nên xâm nhập vào trong thế giới của anh, càng không nên tư tâm cùng anh duy trì mối quan hệ trên giường, đều là do cô gieo gió gặt bão, làm sao cô có thể đem toàn bộ trách nhiệm giao cho anh?

Cô thật sự đã hiểu được, hoàn toàn hiểu, cô tự cho là mình thành thực bình tĩnh, thật ra cô hồn nhiên ngu muội đến cực điểm, chỉ biết đóng một vai xót xa đáng thương nhưng kỳ thực không có một người nào đồng tình với cô.

Sự việc đã như thế này, nếu cô còn hy vọng xa vời sẽ tiếp tục duy trì quan hệ trên giường với anh, chỉ sợ sẽ gặp báo ứng lớn hơn, cô nên chấp nhận hiện thực trong lòng anh đã có người khác, mà cô chưa bao giờ đi vào trái tim anh.

Cô thật sự rất yêu anh, rất thương anh, nếu không thương anh thì cô không biết ngoại trừ có nhịp đập trái tim cô còn có công năng gì khác?

Dù sao tình yêu cũng không thể là chuyện chỉ có một bên tình nguyện, cô liều mạng trả giá cho cái mà cô tự cho là đáng quý đó, anh lại không hề thấy lạ, cô còn có thể làm gì?

Nhưng anh nói anh không muốn buông tha cô, không có khả năng buông cô ra, cô thật sự có thể rời khỏi gông cùm xiềng xích của anh sao?

A! Đủ rồi, đến bây giờ cô còn tìm cớ để ở lại bên người anh sao? Suy bụng ta ra bụng người, có lẽ Thiệu Y Y cũng không hy vọng có Viêm Ngưỡng Tu chung với một người phụ nữ khác.

Còn gì để cô chần chờ nữa? Có lẽ cô hết hy vọng chính là lẽ vật chúc phúc lớn nhất của bọn họ.

※ ※ ※

Trên cánh tay trắng nõn bọc nhiều lớp băng gạc, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vết máu đỏ, quả thực là làm anh thấy khó chịu, giống như chỉ cần động nhẹ cũng có thể đau đớn.

Công việc của bọn họ luôn là đến trong nước đi trong lửa, cho dù có bị thương đổ máu thì cũng là chuyện bình thường, nhưng đây là lần đầu anh thấy cô giống như một con búp bê không có sự sống ở trước mặt anh.

Vào lúc này nỗi sợ hãi mất đi như đánh úp vào người anh, loại hoảng loạn này so với việc anh nhìn thấy Thiệu Y Y ngã vào trước mặt anh càng mãnh liệt hơn, càng làm anh không biết phải làm sao.

Viêm Ngưỡng Tu nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, nhìn Ôn Tường Huân đang khép chặt hai mắt, anh khẽ xoa hai gò má không chút huyết sắc nào của cô, như muốn xác định độ ấm của cô, hô hấp của cô và sự tồn tại của cô.

Anh làm sao, là do anh không tin y thuật của Duật Đông Minh hay là anh đã để ý cô vượt qua sự tưởng tượng của anh?

Lúc anh biết được cô trúng đạn, cho dù anh ra vẻ trấn định, cho dù cực lực đè nén nhưng sự hoảng loạn trong lòng ngực càng lúc càng lớn, cho dù Đông Minh cam đoan cô đã thoát khỏi nguy hiểm, anh vẫn không thể bình tâm tĩnh khí, có một loại cảm xúc hỗn loạn mà anh không thể lý giải, đang đốt cháy mỗi tấc thân kinh của anh.

Cô ngủ rất ngon, nhưng lại cau mày, giống như cô đang bị ác mộng quấy nhiễu, hay là cô bị miệng vết thương ảnh hưởng?

Vì sao cô phải đỡ cho anh phát súng kia? Cô không biết làm như vậy có khả năng cô sẽ toi mạng sao? Anh đang nghĩ vấn đề ngu xuẩn gì thế? Anh là ông chủ của cô, cô thay anh đỡ đạn là đương nhiên, không phải sao?

Rốt cuộc là anh bị làm sao? Chẳng lẽ là do một lần nữa nhìn những người bên cạnh anh suýt nữa thì toi mạng nên anh mới hoảng loạn, hay là anh cảm thấy áy náy?

Bỏ qua đoạn thời gian cô phản nghịch thì cho tới nay, cho dù là cấp dưới hay bạn giường, cô đều làm rất tốt, anh cũng chưa bao giờ nghiêm túc suy xét tâm tình và suy nghĩ của cô. Bây giờ khi cô bắt đầu bỏ cảm xúc với anh đi thì anh lại không biết xử lý như thế nào.

“Em thật sự làm cho tôi càng ngày càng không đoán được em.” Anh nhẹ giọng khẽ lẩm bẩm: “Khi thì mềm mại như con mèo nhỏ nhu thuận, một lát lại giương nanh múa vuốt với anh, trước đó em không phải như vậy.”

Vậy trước đó cô là người như thế nào? Đột nhiên anh nhận ra chính mình chưa từng nhìn cô thật tốt, đừng nói đến việc tìm hiểu về cô.

Một giây sau, Viêm Ngưỡng tu rụt tay lại như bị điện giật. Đáng chết! Anh rất chán ghét việc lằng lằng nhìn cô như vậy, từ trước đến giờ, khi nào anh nhìn cô thì anh sẽ xuất hiện rất nhiều cảm xúc không hiểu, lại bắt đầu suy nghĩ một đống những vấn đề nhàm chán không có ý nghĩa.

Anh làm sao phải lo lắng việc tìm hiểu về cô? Cô chỉ là cấp dưới của anh, cùng lắm cũng chỉ là bạn giường của anh, vì sao anh lại vì cô mà tâm ý phiền loạn chứ?

Nhìn đôi mắt nhắm chặt của cô, Viêm Ngưỡng Tu cắn răng rửa nhỏ, anh thật sự không thích nhìn cô như vậy, anh vẫn thích nhìn đôi mắt trong suốt của cô, trong đó chỉ có anh chứ không có gì khác. Mặc kệ là cô muốn dối cũng được, hay là những việc phức tạp khiến anh không thể làm thế nào với ánh mắt phiền muộn của cô, chỉ cần cô mở mắt ra nhìn anh, chỉ cần cô khỏe lạnh có thể tranh luận với anh, chỉ cần cô tốt!

“Đáng chết! Tốt nhất là em mau khỏe lên cho anh, không có mệnh lệnh của anh, không cho em vì anh mà chết!” Nếu như Diêm Vương dưới địa ngục dám bắt người của anh, thì anh cam đoan sẽ xuống địa ngục bắt người đem về.

※ ※ ※

Tập đoàn phi pháp uy hiếp Thiệu Y Y đã bị tiêu diệt hoàn toàn dưới cơn thịnh nộ của anh, bây giờ cô đã có thể khôi phục lại cuộc sống như trước, tảng đá lớn trong lòng Viêm Ngưỡng Tu cũng đã rơi xuống.

Có lẽ là do tác dụng của tình cảm, anh coi Thiệu Y Y như là em gái mà yêu thương cô, sau khi giải quyết việc đáng sợ đó, anh đang suy nghĩ xem sẽ an bài cuộc sống tiếp theo của cô như thế nào, đương nhiên anh không thể không quan tâm đến cô được, anh tính toán sẽ cho cô tiếp tục đi học.

Chỉ là không ngờ cô lại hiểu lầm tâm ý của anh, tối hôm qua cô kéo tay anh nói với anh, điều đó làm anh cảm thấy đau đầu. Anh không ngờ Thiệu Y Y lại hiểu lầm sự triu mến của anh là tình yêu, còn động tâm với anh. Mặc dù anh không muốn đả kích cô nhưng anh cũng không muốn để cô kỳ vọng không có.

Khi anh nói thẳng là bản thân chỉ quan tâm cô vì coi cô như em gái, cô khóc, khóc bản thân bất lực, mặc dù anh thấy đau lòng nhưng cũng không biết làm sao. May mà cô cũng kiên cường hơn anh nghĩ, sau khi khóc lớn vẫn có thể tươi cười tiếp nhận sự thật, điều này làm anh cảm thấy vui mừng nhưng cũng càng yêu thương cô hơn.

Cho nên anh quyết định coi cô như một người em gái khác của mình để yêu thương, cho dù sau này cô về Mỹ cũng có thể có một cuộc sống tốt.

Viêm Ngưỡng Tu nhìn nụ cười ngọt ngào của Viêm Nguyệt Nha trong ảnh, khóe miệng cũng tự nhiên giờ lên, tâm tình của anh đã lâu rồi không tốt như vậy, đáy lòng cảm thấy có sự vui vẻ nhiều năm không xuất hiện.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, Duật Đông Minh giống như một trận gió cuốn vào.

“Không tốt rồi! Không tốt rồi!” Duật Đông Minh bình thường rất bình tĩnh tao nhã rất ít khi thất kinh như thế, Viêm Ngưỡng Tu thu lại ý cười.

“Có chuyện gì mà lại rối lè như vậy?”

“Không thấy Tưởng Huân.” Anh đã lần tìm từng góc nhưng không hề thấy bóng dáng cô.

Sắc mặt Viêm Ngưỡng Tu trầm xuống, cô bị thương nghiêm trọng như vậy còn muốn đi đâu? Buổi tối khi trộm nhìn cô, cô đã uống thuốc ngủ say nhưng vẫn yếu như vậy, anh ở trong phòng cô đợi trời sáng mới rời đi, anh định chờ cô tỉnh lại sẽ tính toán món nợ vài ngày nay làm anh mất ngủ và suy nghĩ miên man đến nỗi đau đầu, vậy mà cô còn dám mang theo vết thương chạy loạn, nợ của cô và anh lại nhiều thêm một tầng rồi!

“Cậu đã tìm cẩn thận chưa?”

“Thật sự không thấy Tưởng Huân đâu, ngay cả quần áo trong phòng cũng thiếu vài bộ.”

“Ừ, không cần để ý đến cô ấy.” Anh có thể khẳng định là cô cố ý, ngay cả hành lý cũng chuẩn bị, sao? Cô cố ý muốn ọi người lo lắng sao?

Không cần để ý đến cô? Cho dù ông chủ lạnh lùng như thế nhưng cũng không thể không quan tâm đến sự an nguy của bạn bè, làm sao có thể nói là không cần để ý.

“Tôi lo là em ấy sẽ nghĩ quẩn trong lòng.”

“Nếu như còn nhớ rõ phải chuẩn bị hành lý thì có nghĩa là cô ấy không có việc gì.” Anh nói không lo lắng là gạt người, nhưng mà quyền uy của anh làm sao có thể để cô gái nhỏ khiêu khích một lần nữa.

“Nhưng mà em ấy...” Duật Đông Minh ấp a ấp úng, anh đã đồng ý với Tưởng Huân không nói cho ông chủ biết, nhưng nếu vì anh giấu diếm mà cô xảy ra chuyện gì, thì lương tâm cả đời anh cũng không buông xuống được.

“Không có gì nhưng mà, cậu đi ra ngoài trước đi!” Đáng chết, Ôn Tưởng Huân làm cho tâm tình của anh đang tốt lại rối tung cả lên.

Đáng chết! Nếu thật sự là cô đang đùa giỡn thì hiển nhiên cô đã làm anh lo lắng, nhưng mà đây là nhà duy nhất của cô, anh tin là cô sẽ trở về, đến lúc đó anh nhất định sẽ xử phạt cô!

Duật Đông Minh do dự không rời đi, cuối cùng anh quyết định nói sự thật: “Em ấy mang thai rồi.... cũng đã sinh non.”

“Cậu nói cái gì?” Viêm Ngưỡng Tu dường như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể nặn vài chữ từ kẽ răng.

“Lần đánh nhau đó không chỉ làm em ấy bị thương, mà cái thai hơn một tháng trong bụng cũng bị mất.” Anh đã đoán là ông chủ sẽ tức giận, nhưng mà nhìn bộ dạng cả người nổi gân xanh, không thể dùng từ tức giận để hình dung.

Cô vậy mà lại mang thai, còn sinh non, càng đáng chết hơn là đến tận bây giờ anh mới biết! Anh có thể khẳng định cô chỉ có một mình anh, đứa nhỏ trong bụng cô chắc chắn là của anh, chỉ là chết tiệt, tại sao cô lại không uống thuốc tránh thai? Cô lại còn phải mông cho xong việc?

Đây là cái tình hình gì? Muốn cho anh cảm thấy mặc kệ chuyện của anh sao? “Tình hình của cô ấy bây giờ thế nào?” Viêm Ngưỡng Tu cắn răng hỏi.

“Ngoại trừ yếu thì cũng chỉ là yếu.” Duật Đông Minh thành thật trả lời: “Phụ nữ sinh non cũng giống như phụ nữ sinh em bé, đều tổn hao nguyên khí, vả lại em ấy còn bị thương, cảm xúc của em ấy cũng luôn không tốt, mấy ngày nay đều phải dựa vào thuốc an thần mới có thể nghỉ ngơi tốt.”

“Đáng chết!” Đúng! Anh biết là cô rất yếu, lại theo xác nhận của Đông Minh thì anh cảm giác như lửa giận trong ngực sắp nổ tung ra.

Anh cũng cảm thấy kỳ quái, dưới sự chăm sóc của Đông Minh, cho dù cô bị thương thế nào thì tình hình sức khỏe cũng không thể kém nhiều ngày như vậy, mỗi lần thấy cô, cô đều đang mê man, hóa ra..... Viêm Ngưỡng Tu đánh mạnh vào cái bàn gỗ, tức giận bùng nổ đến Duật Đông Minh cũng phải thở dốc kinh ngạc.

“Thật ra Tưởng Huân không muốn tôi nói cho anh biết, tôi nghĩ là em ấy muốn che dấu giúp người đàn ông không chịu trách nhiệm kia.....”

“Không chịu trách nhiệm? Chính miệng cô ấy nói cho cậu sao?” Mẹ nó! Cái cô gái này thật sự muốn chết hay sao mà nói anh như vậy?

“Không có, là do tôi đoán, em ấy khóc suốt, tôi nghĩ là em ấy đã chịu ủy khuất rất lớn, hy vọng ông chủ sẽ không trách cứ.” Đây là lần đầu tiên anh thấy cảm xúc của cô không khống chế được, cho nên anh hy vọng sau khi tìm được Tưởng Huân, ông chủ sẽ chỉ trách tội không biết kiểm điểm và không tự trọng.

Viêm Ngưỡng Tu tức giận không nói ra lời, xảy ra cái chuyện này mà cô gái ngốc đó còn muốn Đông Minh giấu cho cô, cô tình nguyện khóc trước mặt Đông Minh cũng không nói hết khổ sở của cô với anh, hoặc là giáp mặt chỉ trích anh?

Đáng chết! Anh chưa bao giờ biết cô sẽ yếu ớt đến nỗi luôn khóc lóc nỉ non, thậm chí bị thương đến nỗi cần thuốc an thần giúp đi vào giấc ngủ, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng cô đang khóc là trong lòng anh liền cảm thấy khó chịu.

Viêm Ngưỡng Tu cầm lấy di động, nhanh chóng ấn một dãy số, gọi hết các thành viên đang làm việc ở các nơi trên thế giới khẩn cấp gọi về.

“Y Kính Nhai, tôi không muốn nghe những lời nói vô nghĩa của cậu nhiều, bỏ ngay công việc của cậu đang làm và trở về đây, bằng không tôi không cam đoan là tôi không phải người đánh bom nổ chết cậu!”

Cô gái không có đầu óc đó, tốt nhất là cầu khẩn trời đất phù hộ bản thân bình an, anh có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, tốt nhất là cô đừng xảy ra chuyện gì!

“Ông chủ, tôi....” Oa, long trời lở đất, hẳn nào Tưởng Huân nói anh không thể nói cho ông chủ biết. Nhưng phản ứng thoáng lạnh thoáng nóng của ông chủ có chút kỳ quái, nhất là khi ông chủ nghe được tin Tưởng Huân mang thai thì trong đôi mắt ngoài sự kinh ngạc còn có một đốm lửa, khiến anh suýt nữa thì nghĩ ông chủ chính là kẻ bại hoại làm Tưởng Huân mang thai.

Ông chủ và Tưởng Huân? Có khả năng sao? Tưởng Huân kích động ngăn cản anh nói cho ông chủ chuyện em ấy mang thai, bây giờ ông chủ lại nổi trận lôi đình.... Có phải là anh suy nghĩ nhiều quá không?

“Cậu còn ở trong này làm gì? Còn không mau đi tìm người?” Hai mắt Viêm Ngưỡng Tu hừng hực lửa giận.

“Vâng!”

“Ôn Tưởng Huân!” Duật Đông Minh đang định lui ra thì lại nghe được tiếng rống giận và tiếng đánh mạnh vào cái bàn. Anh không chỉ lo lắng cho an nguy của Ôn Tưởng Huân mà anh càng lo lắng cho tương lai của cô.

6. Chương 6

Y Vịnh Tình ngồi trên ghế ở công viên xoa xoa đôi chân đau.

Cô sắp bị vị mãnh sư trong nhà ép phát điên rồi, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm bọn họ đi tìm người, làm cho bọn họ không có cả thời gian thở. Mặc dù cô cũng rất lo lắng cho sự an nguy của bạn tốt nhưng mà nếu còn tiếp tục như vậy, còn chưa tìm được Tưởng Huân thì vài người trong bọn họ đã bị ông chủ làm ẹt chết.

Cô bị phân công đến địa bàn trung nam bộ tìm đã hơn nửa tháng, thật ra nếu lấy thể lực và nhân lực của công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cầu, muốn tìm một cô gái không phải là một chuyện khó khăn, nhưng nếu đối phương là Tưởng Huân, người đã từng được huấn luyện nhiều năm thì là một chuyện khác.

Trong nội thành trung nam bộ cộng lại cũng có khoảng trăm vạn hộ dân, cho dù bọn họ có đi tìm từng nhà một cũng không nhất định sẽ tìm được Tưởng Huân.

“Ai!” Y Vịnh Tình âm thầm oán bạn tốt tàn nhẫn, cô ấy lại có thể chơi trò chơi mất tích.

Cô nhàm chán nhìn dòng người đi lại ở phía đối diện, ánh mắt đột nhiên liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Y Vịnh Tình lấy điện thoại ấn một dãy số, ông trời không phụ lòng người, niềm vui này làm cô gọi điện bàn tay vẫn còn run run.

“Em đã tìm được cô ấy....” Cô đi xuyên qua làn xe, báo với một người khác về vị trí của mình sau đó cúp điện thoại.

Ôn Tưởng Huân cầm một túi hoa quả lớn đi ra khỏi siêu thị, mới đi được vài bước thì bị một bóng người chặn lại.

“Vĩnh Tình?”

Y Vịnh Tình nhìn thấy bạn tốt bình an vô sự thì lo lắng mấy ngày nay cũng đỡ xuống, cô ghen ngào nói: “Cậu lại còn gọi tên tớ, cậu có biết cậu làm mọi người đề lo lắng đến hỏng người không?”

“Xin lỗi.”

“Cậu chỉ có thể nói ra ba chữ đó thôi sao?” Nhưng mà đúng là cô ấy thiếu những người quan tâm đến cô ấy một câu xin lỗi, “Trở về với tớ, mọi người đều rất lo lắng cho cậu.”

Ôn Tưởng Huân lắc người né tránh Y Vịnh Tình cầm tay cô, cô ấy náy không dám nhìn thẳng vào ánh mắt bạn tốt.

“Tớ luôn luôn giấu diếm mọi người, mọi người không cần để ý đến tớ, tớ sẽ không trở về cùng cậu.”

“Mọi người đã ở cùng nhau lâu như vậy, chẳng lẽ chúng tớ không thể cảm thông cho nỗi khổ của cậu được sao? Đối với cậu chúng tớ đều cảm thấy đau lòng, ông chủ cũng rất lo lắng cho cậu, cậu trở về với tớ đi, ông chủ nhất định sẽ không xử phạt cậu.” Khi cô về đến Đài Loan, nghe được tin tức Tưởng Huân mang thai nhưng đã bị sảy thai, cho dù cô tức giận Tưởng Huân không nghĩa khí, một mình yên lặng chịu đựng đau lòng nhưng mà cô lại đau lòng không thôi.

“Ông chủ.....” Nguyên nhân cô không chịu trở về chính là vì anh, chỉ là cô không sợ bị anh trách cứ, cô chỉ muốn kết thúc tất cả với anh.

“Cậu nói xem rốt cuộc là ai khi dễ cậu? Mọi người nhất định sẽ lấy lại công đạo cho cậu, với năng lực của bọn tớ với quyền uy của Viêm gia, cam đoan kẻ bạc tình kia sẽ rất thê thảm.”

“Anh ấy không phải là kẻ bạc tình, anh ấy chỉ là.....” không yêu cô mà thôi. Y Vịnh Tình nghe vậy thì bĩu môi, tại sao đến bây giờ cô vẫn không hiểu được tại sao Tưởng Huân lại cố chấp như vậy, đến nước này còn nói chuyện thay cho cái tên cặn bã đó.

“Tớ mặc kệ, dù sao hôm nay cậu nhất định phải trở về với tớ.” Nếu có thể, cô sẽ không để ý mà mạnh bạo với Tưởng Huân.

“Tớ thật sự không muốn trở về, cậu có thể làm như không gặp tớ được không?”

“Không thể.” Cô thật sự rất giận Tưởng Huân không tìm bọn họ để chia sẻ, dù sao cô cũng đã báo ọi người, nếu Tưởng Huân hy vọng mọi người dùng phương thức nghênh đón mẹ để đưa cô ấy về thì nhất định những người khác cũng không có dị nghị gì.

Ôn Tưởng Huân xiết chặt túi rau quả trong tay, vất vả lắm cô mới có dũng khí buông bỏ tất cả để rời đi, không dễ dàng gì mới có cuộc sống đơn thuần vui vẻ như bây giờ, cô thật sự không muốn trở về với cuộc sống hàng đêm lấy nước mắt rửa mặt, còn phải chịu đựng mỗi ngày nhìn người đàn ông mà mình yêu âu yếm ngọt ngào với một cô gái khác.

Tuy rằng chuyện cô sắp làm không nghĩa khí, cũng phải xin lỗi Vịnh Tình vì sự quan tâm của cô ấy, nhưng mà cô bắt buộc dĩ mới phải đưa ra hạ sách này, cô hy vọng Y Vịnh Tình sẽ thông cảm cho cô.

“Làm sao cậu lại đến Đài Nam?” Giọng nói Ôn Tưởng Huân đột nhiên bình tĩnh, khóe miệng cũng nở nụ cười.

Y Vịnh Tình thấy thái độ của cô cũng mềm hơn thì giọng nói cũng mềm xuống.

“Với năng lực của “Thần Lệnh” tìm toàn bộ Đài Loan một lần, cậu cảm thấy tớ ở chỗ này rất kỳ quái sao?” Ôn Tưởng Huân sưng sốt, tại sao cô lại cảm giác chính mình như là tội phạm bị truy nã?

Chẳng lẽ cô nhất định trốn không thoát sao? Không, cho dù mỗi ngày bị truy đuổi thì cô cũng không muốn tôn nghiêm và tình yêu của mình lại bị giẫm lên.

“Thật xin lỗi, thời gian gần đây cậu đã rất vất vả.”

“Cậu nói xin lỗi này cậu hãy về nói với anh tớ, Đông Minh và các thành viên trong công ty đi.”

“Mọi người đều trở lại sao?” Có cần phải lao sư động chúng như vậy không? Cô chẳng qua chỉ là một người bạn giường mà thôi, không phải sao?

“Giờ cậu mới biết sao, mọi người đều bị cậu dọa điên rồi.” Không chỉ vì sự mất tích của cô ấy, mà còn vì tin tức cô ấy mang thai sinh non.

“Xin lỗi, tớ đã biết sai rồi.”

“Cậu biết chính mình không đúng là tốt rồi, dù sao quan trọng là cậu đã bình an vô sự, nếu thật sự cậu muốn xin lỗi tớ thì cậu phải đi dạo phố cùng tớ, không được than mệt.” Dù sao cũng là bạn tốt, làm sao có thể thực sự giận cô ấy được, có thì cũng là xuất phát từ quan tâm.

“Tớ sẽ để cho cậu có cơ hội dạo phố mua đồ một phen, nhưng mà.....” Ôn Tưởng Huân bắt được thời cơ Y Vịnh Tình hoàn toàn thả lỏng cảnh giới, nhìn vào đôi mắt cô ấy, “Nhưng mà có chuyện cần cậu giúp đỡ, sau khi trở về cậu phải quên hoàn toàn chuyện gặp được tớ.”

“Tưởng Huân, cậu.....” Y Vịnh Tình ý chí kinh người muốn động nhưng chỉ tiếc Ôn Tưởng Huân đã nhanh chóng tranh thủ lúc cô thả lỏng người hạ lệnh chỉ thôi miên.

“Cậu lần tìm toàn bộ Đài Nam đều không tìm được tớ, cho nên lát nữa cậu có thể về Đài Bắc, sau khi đèn xanh bật, chỉ lệnh thôi miên chính thức khởi động.”

※ ※ ※

Ôn Tưởng Huân cầm một túi thức ăn nóng trở về nhà, chuẩn bị ăn tối cùng với cha mẹ thân yêu, hưởng thụ cuộc sống đơn thuần thích ý.

Thật ra cha mẹ trong lời cô nói không có một chút quan hệ nào với cô, sau khi rời khỏi Viêm gia, vì lo lắng sẽ bại lộ hành tung, cô không dám sử dụng tài khoản ngân hàng, cô dùng số tiền trên người thuê một gian phòng nhỏ, chủ căn phòng đó là một đôi vợ chồng già hiền lành, sau khi cô chuyển đến ở, nhận được sự yêu thương chăm sóc của họ, cô có lòng riêng hy vọng bọn họ sẽ trở thành cha mẹ của cô, bởi vậy cô đã thôi miên bọn họ.

Cô tự mình bịa đặt ra một thân phận, thôi miên đôi vợ chồng già không con, để bọn họ nghĩ rằng cô là con gái ruột của bọn họ, cùng lấy một cái cớ để lừa gạt hàng xóm.

Cô biết việc làm của mình là không đúng đắn, cho nên cô càng thêm phụng dưỡng đôi vợ chồng già, trong lòng luôn coi bọn họ là cha mẹ ruột mà hiếu thuận.

“Cha mẹ, con mua mỳ thịt bò mà cha mẹ thích ăn nhất, hai người mau lại đây ăn đi.” Trong phòng trống trải, không có tiếng trả lời khiến Ôn Tưởng Huân cảm thấy kỳ quái.

Cô đi tới phòng khách, không nhìn thấy bóng dáng hai người tuổi già chỉ có một bóng dáng quen thuộc ngồi trên sofa dựa lưng về phía cô.

Bóng lưng này cô cực kỳ quen thuộc, Ôn Tưởng Huân theo bản năng muốn trốn đi, nhưng Viêm Ngưỡng Tu ở trên sofa động tác còn nhanh hơn cô, không đến vài giây cô đã bị anh bắt lại giữ trên sofa.

“Muốn chạy?” Ôn Tưởng Huân bị đặt ở dưới, ngoại trừ kinh ngạc còn có không hiểu, rõ ràng Vịnh Tình đã bị cô thôi miên, tại sao anh còn có thể tìm đến cô? Càng ghê tởm hơn là lòng cô không nhận được rung động khi nhìn thấy anh, cô kinh ngạc nhận ra mình nhớ anh sâu đậm thế nào.

“Cha mẹ em đâu?” Cô khoác lên mình lớp ngụy trang lạnh lùng, không muốn để anh phát hiện ra tâm tình của mình.

Vất vả lắm anh mới tìm được cô, vậy mà cô mở miệng ra lại quan tâm những người râu ria, “Bọn họ không phải cha mẹ của em.”

Lòng Ôn Tưởng Huân co rút lại, “Anh đến đây để tạt nước lạnh vào người em sao?”

Cô thừa nhận cô rất đáng thương, sự bất an mất đi yêu thương khiến cô chỉ có thể dùng cách thôi miên để có được thứ cô khát vọng, nhưng mà anh có nhất thiết phải dùng lời nói như vậy để làm vỡ mộng đẹp của cô không?

“Em không thừa nhận em còn nợ anh một lời giải thích sao?”

“Mục đích của anh chỉ như vậy?” Cô còn tưởng rằng anh có chút quan tâm cô? Xem ra cô lại quá ngây thơ rồi.

“Em to gan lớn mật dám thôi miên Vĩnh Tình, khiến cô ấy quên chuyện tìm được em.” Anh thực sự rất cố gắng mới kiềm chế được xúc động muốn bóp chết cô.

Ngày đó nghe được tin tốt mà Vĩnh Tình báo về, mọi người đều vui mừng quá đỗi, trong đó có cả anh. Ai ngờ Vĩnh Tình trở về một mình, khi hỏi cô thì cô lại không có chút ấn tượng nào, còn nói cái gì mà tìm toàn bộ Đài Nam cũng không thấy Tưởng Huân, lại càng không nhớ chuyện đã gọi điện về ọi người.

Hỏi cái gì cô cũng đều không biết, không ấn tượng, không giống với giả ngu thì chỉ có một khả năng, đó là cái cô gái chết tiệt kia vì trốn tránh bọn họ mà thôi miên bạn tốt của mình.

Cũng may khi Vĩnh Tình gọi điện về cho bọn họ cho nên phạm vi tìm kiếm được thu hẹp lại, muốn tìm được cô chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay với anh.

“Em rất xin lỗi Vĩnh Tình nhưng em thật sự không muốn trở về.” Cô cũng là bất đắc dĩ mới có thể đưa ra hạ sách đó.

“Em cố ý mang thai?” Anh không thể không đoán rằng đây là chút thủ đoạn cô sử dụng vì muốn hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Em không phải là người nhảm chán như vậy.” Nhìn xem anh nghĩ cô trở thành một người như thế nào? Cô lựa chọn rời đi đúng là chính xác.

“Chết tiệt, tốt nhất không cần phải anh hỏi một câu em đáp một câu!”

“Cho tới nay anh có từng nghĩ sẽ nghe em nói sao? Em đã từng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng bây giờ em đã không còn gì để nói.” Thái độ cô cường ngạnh nghiêng mặt, Viêm Ngưỡng Tu cầm tay cô lực đạo tăng lên.

Cô gái này..... lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác vô lực, hơn nữa người này lại là cấp dưới của anh, bạn giường của anh.

“Hôm nay em với anh nói rõ mọi chuyện cho rõ ràng, em muốn nói cái gì anh cũng nghe.” Anh quyết định nhường cô một bước, dù sao người cũng đang ở đây, nghe cô nói mấy câu cũng được.

“Em không có gì để nói.” Cô bình tĩnh nhìn anh, đối với sự nhượng bộ của anh cô cũng không hiểu, chỉ là có nhiều điều quá cô không biết nói từ đâu.

“Nhìn anh như vậy không phải là muốn thôi miên anh chứ, em biết điều đó là vô ích.”

Lời nói của Viêm Ngưỡng Tu làm cô nở nụ cười khổ, đôi mắt mở to nhìn anh có chút đau thương.

“Nếu có thể thôi miên anh, em cũng muốn thôi miên để anh yêu em, nhưng tình yêu áp đặt như vậy em cũng không cần!”

“Rốt cuộc em đang nói cái gì?”

“Anh thật sự không biết hay giả bộ không biết, em yêu anh, yêu anh đã lâu thật lâu, sâu thật sâu.” Cô nhìn khuôn mặt cô yêu say đắm, ngụy trang bị sụp xuống.

“Yêu?” Đó là cái gì vậy? Viêm Ngưỡng Tu nhíu mày.

“Anh cho rằng ba năm nay em nguyện ý làm bạn giường của anh là vì cái gì? Anh nghĩ rằng em tùy hứng phản kháng lại là vì cái gì? Đều bởi vì em yêu anh, càng ngày em càng có lòng tham, em muốn không chỉ là bạn giường của anh nhưng càng ngày em càng nhận rõ được quan hệ của chúng ta, chỉ là em còn yêu anh nên không thể rời khỏi anh.” Ôn Tưởng Huân kêu lên: “Em không háo sắc, cũng không phải là dâm phụ, cam tâm tình nguyện lấy lòng anh, là vì từ lần đầu tiên nhìn thấy anh em đã yêu anh.”

Viêm Ngưỡng Tu giống như bị điện giật toàn thân, rung động tứ chi bách hải, không phải là anh thấy ngoài ý muốn, chỉ là khi nghe thấy cô nói yêu anh, tâm của anh phình lên một loại cảm giác rất kỳ quái.

“Em... yêu anh?” Ý tứ của cô rất rõ ràng cô trả giá hết thấy vì xuất phát từ yêu, cho nên cô mới cùng anh lên giường? Cho nên mới ở bên anh?

Vậy anh thì sao? Cho đến bây giờ anh không hiểu cái gì là yêu.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình đúng không?” Cô cười tự giễu, “Là do em đã quá ngây thơ, em cứ nghĩ là có thể ở bên cạnh anh cả đời, lại quên mất anh đối với em chỉ có tình dục, có khả năng anh sẽ yêu người khác. Anh yên tâm, em đã không còn cưỡng cầu nữa, em sẽ ngoan ngoãn buông tình yêu với anh, cách xa anh.”

“Anh không cho.”

“Anh dựa vào cái gì mà không cho? Đã không yêu em vì sao lại không buông tha em?” Cô khóc rống lên, oán hận sự bá đạo của anh.

Vì sao lại không buông tha? Anh cũng không biết vì sao, dù sao anh không muốn làm cho cô rời khỏi anh.

“Anh đã nói rồi, chúng ta sẽ không kết thúc.” Cô nói cái gì mà tình yêu, anh rất khó lý giải, anh là người luôn tùy tâm sở dục, anh đã có thói quen có sự tồn tại của cô, không thể chịu đựng được một ngày không nhìn thấy cô.

“Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Em không muốn làm con rối gỗ của anh!” Ôn Tưởng Huân kích động muốn thoát khỏi cái ôm của anh, “Tránh ra! Buông ra!”

Anh càng ôm chặt hơn, để cô chỉ có thể ngoan ngoãn nằm dưới thân, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng cuồng loạn của cô.

“Anh cho em ở bên cạnh anh còn chưa đủ sao?” Cô luôn miệng nói yêu anh, hẳn là cô sẽ luyến tiếc không muốn rời khỏi anh.

“Ở bên cạnh anh, làm công cụ tiết dục của anh, còn phải trở mắt nhìn anh yêu thương người phụ nữ khác? Làm sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy, cho dù không yêu em nhưng chúng ta ở chung nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không có một chút tình cảm nào với em?” Cô kinh ngạc nhìn anh, nước mắt không ngừng chảy xuống, không thể tin được anh lại ích kỷ như thế.

“Vậy em rốt cuộc muốn anh phải như thế nào?” Anh làm như vậy còn chưa đủ sao? Nhiều năm như vậy, anh chỉ có mình cô, khi biết cô gặp chuyện không may anh cũng lo lắng gần như lật tung cả Đài Loan, bây giờ còn ăn nói nhỏ nhẹ để tìm cô về, anh thật sự không hiểu rốt cuộc cô còn muốn thế nào nữa?

“Cái em muốn anh không đưa được, em cũng không miễn cưỡng anh, bây giờ em chỉ nghĩ có một cuộc sống yên tĩnh mà thôi.”

“Việc ấy anh không làm được, anh không thể để em rời đi.” Anh cũng không biết chính mình đang kiên trì cái gì, nói anh ác cũng được, ích kỷ cũng thế, anh chỉ không muốn cô rời đi.

“Vậy anh sẽ yêu em sao?” Cô nâng đôi mắt đắm lệ nhìn đôi mắt khí phách của anh.

“Không có khả năng.” Anh căn bản không có cái đó, không thể đáp ứng cô.

Câu trả lời trực tiếp của anh khiến Ôn Tưởng Huân đau lòng, cô muốn anh cũng không chịu cho, rốt cuộc người đàn ông này muốn hành hạ cô đến lúc nào?

“Vậy anh muốn em thế nào?” Cô hỏi lại.

“Theo anh trở về.” Đây là mục đích khi anh đến đây.

“Sau đó thì sao? Tiếp tục làm ả giường cho anh, chờ đến khi anh kết hôn còn phải mỉm cười chúc phúc?” Không phải người ta đã nói đau lòng nhiều rồi cũng sẽ chết lặng, nhưng sao cô đau lâu như vậy vẫn cảm thấy khó chịu?

“Ôn Tưởng Huân, em nhất định phải nói vậy với tôi sao?” Lửa giận của anh lại bị châm lên.

“Em muốn hỏi lần cuối cho rõ ràng, anh xác định muốn duy trì quan hệ trên giường sao? Nếu đột nhiên em lại mang thai, đột nhiên lại sinh non thì phải làm sao?” Cô cố ý châm chọc, đây là nỗi đau sâu nhất trong lòng cô, nhưng anh không hề nhìn thẳng vào nỗi đau của cô.

“Em dám?”

“Được một câu nói của anh, có cái gì mà em không dám?” Cô đã không còn quan tâm xem anh coi cô là người như thế nào, cho dù anh thật sự cho rằng cô là nữ nhân chẳng ra gì cũng không quan trọng.

Viêm Ngưỡng Tu tức giận trừng mắt nhìn cô, hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén lửa giận của mình.

“Anh sẽ cho em thời gian bình tĩnh một chút, ba ngày sau, anh sẽ đến gặp em.” Anh buông cô ra, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bây giờ bọn họ đều nổi nóng, nói chuyện cũng không bình tĩnh, không có khả năng bàn luận ra cái gì, anh có thể cho cô chút thời gian, nhưng nếu cô vẫn cố ý khiêu chiến sự nhẫn nại của anh thì anh không chắc mình sẽ làm ra cái gì đáp lại.

Ôn Tưởng Huân vội vàng ngăn hãm lại, “Ba em.... Đôi vợ chồng già kia đâu?”

“Vĩnh Tinh đưa bọn họ đến nhà hàng gần đó dùng cơm, một lát nữa cô ấy sẽ đưa bọn họ trở lại.”

Cô quan tâm người khác khiến Viêm Ngưỡng Tu có cảm giác không được, anh cứ nghĩ rằng cô ngăn anh lại vì thay đổi suy nghĩ.

Viêm Ngưỡng Tu trừng mắt nhìn cô gái trước mặt, đột nhiên anh rất tưởng niệm sự ôn nhu của cô khi ở trên giường, còn có tiếng rên rỉ tràn ra từ cái miệng nhỏ... Anh dùng một tay kéo cô vào trong lòng, không để ý sự giãy dụa của Ôn Tưởng Huân, hôn mạnh, bừa bãi loạn chuyển trong miệng cô. Ôn Tưởng Huân vẫn quyến luyến mùi của anh, nhất thời mê loạn, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy sự bá đạo của anh.

“Anh muốn em.” Câu nói của Viêm Ngưỡng Tu dập tắt tất cả nhiệt tình của cô, cô dùng sức đẩy anh ra, quật cường quay người đi, ảo não sự thần phục của bản thân.

“Anh đi đi.” Anh chỉ muốn cô, mà không yêu cô, cô cần gì phải bị coi thường như thế.

Lửa giận và dục hỏa đều đang thiêu đốt lý trí của Viêm Ngưỡng Tu nhưng anh không muốn ép cô, anh nhìn sâu vào bóng lưng của cô, trước lúc đi không quên nhắc cô.

“Đừng quên, ba ngày, ba ngày sau anh muốn thấy em.”

※ ※ ※

Nhìn thấy kim phút trên đồng hồ chuyển động thêm vài vòng nữa là sẽ qua thời gian mà anh đặt ra cho cô, vậy mà anh vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Trùng mắt ngồi trong phòng khách, Viêm Ngưỡng Tu không thể tin được Ôn Tưởng Huân lại dám coi mệnh lệnh của anh chỉ như gió thoảng bên tai.

Có phải là cô cố ý đảo loạn suy nghĩ của anh hay không, cho nên cô mới cố ý nói ra những lời kỳ quái? Bởi vì cô thương anh cho nên cũng muốn có được tình yêu của anh?

Giống như là anh muốn cô, cho nên cô không thể không muốn tình yêu của anh sao? Mẹ nó! Làm sao lại có thể phức tạp như vậy, từ lúc anh bắt đầu có trí nhớ đến nay không ai dạy anh thế nào là yêu này nọ. Trong cách giáo dục của Viêm gia chỉ có đoạt lấy như thế nào, thành công như thế nào? Nghiêm khắc mà nói thì anh chưa từng yêu bất cứ ai, anh không thể hiểu được cảm giác đó như thế nào.

Chết tiệt, Ôn Tưởng Huân lại giảng co với anh vì một cái mà anh không biết, mà chết tiệt, anh lại bị ảnh hưởng bởi cô, quanh quẩn trong đầu anh là hình ảnh cô khóc nói với anh hôm đó.

Cô không phải là người đầu tiên nói với anh nhưng lại là người đầu tiên khiến anh tâm phiền ý loạn như thế... Chết tiệt! Anh muốn đến gặp cô, mặc dù còn chưa rõ ràng nhưng anh chỉ muốn nhìn thấy cô.

Viêm Ngưỡng Tu cầm chìa khóa xe trên bàn, đưa ra một quyết định điên cuồng, anh quyết định nửa đêm lao từ Đài Bắc đến Đài Nam.

Vì sao? Không vì sao cả, anh chỉ muốn gặp cô. Dọc đường đi Viêm Ngưỡng Tu không quan tâm đến việc bị cảnh sát chụp ảnh, khả năng anh sẽ nhận được không dưới mười hóa đơn nộp phạt.

Lúc anh đứng trước cửa phòng của Ôn Tưởng Huân, anh mới ý thức được mình đã làm gì.

Nhưng nghĩ đến việc cô chỉ ở phía sau bức tường kia, lý trí của Viêm Ngưỡng Tu lại bị quăng ra sau đầu, anh thoải mái mở khóa cửa, nghênh ngang tiến vào trong nhà, sau đó đi tìm phòng của Ôn Tưởng Huân.

Đạo gần đây anh luôn làm hành động không tốt là mở khóa cửa nhà người khác, tất cả là do cô gái ngốc kia làm hại, nếu như việc này mà truyền ra ngoài thì mặt của Viêm Vương anh chỉ có thể ra ngoài quét rác, danh dự, anh mình lãnh khốc của anh cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Vận khí của Viêm Ngưỡng Tu khá tốt, ngay phòng đầu tiên đã tìm được phòng cô, anh khóa trái cửa lại, nhìn chằm chằm thiên hạ đang cuộn mình ngủ trên giường.

Anh vì chuyện của cô mà không ngủ được, cô vậy mà lại ngủ ngon như thế? Huấn luyện phòng bị của cô vất đi chỗ nào rồi, sỏi lớn đến đầu giường mà cô còn chưa có ý thức nguy cơ sắp xảy ra.

Trong lúc mơ ngủ, Ôn Tưởng Huân mơ hồ phát hiện có người nhìn cô với ánh mắt nóng rực, cô đến bây giờ đều thiếu ngủ, chỉ khi đến nơi này cô mới có thể ngủ say. Ở đây hoàn cảnh an toàn mà yên tĩnh, cô cũng không cho rằng sẽ có tên đạo tặc ác ôn nào, ý thức đang mơ hồ khiến cô cho rằng đó chỉ là ảo giác của cô.

Viêm Ngưỡng Tu hơi ghen tị nhìn khuôn mặt yên tĩnh khi ngủ của cô, anh rón ra rón rén trèo lên giường, lặng lẽ nằm bên cạnh cô.

Ôn Tưởng Huân đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh dậy, khi cô mở mắt nhìn vào đôi mắt cười của Viêm Ngưỡng Tu, nhất thời cô còn nghĩ rằng cô đã về tới nhà lớn của Viêm gia.

“Anh, làm sao anh có thể ở trong này?” Cô bị dọa sợ, giọng nói mơ hồ.

“Hắn là anh phải hỏi em mới đúng, tại sao em còn ở nơi này?” Anh đỡ đầu, ở góc độ này của anh có thể nhìn thấy cổ áo ngủ của cô bị mở lộ ra cảnh xuân.

Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của anh, Ôn Tưởng Huân kéo cổ áo theo phản xạ.

“Anh đi ra ngoài.” Hành động của cô làm Viêm Ngưỡng Tu không vui, anh bá đạo kéo bàn tay nhỏ bé của cô, sát gần lại thân thể cô, khiến giữa hai người không còn khoảng cách.

“Không phải đều xem qua rồi sao, có gì mà che?”

“Anh đi ra ngoài, không thì em sẽ kê cứu mạng.”

“Em kêu đi, anh muốn nhìn xem em giải thích làm sao với “cha mẹ” em về quan hệ của chúng ta.” Khóe miệng của anh giảo hoạt giương lên.

“Em sẽ nói anh là kẻ trộm, em sẽ báo cảnh sát!”

“Cường đạo? Kẻ trộm? Vậy anh đã cầm cái gì đi? Em nói là trái tim em sao?” Anh không tin cô có thể để anh bị cảnh sát bắt đi.

“Anh....” Ôn Tưởng Huân tức giận không nói ra lời, từ khi nào anh trở nên vô lại như vậy.

“Kỳ hạn anh cho em là ngày hôm nay.” Anh cố tình dùng ngực ma sát trước ngực mềm mại của cô, đã lâu anh không được đụng vào cô rồi.

“Em nói rồi, em sẽ không đi về.” Cô đã sớm quyết định.

“Nếu em vì Thiệu Y Y thì anh có thể nói cho em, anh chỉ xem cô ấy như em gái mình mà thôi, cô ấy cũng đã về Mỹ rồi.”

Anh có chút không yên lòng giải thích cho cô, tất cả lực chú ý của anh đều đặt vào đôi môi đỏ mọng ướm ắt kia.

Anh đang giải thích với cô sao? Trong lòng Ôn Tưởng Huân như có một dòng điện xẹt qua.

“Vậy thì như thế nào, anh cũng không cho em thứ em muốn.” Cô có thể tin tưởng lời giải thích của anh, nhưng chuyện của Thiệu Y Y không phải là vấn đề lớn nhất của bọn họ.

“Anh muốn em, vậy còn chưa đủ sao?”

“Nếu không có tình yêu, khi em già đi, anh còn có thể muốn em sao?” Cô không muốn cưỡng cầu phần tình cảm không thuộc về mình, không muốn lãng phí tinh thần với một người không có tình cảm với cô.

Viêm Ngưỡng Tu cắn lên khoe miệng cô như muốn trừng phạt cô, anh không thích cô luôn đi vào ngõ cụt.

“Ngoại trừ tình yêu và danh phận, những cái khác anh đều có thể cho em, chỉ cần em đáp ứng trở về với anh, hàng tháng anh đều có thể đưa em một chút tiền, em cũng không cần lo lắng về sau không có gì.”

Anh kinh ngạc, anh luôn là người không có kiên nhẫn vậy mà lại có thể nói chuyện với cô một lần nữa, anh đúng là sắp bị cô ép sắp điên rồi.

Ôn Tưởng Huân không thể tin được, trừng mắt nhìn anh, lấy tiền của anh sau đó lên giường với anh? Anh coi cô thành người phụ nữ gì?

“Anh tránh ra, em không muốn gặp anh.” Ôn Tưởng Huân như nổi cơn điên, dùng tay đánh anh.

Viêm Ngưỡng Tu nhìn đôi mắt đang rơi lệ của cô, cảm thấy vô tội, anh nói sai cái gì sao?

“Em không cảm giác tầm quan trọng của em đối với anh sao?” Anh đã trăm phương ngàn kế muốn đưa cô trở về.

“Anh không cảm giác được nỗi đau trong tim em sao?” Rốt cuộc là anh đang cố ý giả ngu hay là anh muốn đả kích cô, anh thông minh một đời mà không biết được anh đang làm tổn thương cô như thế nào?

Viêm Ngưỡng Tu lẳng lặng nhìn chăm chăm vào cô, có phải cô gái này vụng trộm làm phẫu thuật mở tuyến lệ hay không, từ khi nào cô lại thích khóc như vậy?

“Đừng khóc.” Anh nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên má cô, cảm giác mặn chát đó làm anh cũng cảm thấy không thoải mái.

Ôn nhu của anh khiến Ôn Tưởng Huân kinh ngạc quên cả khóc, cô hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

“Anh là..... Viêm Ngưỡng Tu sao?” Cô hỏi.

Đây là vấn đề gì? Tại sao chỉ số thông minh của cô gái này sau một đêm lại có thể tụt nhiều như vậy?

Viêm Ngưỡng Tu nhú mày nhìn biểu cảm ngỡ ngàng của cô, kinh ngạc phát hiện anh rất yêu thích nhìn phản ứng này của cô, thích đến nỗi anh cũng có phản ứng.

Anh hôn lên hai phầng môi dụ hoặc anh, đầu lưỡi chui vào cái miệng nhỏ của cô chơi đùa cùng cái lưỡi dính hương, cái mũi tham luyện hơi thở của cô.

“Ừm.... Không cần.....” Cô biết anh muốn làm gì, nhưng lý trí cách cô càng ngày càng xa, bởi vì cô cũng muốn anh.

Sau khi Ôn Tưởng Huân vứt bỏ lý trí đầu hàng, Viêm Ngưỡng Tu lại dừng động tác, chỉ nằm trên giường ôm chặt lấy cô.

“Đừng lộn xộn, anh không cam đoan sự nhẫn nại của anh có thể bị đánh vỡ hay không.” Anh không quên cô vừa mới sinh non, anh không muốn vì dục vọng của mình là làm tổn thương đến cô.

“Anh.....” Cô thực sự cảm thấy ngoài ý muốn, đây là Viêm Ngưỡng Tu mà cô biết sao? Hay đây là thủ đoạn mà anh dùng để lừa cô về?

Cô biết anh không phải là người nhảm chán như vậy, lại không nhìn được hoài nghi dụng ý của anh, có lẽ là do khóc đã mệt, có lẽ là do cô thấy mệt mỏi thật sự, một lúc sau mí mắt cô nặng trĩu.

Viêm Ngưỡng Tu nhìn cô ngủ trong khuỷu tay anh, cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng có, cô non nớt làm anh yêu thích không muốn buông tay, bây giờ dường như sự ảnh hưởng của cô đến anh ngày càng

lớn, nhất là lần trước khi anh nhìn thấy cô nằm trên giường vì trúng đạn, anh nhận ra chính mình không thể nhìn cô biến mất trước mặt anh.

Tại sao lại có thể như vậy? Rốt cuộc anh nên làm sao mới tốt?

7. Chương 7

Mặc kệ em có muốn hay không, ba ngày sau anh sẽ bảo Kính Nhai tới đón em, đừng khiêu chiến giới hạn của anh một lần nữa.

Cô không biết anh rời đi từ lúc nào, khi cô thức dậy thì phát hiện tờ giấy này đặt ở đầu giường.

Rốt cuộc cô trúng phải độc gì? Mà cô không thể kháng cự được anh?

Cô nhớ tới hôm qua suýt nữa thì bản thân đã đánh mất quyết tâm, Ôn Tưởng Huân chỉ hận không thể lấy búa gõ vào đầu mình, xem đầu óc của cô có bình thường không. Mặc dù tối qua chuyện gì cũng không xảy ra nhưng làm sao cô lại có thể để cho chính mình mặc cho anh ôm cô mà ngủ?

Nếu như cô còn như vậy thì cô chắc chắn sẽ xong đời, sớm muộn gì cô cũng bị sự vô tình của anh khiến thương tích đầy mình. Anh đã nói mọi thứ rất rõ ràng, anh không có khả năng sẽ yêu cô, anh chỉ là muốn cô, chính là anh không muốn buông cô ra.

Ông trời, tại sao cô lại có thể yêu một người đàn ông bá đạo vô tâm như vậy? Khiến cô bây giờ không chiếm được, muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được.

Cô tin rằng anh nói được sẽ làm được, tờ giấy này là tối hậu thư anh cho cô.

Rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ? Cô rất rõ ràng, nếu cô ngoan ngoãn trở về thì anh sẽ không nguyện ý duy trì thân phận ông chủ và nhân viên đơn thuần, chẳng lẽ cô chỉ có thể thuận theo làm bạn giường của anh, cho đến ngày anh chán ghét cô?

Không, cô không muốn cuộc sống như vậy nữa, bị người đàn ông mình yêu thương coi là công cụ tiết dục, cô thật sự không có cách nào tiếp tục như vậy.

Ôn Tưởng Huân dùng chân trù dập lấy cả người, muốn có một ít cảm giác an toàn nhưng chóp mũi của cô vẫn có thể ngửi được phảng phất mùi hương của anh.

Cô yêu phải người đàn ông như vậy đúng là một việc vất vả, cô không muốn yêu anh, thật sự là không muốn tiếp tục yêu, nhưng cô lại không muốn rời xa anh.

Cô tức giận chính mình vô dụng, lại không hết hi vọng với người đàn ông không yêu mình, nếu anh chán ghét cô, tuy rằng cô sẽ đau lòng nhưng tốt hơn là bị hành hạ thường xuyên, nhưng cố tình anh lại nói anh muốn cô, nếu cô có thể không thương anh, có phải cô sẽ không còn thống khổ như vậy phải không?

Không thương anh..... nếu cô có cách không thương anh, trong đầu Ôn Tưởng Huân xẹt qua một suy nghĩ.

Có phải là có phương pháp khác? Cô đứng dậy xuống giường, ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bản thân trong gương.

Mắt của cô cho tới bây giờ đều chỉ nhìn thấy anh, mũi của cô chỉ nhớ mùi hương trên người anh, môi của cô cảm nhận độ ẩm của anh, nếu đây là nguyên nhân Viêm Ngưỡng Tu vẫn giữ được cô, như vậy cô có nên hạ quyết tâm được ăn cả ngã về không, cho anh biết quyết tâm của cô.

Sau khi ra một quyết định mà cô cũng cảm thấy mạo hiểm, suy nghĩ đang hỗn loạn cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô rửa mặt chải đầu, đi ra khỏi phòng, nhìn thấy “mẹ” đang nở nụ cười hiền từ với cô.

“Con đã dậy rồi sao, hôm nay cha con mua bánh nướng bánh quẩy mà con thích nhất đó.” Bà đứng trước bàn ăn.

Hốc mắt Ôn Tưởng Huân nóng lên, suýt không thể không chế được nỗi buồn ly biệt.

“Mẹ, mẹ cũng ngồi xuống ăn với con đi.” Cô nhìn thật kỹ bà lão hiền lành ngồi bên cạnh, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của họ vào trong đầu.

Cái gì cưỡng cầu đều không thể ở lại bên cạnh lâu, đối với những người này cô chỉ cảm thấy xin lỗi và áy náy, bọn họ cho rằng cô thật sự là con gái bọn họ nhưng đây tất cả chỉ là giả tưởng mà cô tạo ra.

Qua hôm nay tất cả sẽ trở về điểm xuất phát, cô sẽ là người cô độc như trước, cô lại là người đáng thương không cha không mẹ không ai yêu. Cô cố gắng nuốt ủy khuất xót xa vào trong họng, làm bộ như không có gì, tiếp tục ăn bữa sáng mà “cha mẹ” chuẩn bị cho cô.

Lại một ngày qua đi, ít nhất hãy để cô có thêm một ngày được yêu thương, một ngày được cha mẹ che chở trong lòng bàn tay.

Bữa sáng qua đi, Ôn Tưởng Huân đề nghị một nhà ba người đi dạo, mỗi tay ôm lấy một người, cô làm nũng với bọn họ, thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, bọn họ vừa mới đến công viên, cửa hàng lớn, nội thành, đi vài bước thì sắc trời đã nhạt dần?

Trong lòng Ôn Tưởng Huân dù không bỏ được, cũng biết không được tham, ôm lấy “cha mẹ” trở về “nhà”, vừa mới vào cửa, nước mắt cô không nhịn được rơi xuống.

“Sao thế? Đang êm đẹp sao lại khóc?” Hai người già khấn trương hỏi “con gái yêu”.

“Đúng rồi, có chuyện gì thì nói với mẹ, đừng giấu trong lòng khó chịu.”

“Bởi vì con...” Ôn Tưởng Huân nắm tay đôi vợ chồng già, cẩn thận nhìn bọn họ, “Bởi vì qua đêm nay, con gái của hai người sẽ về Mĩ, còn tôi chỉ là một khách trọ, sáng mai sẽ rời khỏi nơi này rồi.”

Cô phải rời đi, lại không muốn bọn họ buồn, lại càng không muốn hàng xóm tò mò, cho nên cô hạ chỉ lệnh thôi miên khiến cô thấy đau khổ.

Nhìn đôi vợ chồng già nhận chỉ lệnh thôi miên chậm rãi đi về phòng, Ôn Tưởng Huân chỉ có thể nói xin lỗi với bọn họ.

Nếu thật sự có cơ hội, cô nhất định sẽ là cô con gái trở về Đài Loan hiếu thuận với bọn họ, nếu như quả thật có cơ hội. Giờ tay lau nước mắt trên má, cô về căn phòng có duyên phận ngăn ngủ với cô, bắt đầu sửa sang lại hành lý của mình.

Cô nhìn quanh căn phòng nhỏ ấm áp, mặc dù cô không muốn nhưng vẫn cầm điện thoại bấm một dãy số.

Sau khi điện thoại được kết nối, một giọng nam quen thuộc vang lên, “Rất cuộc em cũng gọi tới, bọn anh sắp bị ông chủ làm phát điên rồi, em....”

Ôn Tưởng Huân khẽ mở miệng cắt đứt, “Kính Nhai, bây giờ anh có thể xuất phát tới đón em rồi.”

“Bây giờ?” Không phải cách thời gian ông chủ giao hạn còn hai ngày sao? Hơn nữa bây giờ là hai giờ đêm, Y Kính Nhai oán thán bản thân số khổ, “Ngày mai anh đến đón được không?”

“Không được, trời vừa sáng em sẽ ở ngoài cửa đợi anh.”

“Vậy thì bây giờ anh đi đây.” Hu hu, tại sao anh lại đáng thương như vậy, nhưng mà cũng chỉ có thể trách anh không trở về đúng thời gian ông chủ định, cũng khó trách ông chủ bắt anh chấp hành nhiệm vụ này, haiz! Đây chính là tự gây nghiệt!

“Làm phiền anh.” Ôn Tưởng Huân cúp điện thoại, không để ý Y Kính Nhai ở đầu kia đang nói gì.

Cô thở dài, đi tới trước gương, bình tĩnh nhìn bản thân.

“Ôn Tưởng Huân, chỉ cho phép thành công, không được thất bại, ngày mai sau khi tỉnh lại, cô sẽ không còn thống khổ như vậy nữa.”

※ ※ ※

Chạy xe một đêm, rốt cuộc Y Kính Nhai cũng đến nơi, anh dừng xe ở một bên đường, nhìn bản đồ nhỏ mà Viêm Ngưỡng Tu đưa cho, đi bộ vào trong một ngõ nhỏ.

Sáng sớm còn mù sương, nhưng thị lực của anh rất tốt, nhìn được bóng dáng của Ôn Tường Huân ở đằng xa.

“Nơi này đúng là khó tìm.” Anh tiếp nhận hành lý trên tay cô, tiêu sái bước đi trước.

“Có sao?” Ôn Tường Huân cười nhẹ, lẳng lặng đi phía sau anh.

“Em có đói không? Có muốn đi ăn sáng trước không?”

“Cảm ơn, tôi không đói.”

“Cảm ơn?” Y Kính Nhai nghi ngờ dừng lại, sao cô lại khách khí với anh như thế, bọn họ mới chỉ có mấy tháng chưa gặp.

Ôn Tường Huân chớp chớp đôi mắt vô tội, cũng dừng lại, “Có việc gì sao?”

“Không, không có gì.” Có lẽ là do anh đa tâm mà thôi.

“Thân thể em.... Đã phục hồi như cũ chưa?” Anh dè dặt cẩn trọng hỏi, muốn quan tâm nhưng sợ cô không thoải mái.

“Phục hồi như cũ? Tôi đâu có bị thương.”

“À.... Không tính là bị thương, chỉ là em đó, hù chết mọi người, có phải em không coi bọn anh là bạn bè không?”

Nếu như là cô em gái lỗ mãng liều lĩnh, suốt ngày ầm ĩ muốn yêu đương của anh thì anh sẽ không kinh ngạc như vậy, nhưng việc này lại xảy ra với Ôn Tường Huân luôn thông minh bình tĩnh khiến anh kinh ngạc rơi kính.

“Anh....”

“Em cũng thật là, bị nhiều ủy khuất như vậy mà cũng không cho bọn anh biết, nếu em đồng ý nói cho anh biết tên nào khiến em bị như vậy, anh nhất định sẽ giúp em xử lý tên khốn khiếp đó.” Đối với anh mà nói, Tường Huân giống như một cô em gái khác, khi anh biết cô bị khi dễ, anh rất không vui.

“Tôi....”

“Xin lỗi, anh không nên vừa gặp em đã nói những lời đó.” Y Kính Nhai thầm mắng mình sơ ý, vất vả lắm Tường Huân mới đồng ý trở về, vậy mà anh còn rắc muối lên vết thương, nếu như tâm tình đã bình phục của Tường Huân lại gợn sóng thì thế nào?

“Thật ra....”

“Thật ra anh không phải khi không quan tâm đến em, anh không có trở về Đài Loan gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm em, thật sự là do anh có chút việc trì hoãn, nhưng sau khi anh biết em gặp chuyện không may, lòng anh cũng như lửa đốt.”

“Cái này....” Tại sao anh ta luôn ngắt lời cô.

“Đúng rồi, lát nữa chúng ta thay phiên nhau lái xe được không?” Anh vừa trở lại Đài Loan, còn chưa điều chỉnh được sự chênh lệch múi giờ, lại một đêm không ngủ, anh lo lắng khi lái xe sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Nhưng mà tôi....”

“Xin em đấy, không thì vài ngày nữa anh mời em ăn tiệc lớn.” Y Kính Nhai đi tới chỗ dừng xe, tự nhiên mở cửa ghế phụ lái ngồi vào, còn Ôn Tường Huân thì đứng do dự ở ghế lái, ngăn người.

“Tôi không biết lái xe mà.”

“Em không biết lái xe?” Cô còn biết lái cả du thuyền? Không muốn lái xe cũng không cần lấy lý do như vậy chứ?

“Hình như vậy.” Cô không nhớ mình đã học lái xe hoặc thi lấy bằng lái xe.

Y Kính Nhai bắt đầu dĩ thử dài, dù sao bây giờ cô là lớn nhất, nếu cô ấy không vui rồi mất tích thì mọi người lại thăm rồi.

Anh nhận mệnh ngồi vào ghế lái, nói cô cũng lên xe.

“Xin lỗi vì không thể giúp anh, tôi.... Xin hỏi anh xưng hô như thế nào?” Cô vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

Y Kính Nhai đang muốn khởi động xe, cứng tại chỗ.

“Em.... Loại đùa giỡn này không hề buồn cười.”

“Tôi không nói đùa.” Người này có chuyện gì vậy, rõ ràng bọn họ không biết nhau nhưng mà vừa gặp anh ta đã nói một loạt những câu mà cô không hiểu, đúng là kỳ quái!

“Anh.... Em, em có phải Ôn Tưởng Huân không?” Thái độ của cô không giống giả ngu, Y Kính Nhai run lên.

“Không thì là ai?” Cô nói đương nhiên.

“Nhưng mà em không biết anh là ai?” Giọng nói của anh nâng cao lên, trong lòng có dự cảm bất thường.

“Anh không phải là người của cô nhi viện phải tới đón tôi sao?”

“Cô nhi viện?” Hình như anh đón được một Ôn Tưởng Huân đầu óc chập mạch..... Thăm rồi! Anh thật sự thăm rồi!

※ ※ ※

“Em nói lại một lần nữa, em là ai?” Trong đôi mắt Viêm Ngưỡng Tu lộ ra sự lạnh lẽo.

Ôn Tưởng Huân yếu ớt nhìn cả nam lẫn nữ trong căn phòng này.

Rõ ràng vấn đề này cô đã trả lời họ rất nhiều lần, vì sao bọn họ còn muốn hỏi lại?

“Tôi tên là Ôn Tưởng Huân, năm nay 24 tuổi, lớn lên ở cô nhi viện Từ Thánh, từ năm 18 tuổi tôi rời khỏi cô nhi viện, vừa học vừa làm. Lần này người ở cô nhi viện không đủ nên tôi mới xin nghỉ việc ở nơi công tác, định về đó hỗ trợ.” Không biết vì sao cô có một cảm giác rất phức tạp khi nhìn người đàn ông này, cô cảm thấy sợ hãi theo bản năng, ngoan ngoãn trả lời.

Câu trả lời của cô làm cả phòng yên lặng, mọi người nhìn nhau, còn lửa giận của Viêm Ngưỡng Tu càng tăng lên.

“Y Kính Nhai, tốt nhất là cậu nên giải thích rõ ràng cho tôi.”

“Chuyện không liên quan đến tôi, lúc tôi vừa gặp cô ấy thì cô ấy đã như thế này rồi.” Y Kính Nhai lắc đầu, làm dấu thề để đảm bảo sự vô tội.

“Xin lỗi, nếu như mọi người không phải là người của cô nhi viện, vậy thì có thể là tôi đã nhận nhầm người tới đón tôi.” Ôn Tưởng Huân đứng dậy, cầm hành lý lên chuẩn bị rời đi.

“Em ngồi xuống cho anh.” Viêm Ngưỡng Tu vừa nói xong, Duật Đông Minh và Y Vịnh Tình đứng một bên liền đứng ở hai bên cạnh Ôn Tưởng Huân, không cho cô đi.

Ôn Tưởng Huân thấy thế thì an phận ngồi trên ghế sofa, chỉ là trong đôi mắt to tròn lộ ra sự bất an và sợ hãi.

“Anh, rốt cuộc mấy người muốn thế nào?” Ánh mắt cô nhìn bọn họ hoàn toàn xa lạ, thậm chí là sợ hãi, Viêm Ngưỡng Tu nhìn về phía người tự nhận là thân y Duật Đông Minh.

“Rốt cuộc cô ấy bị làm sao?”

“Theo tôi thấy thì em ấy không bị bệnh gì cả, chỉ bị thôi miên thôi.”

“Bị thôi miên?” Hai anh em Y gia trầm miệng một lời.

“Trí nhớ của cô ấy cắt đi giữ lại có chọn lọc, bệnh tình không giống như mất trí nhớ thông thường, dường như thân phận và trí nhớ của cô ấy được đặt ra sẵn, có lẽ trí nhớ của cô ấy đã được thay thế bằng các trí nhớ mới.” Đây không phải là lĩnh vực của anh cho nên anh cũng chỉ đoán được một chút mà thôi.

“Vậy thì ai có khả năng thôi miên được Tưởng Huân, mục đích của người đó là gì?” Y Vịnh Tình vỗ nhẹ vào bàn tay muốn cầm lấy hành lý của Ôn Tưởng Huân.

“Người có thể thôi miên Tưởng Huân... có phải chính là em ấy không?” Y Kính Nhai đoán.

“Cậu nói là, cô gái chết tiết này tự thôi miên bản thân, quên đi những gì có liên quan tới chúng ta?” Viêm Ngưỡng Tu trong cơn giận dữ chỉ hận không thể lột da cô gái ngu ngốc này.

“Gì? Vậy mục đích của cậu ấy làm thế để làm gì?” Y Vịnh Tình nhăn mặt nhìn Ôn Tưởng Huân bộ mặt vô tội, cô thật sự không rõ, từ khi nào Tưởng Huân lại muốn làm sự việc trở nên phức tạp như vậy.

Ôn Tưởng Huân cúi đầu càng thấp, cách nói chuyện của những người trong phòng khiến cô cảm thấy tim gan run sợ, cái gì mà thôi miên với không thôi miên, đầu óc bọn họ có phải có vấn đề gì không?

Nhất là cái người ngồi trên vị trí chủ tọa, cả người anh ta toát ra khí thế khiến cô không dám nhìn thẳng, càng khiến cô có một cảm giác áp lực không thể kháng cự.

Hôm nay có phải là ngày cá tháng Tư không, cho nên viện trưởng mới vui đùa với cô như vậy, nếu không tại sao mấy người này dường như đều quên biết cô, nhưng cô lại không hề biết bọn họ?

Ôn Tưởng Huân vụng trộm nhìn bốn phía xung quanh, muốn nhìn xem có người đang đứng ở góc nào cười trộm không, chẳng biết từ lúc nào Viêm Ngưỡng Tu đi tới bên cạnh cô, ánh mắt sâu không lường được nhìn chằm chằm cô.

“Em đang làm cái gì?” Anh tin rằng chỉ số thông minh của cô gái này tuy rằng thấp xuống nhưng sẽ không nhảm chán đến mức đùa giỡn kiểu này, nếu đúng như những gì Y Kính Nhai vừa đoán, như vậy anh cũng biết mục đích khi cô thôi miên bản thân để quên đi tất cả, chỉ là anh không ngờ cách làm của cô lại mạnh mẽ như vậy.

Anh đột nhiên tới gần khiến Ôn Tưởng Huân giật mình, lui về phía sau sofa theo bản năng.

“Không, không có.”

Viêm Ngưỡng Tu vây cô giữa anh và sofa, “Nhìn anh, anh muốn em nói với anh, em thật sự không biết anh là ai?”

Anh đến gần bức bách cô khiến cô cảm thấy sợ hãi, khó thở, ánh mắt cô có chút mê loạn, ngay sau đó cô đau khổ nhắm chặt hai mắt lại, khi cô mở mắt ra một lần nữa thì trong mắt hoàn toàn là lạnh lùng.

“Anh là ai? Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Viêm Ngưỡng Tu không thể tin được nhìn cô, anh có thể lý giải được cô đã quên anh là ai, nhưng câu thứ hai của cô nghĩa là sao?

Không chỉ Viêm Ngưỡng Tu mà tất cả mọi người đều cảm thấy Ôn Tưởng Huân có chỗ không đúng.

“Tốt nhất em đừng giả ngu với anh, em biết sự nhẫn nại của anh có giới hạn.” Anh nắm chặt cằm cô, trong đầu xuất hiện sự hoảng loạn trước giờ chưa có.

Ôn Tưởng Huân bị đau, rơi nước mắt, “Anh là ai? Tôi thật sự không hiểu anh đang nói cái gì?”

“Ông chủ, anh bình tĩnh một chút, anh còn như vậy sẽ dọa em ấy.” Duật Đông Minh định tiến lên ngăn lại, nhưng dưới ánh nhìn của Viêm Ngưỡng Tu lại lui về chỗ cũ.

Hành động tiếp theo của Viêm Ngưỡng Tu khiến tất cả mọi người há hốc mồm, chỉ thiếu nước cằm rơi xuống.

Trước mặt mọi người, Viêm Ngưỡng Tu hôn lên môi Ôn Tưởng Huân, thừa lúc cô đang kinh ngạc, đầu lưỡi lúi vào trong miệng cô thăm dò khiêu khích, đến khi hai người không thở được, anh mới buông cô ra.

Đây luôn là cách khiến cô không thể chống đỡ được, anh nghĩ rằng lần này có thể khiến cô có biểu cảm khác, không ngờ anh làm thế lại phản hiệu quả.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, Viêm Ngưỡng Tu nhin không được mắng lớn. Đến khi cảm xúc của anh hòa hoãn lại thì mới phát hiện sự xúc động của mình đã dọa một đám người trong phòng.

“Nhìn cái gì? Cô ấy vốn là người của tôi! Thật lâu trước kia đã là như vậy!” Anh rống lên che giấu vẻ không tự nhiên.

Anh vừa rồi bị làm sao, tại sao lại có thể xúc động như vậy được?

“Xin hỏi.... thật lâu trước kia là bao lâu?” Y Kính Nhai hồi phục tinh thần lại trước tiên, chỉ là khóe mắt hơi co rúm cũng biểu hiện ra anh rất khiếp sợ.

“Từ khi nào chuyện của tôi cần xin phép mọi người vậy?” Viêm Ngưỡng Tu then quá thành giận, trừng mắt nhìn anh ta.

“Vây.... đứa nhỏ trong bụng Tưởng Huân....” Duật Đông Minh nhìn Viêm Ngưỡng Tu rồi lại nhìn Ôn Tưởng Huân, biểu cảm trên mặt cũng như bị quỷ đánh, trừng mắt mọi người cũng sắp rơi xuống, nín thở chờ đợi câu trả lời của Viêm Ngưỡng Tu.

Viêm Ngưỡng Tu nhìn mọi người trong phòng, e là anh cũng không thể giấu được nữa rồi.

“Thật xấu hổ, rất không khéo, tôi vừa vặn chính là người đàn ông không chịu trách nhiệm trong miệng cậu.”

Cái gì mà người phụ nữ của anh? Cái gì mà người đàn ông không chịu trách nhiệm? Cái gì mà đứa nhỏ trong bụng? Ôn Tưởng Huân kinh ngạc xoa xoa đôi môi hơi sưng đỏ. Đột nhiên cô cảm thấy đau đầu khi ánh mắt của cô nhìn vào đôi mắt khí phách tà nịnh của người đàn ông kia, cô cứ như vậy té xỉu.....

8. Chương 8

Năm tháng dường như đối đãi không tệ với người phụ nữ này, bà đã trên năm mươi tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ thanh nhã, hình dáng tao nhã, khí chất xuất chúng.

Ôn Tưởng Huân có thể khẳng định cô không hề biết người phụ nữ trước mắt này, nhưng không hiểu sao cô lại có một cảm giác quen thuộc thân thiết.

“Cô bé, con có biết cô là ai không?” Tiến sĩ Lệ Ân nhẹ nhàng cầm hai bàn tay trắng nõn của Ôn Tưởng Huân, ôn nhu nhìn chăm chú vào cô.

“Không biết.” Ôn Tưởng Huân lắc đầu, không biết vì sao khi bà ấy mở miệng nói chuyện cô cảm thấy thật thoải mái, tâm tình tốt hơn.

“Không sao cả, con cứ nghỉ ngơi một chút, không chừng một lát sau sẽ nghĩ ra cô là ai.” Khóe miệng tiến sĩ Lệ Ân khẽ giương lên, bàn tay nhẹ vỗ về mi tâm của Ôn Tưởng Huân, một lát sau đã nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Ôn Tưởng Huân.

“Bây giờ sao rồi?” Viêm Ngưỡng Tu sốt ruột hỏi.

Khi biết có thể Ôn Tưởng Huân thôi miên chính mình, anh lập tức sai người đi đón tiến sĩ Lệ Ân đang đi vòng quanh thế giới trở về, bà là thầy giáo dạy cho Ôn Tưởng Huân, nhất định bà sẽ có biện pháp giúp Ôn Tưởng Huân trở về bình thường.

“Làm sao thì tôi còn chưa hiểu được nhưng có thể khẳng định là con bé bị thôi miên.”

Có chuyện gì xảy ra với Tưởng Huân, cô là học trò xuất sắc của Lệ Ân bà, vậy mà còn có người có thể thôi miên cô? Bà là một người có quyền uy trong giới thôi miên đấy!

Sau khi bà nhận được tin của Viêm Vương nói rằng Tưởng Huân trở về sau khi mất tích, cả người trở nên khác lạ, đúng là làm bà phát hoảng, bà vội vàng bỏ tất cả đem hành lý chạy về Đài Loan để làm rõ ràng mọi việc, không ngờ Tưởng Huân đúng là bị người khác hạ chỉ lệnh thôi miên.

“Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Trước tiên để tôi dùng cách phản thôi miên xem có chút manh mối nào không, những cái khác tôi không dám kết luận.”

Viêm Ngưỡng Tu vội vàng khiến tiến sĩ Lệ Ân thấy nghi ngờ, nhưng bà làm ở Viêm gia nhiều năm nên cũng không có thói quen hỏi nhiều.

Tiến sĩ Lệ Ân nhẹ nhàng cầm tay Ôn Tưởng Huân, sau khi bà cảm nhận được Ôn Tưởng Huân đã thả lỏng cảm xúc, bà mới bắt đầu đặt câu hỏi.

“Con tên là gì?”

“Ôn Tưởng Huân.” Theo lời của Ôn Tưởng Huân đáp có thể thấy cô đã hoàn toàn tiến vào trạng thái bị thôi miên, tiến sĩ Lệ Ân vừa lòng mỉm cười.

“Con có nhớ rõ mười ngày trước con đã làm những việc gì không?”

“Tôi đi làm thêm.... cùng cha mẹ ăn bữa tối.... sau đó....” Làm thêm? Cha mẹ? Trí nhớ của Tưởng Huân loạn thất bát tao.

“Tốt lắm, bây giờ cô hỏi con, trước khi gọi điện cho Kính Nhai con đã làm những gì?” Căn cứ vào toàn bộ tình huống thì có lẽ sự thay đổi của Tưởng Huân từ sau khi gọi điện cho Kính Nhai.

“Tôi.... đang khóc.... đang khổ sở....” Ôn Tưởng Huân dường như ngã vào trí nhớ, cảm xúc giảm xuống, bắt đầu thút thít.

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

Đột nhiên Ôn Tưởng Huân trầm mặc, khóc nức nở một hồi rồi mới nói: “Tôi.... hạ chỉ lệnh với chính mình.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng đều thở dốc vì kinh ngạc, mà Viêm Ngưỡng Tu lại nhú mày thật chặt, đôi môi nhếch lên chứng tỏ nỗi phiền muộn của anh.

“Có thể nói cho cô biết, con đã hạ ám chỉ gì với mình không?” Cái gọi là ám chỉ chính là chỉ lệnh thôi miên, cũng chính là chìa khóa để mở sự thôi miên, trước tiên bà phải làm rõ Tưởng Huân đã hạ bao nhiêu tầng chỉ lệnh, mới có thể quyết định nên giúp con bé giải trừ thôi miên như thế nào.

“Tôi muốn là một người hoàn toàn mới, không có quan hệ gì với công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Cầu.... quên anh.... quên những việc có liên quan đến anh, quên tình cảm đối với anh.....”

“Anh?” Cho tới bây giờ bà không biết đứa nhỏ này lại là người thích để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy, xem ra chữ “tình” làm hại không ít, “Vì sao con lại muốn quên cậu ta?”

“Bởi vì anh ấy không yêu tôi.... Hu.....” Ôn Tưởng Huân khóc không kịp thở, “Nhưng mà tôi rất thương anh, rất yêu.... Nhưng mà nhiều năm như vậy anh vẫn không có tình cảm với tôi.... Anh ấy muốn tôi nhưng lại không yêu tôi.... Đau quá.... Đau quá... Tôi bị trúng đạn! Miếng vết thương đau, tâm cũng đau.... cục cưng bị sinh non, không phải là tôi cố ý mang thai... Hu hu, vài năm qua tôi đều rất cẩn thận, nhưng mà không phải tôi cố ý làm hại cục cưng.... của tôi và anh ấy, hu hu.... Vì sao không yêu tôi nhưng cũng không buông tôi ra....”

Ôn Tưởng Huân cố gắng đè nén ký ức bị xóc lên, cảm xúc của cô càng lúc càng hỗn loạn, tiến sĩ Lệ Ân vội vàng trấn an, Y Vịnh Tình thấy bạn tốt như vậy thì đau lòng rơi nước mắt.

Không ngờ mấy năm nay Tưởng Huân đều một mình chịu đựng những điều này, nếu đổi lại là cô thì cô đã không chịu nổi rồi. Y Vịnh Tình trừng mắt nhìn Viêm Ngưỡng Tu, không thể tha thứ cho việc làm của anh.

Viêm Ngưỡng Tu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nước mắt của Ôn Tưởng Huân nhưng nhìn những khớp tay trắng bệch của anh, xem ra trong lòng cũng đang có sóng lớn mãnh liệt.

Vất vả lắm cảm xúc của Ôn Tưởng Huân mới thoáng bình tĩnh, tiến sĩ Lê Ân tiếp tục vấn đề chưa hỏi xong. “Cậu ta trong lời con nói là ai vậy?” Muốn cởi chuông thì cần người buộc chuông, muốn Ôn Tưởng Huân mở lòng có lẽ phải tìm được người làm cô thương tâm.

“Là tôi.”

“Đã quên.” Ôn Tưởng Huân và Viêm Ngưỡng Tu trả lời cùng một lúc.

Tiến sĩ Lê Ân bị Viêm Ngưỡng Tu dọa suýt nữa thì quên cả thở, nhưng mà bà càng kinh ngạc hơn vì câu trả lời của Ôn Tưởng Huân.

Ở trong trạng thái thôi miên làm sao mà con bé có thể nhớ một số việc và quên một số việc được, lại còn quên chuyện đó nữa.

“Con còn hạ chỉ lệnh gì với mình?”

Ôn Tưởng Huân lại yên tĩnh lại, giống như đang tự hỏi, “Không biết.” Tiến sĩ Lê Ân cảm thấy giật mình, vẻ mặt bà trở nên nghiêm túc.

“Bây giờ con có thể nhớ những người bạn đã cùng con vào sinh ra tử không?” Cô chần chờ một lúc lâu, sau đó gật đầu khẳng định, tiến sĩ Lê Ân lại hỏi: “VẬY.... ông chủ của các con đâu?”

“Cái gì?” Biểu cảm của Ôn Tưởng Huân vừa nghi hoặc vừa đau khổ.

“Cô nói là, con có nhớ người tên là Viêm Ngưỡng Tu không?”

Ôn Tưởng Huân rút hai tay bị tiến sĩ Lê Ân nắm, vẻ mặt khó chịu.

“Tôi không hiểu, cái gì cũng không biết.” Sau khi trả lời, vẻ mặt của cô lại bình tĩnh.

“Cô hỏi một lần nữa, con có nhớ về công ty bảo an Thần Lệnh Đặc Câu hay không?”

“Không biết.” Ôn Tưởng Huân khẳng định trả lời.

“Vừa rồi bản thân em còn nói qua, vậy mà bây giờ lại nói không biết?” Viêm Ngưỡng Tu không kiên nhẫn nói lớn.

Tiến sĩ Lê Ân dùng ánh mắt bảo an tâm dừng nóng nảy, sau đó bà tập trung tinh thần trên người Tưởng Huân.

“Con có thể nói với cô chỉ lệnh giải trừ thôi miên hoặc thời gian giải trừ không?”

“Không biết.” Ôn Tưởng Huân trả lời, tiến sĩ Lê Ân vô lực buông thông vai, xem ra đứa nhỏ này quyết tâm rồi.

“Trước tiên con hãy ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, không cần suy nghĩ gì cả.”

Tiến sĩ Lê Ân vỗ nhẹ mi tâm Ôn Tưởng Huân, sau khi xác định cô đã đi vào giấc ngủ, bà đưa đám người Viêm Ngưỡng Tu rời khỏi phòng.

“Vì sao cô lại bảo em ấy không cần suy nghĩ, phải bảo em ấy mau nghĩ ra mới đúng chứ?” Duật Đông Minh hỏi ra sự nghi ngờ của mọi người.

“Các con không nhìn ra à? Càng ép nó nhớ lại thì nó lại càng quên nhiều, nhất là chuyện của ông chủ.” Xem ra mọi việc còn khó giải quyết hơn dự tính ban đầu của bà, tiến sĩ Lê Ân xoa xoa thái dương.

“Cô không có cách nào giải trừ thôi miên của cô ấy sao?” Viêm Ngưỡng Tu cảm thấy trái tim đang đập rất nhanh, ngoại trừ phần nộ và hoảng loạn ở bên ngoài, dường như anh còn cảm thấy sợ hãi.

Anh sợ cái gì? Hình như là sợ thật sự Ôn Tưởng Huân sẽ quên anh.

“Theo như cô thấy thì con bé đã hạ các tầng ám chỉ rất sâu, có lẽ nó cũng đoán được mấy đứa sẽ tìm đến cô, cho nên chỉ cần có người thăm dò chỉ lệnh thì các tầng ám chỉ lại càng sâu.” Tiến sĩ Lê Ân dừng một chút rồi nói: “Không chỉ như thế, ông chủ cũng là mấu chốt kiến các tầng ám chỉ càng sâu, nếu như mấy

đưa bức bách con bé, hoặc là chúng ta bắt nó nhớ về chuyện của ông chủ thì tiềm thức của con bé lại càng khép chặt.”

Ý chí của một người thôi miên phải vượt qua người bình thường, phải biết làm thế nào để khống chế tiềm thức của bản thân để tăng sự ảnh hưởng của thôi miên. Từ nhỏ đứa nhỏ này đã có thiên phú trong phương diện thôi miên, dưới sự dạy bảo của bà quả nhiên trở giỏi hơn thầy, chỉ là bà không nghĩ đến đứa nhỏ này lại dùng năng lực để quên đi quá khứ.

“Tôi muốn phương pháp giải quyết.” Viêm Ngưỡng Tu rống to, anh biết là Ôn Tường Huân dùng trăm phương nghìn kế muốn quên anh, không cần phải nhắc nhở đến quá trình, bây giờ anh chỉ muốn biết kết quả, làm sao có thể giải trừ cái thôi miên đáng chết kia.

“Không biết.” Cho dù biết câu trả lời này như nhỏ lông trên đầu lão hổ nhưng tiến sĩ Lệ Ân vẫn thành thật trả lời. “Nhiều tầng thôi miên như vậy chỉ có người tự thôi miên biết lệnh giải trừ.

“Nhưng mà cô ấy nói cô ấy không biết.” Viêm Ngưỡng Tu nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Vậy thì tôi cũng không có biện pháp.” Do trở ngại về thân phận nên tiến sĩ Lệ Ân cũng không dám trực tiếp phát hỏa. Mặc dù Tường Huân không phải con gái ruột của bà nhưng bà đã nhìn con bé lớn lên, sau khi biết đứa nhỏ này chịu nhiều ủy khuất như vậy, bà đúng là muốn đánh một trận cho người đàn ông ngạo mạn này.

“Đáng chết.” Viêm Ngưỡng Tu đánh mạnh vào bức tường đối diện, cả người bao trùm hơi thở thất bại.

Tại sao cô lại cực đoan như vậy, ngay cả việc thôi miên chính mình cũng làm được, thật ra anh có thể cứ vậy mà từ bỏ, cô muốn quên anh, anh cũng có thể thuận theo ý của cô, trở thành người không quen biết với cô, nhưng anh không làm được, mà anh cũng không muốn làm như vậy.

Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao? Chẳng lẽ thật sự anh phải thả cô ra như vậy sao? Anh thật sự không hiểu, cứ như vậy sống có gì không tốt, vì sao cô lại cố tình biến sự việc phức tạp như vậy, mà vì sao đến bây giờ anh vẫn không chịu buông tay?

“Có khi nào chỉ lệnh giải trừ thôi miên là ba chữ “Anh yêu em” không?” Đây là mơ ước của mỗi người phụ nữ, được người đàn ông mình yêu thương nói, Y Vịnh Tình đoán rằng với sự cuồng dại của Ôn Tường Huân, rất có thể sẽ đặt như vậy.

“Trên cơ bản mỗi một chỉ lệnh thôi miên đều có một chỉ lệnh giải trừ, nhưng mà, nếu chúng ta đoán như vậy thì có khi cả đời cũng không đoán được.” Tiến sĩ Lệ Ân cố ý nói như vậy, bà cảm giác được Viêm Ngưỡng Tu để ý rất nhiều đến Tường Huân nhưng có vẻ như chính cậu ta cũng không biết được, bà mới có thể hắt thùng nước lạnh như vậy.

Tuy rằng không biết không có tội nhưng cũng không có quyền giẫm lên tấm lòng của người khác như vậy, nhưng mà nhìn cậu ta giậm chân tức giận vì chuyện của Tường Huân, coi như là trả lại cho Tường Huân một chút.

※ ※ ※

Nhìn người trước mặt chìm trong mộng đẹp, khiến Viêm Ngưỡng Tu cảm thấy ghen tị.

Ngày hôm qua cô hoảng loạn khác hẳn với bộ dạng hồn nhiên bây giờ, anh thật sự không ngờ cô lại có thể đè nén bi thương mãnh liệt như vậy.

Cô nói cô rất đau lòng, cô nói cô rất thương anh.... Những lời này cô đã từng nói với anh, chỉ là anh không để trong lòng, lúc anh nhìn thẳng vào tâm tình của cô, anh phát hiện trong lòng anh có cảm giác kỳ diệu.

Cô lựa chọn quên anh khiến lòng anh rất buồn, nước mắt của cô làm anh cảm thấy xót xa, sự mất bình tĩnh của cô khiến anh cảm thấy đau.... Tại sao có thể như vậy?

Đối với cô, đúng là anh có dục vọng mãnh liệt và không muốn buông tay, nhưng bây giờ ngoại trừ anh bá đạo không muốn buông tay, dường như còn có cái gì đó?

Chẳng lẽ anh cũng yêu cô sao? Không có khả năng, anh chưa từng yêu người nào, bao gồm cả người thân của anh, cho đến bây giờ anh không biết cảm giác yêu một người là như thế nào.

Bây giờ tất cả dường như không nằm trong phạm vi khống chế của anh, đối với cô, bạn giường của anh, dường như anh có nhiều hơn một tia thương tiếc, không giống với sự thương tiếc với Nguyệt Nha. Sau khi biết cô sinh non, lòng của anh xuất hiện sự ảo não và phần nộ chưa bao giờ anh có, cảm xúc như vậy hình như là vì do yêu thương cô mà thành.

Ông trời, rốt cuộc là anh làm sao? Bàn tay to của Viêm Ngưỡng Tu cách ga giường kê xoa vùng bụng bằng phẳng của Ôn Tưởng Huân, anh nhớ tới nơi này từng có một sinh mệnh của bọn họ tạo ra, trái tim anh đập mạnh, nghĩ đến đứa nhỏ bị mất, hốc mắt anh nóng lên....

Mẹ nó! Anh không phải muốn khóc chứ? Tại sao anh lại yếu ớt như thế? Huống chi cho tới bây giờ anh cũng không mong có một sinh mệnh mới, nhưng hiện tại....

Trong lúc ngủ mơ màng, Ôn Tưởng Huân cảm giác được có người động vào cô, cô mở mắt ra thì thấy một người đàn ông xa lạ ngồi trên giường cô, cô bị dọa kêu lên.

Viêm Ngưỡng Tu nhanh nhẹn che cái miệng nhỏ của cô, tay kia thì dùng một ngón áp lên môi mình.

“Em yên lặng, anh không có ác ý.”

Mặc dù Ôn Tưởng Huân sợ hãi, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn phối hợp, đợi sau khi miệng được lấy lại tự do, cô lập tức lui vào góc giường.

“Anh nửa đêm không ngủ chạy tới phòng tôi làm gì?”

“Anh chỉ muốn nhìn em một chút.”

“Vậy anh nhìn xong chưa, có thể đi ra chưa?” Đôi mắt Ôn Tưởng Huân phòng bị nhìn anh, cô rất sợ một giây sau anh sẽ bỏ nhào tới mình.

Không phải người đàn ông kỳ quái này là biến thái chứ? Cô đúng là không có ý thức được nguy hiểm, không hỏi rõ ràng đã lên xe của người khác, bây giờ lại còn bị nhốt ở một nơi xa lạ. Ông trời ơi, trong mắt những người này còn có pháp luật không?

“Anh còn chưa nghĩ thông.”

“Anh muốn nghĩ thông suốt có liên quan gì với việc chạy tới phòng tôi?” Cô thật sự rất muốn kêu to cứu mạng, nhưng lại sợ bản thân sẽ bị người đàn ông đẹp trai này diệt khẩu.

“Em nói cho anh, tại sao anh lại luôn luôn nghĩ đến chuyện của em?” Có phải do gần đây cô gái này luôn lấy thái độ kỳ quái với anh, lại nói với anh yêu hay không đều được, cho nên mới làm thần kinh anh như vậy.

“Làm sao tôi biết được anh có tật xấu gì, không phải là anh yêu tôi chứ?” Yêu? Kỳ quái? Vì sao đột nhiên cô cảm thấy đau lòng muốn khóc?

“Anh.... yêu em ư?” Đúng là vì nguyên nhân đó sao? “Nhưng mà anh chưa từng yêu người nào, anh không biết đó là cảm giác gì, làm sao em có thể khẳng định là anh yêu em?”

“Tôi chỉ tùy tiện nói ra thôi, anh đừng tưởng thật.” Mặc dù bảo anh đừng coi là thật nhưng trong lòng cô đột nhiên cảm thấy chua xót.

Anh lớn bằng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy khốn quẫn như vậy, cô gái ngốc này còn sợ anh chưa đủ phiền lòng sao? Lại còn dùng ngữ khí không có việc gì nói anh đừng coi là thật.

“Em có biết cảm giác yêu một người không?” Anh định hỏi cô có nhớ được cảm giác thương anh không, nhưng lại lo lắng sẽ như lời của tiến sĩ Lê Ân, sẽ làm trí nhớ của cô đóng sâu hơn, anh đành phải giữ lại hỏi, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện uyển chuyển với cô như vậy.

“Cảm giác yêu một người?” Đồng tử Ôn Tưởng Huân mờ mịt, “Làm sao tôi biết được.”

“Đáng chết.” Nhìn phản ứng của cô không phải là không biết, chỉ là chỉ lệnh thôi miên khiến cô quên đi việc lớn nhỏ của tình yêu.

Ôn Tưởng Huân bị dọa, co rúm lại ở góc giường, cảm xúc của người đàn ông này thay đổi thất thường khiến cô cảm thấy nguy hiểm sợ hãi.

“Anh làm ơn ra ngoài được không?” Cô dường như là cầu xin, không biết tại sao khi ở cùng anh trong phòng, ngực của cô giống như có một tảng đá chặn lại, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Ánh mắt xa lạ, ngữ khí xa lạ của Ôn Tưởng Huân khiến trái tim Viêm Ngưỡng Tu đau như bị nhéo.

Vài năm qua, mặc dù có lúc cô đùa giỡn không hiểu vì sao mà nóng tính, nhưng mà vẫn luôn nghe lời anh, chưa từng phòng bị anh giống như bây giờ, khiến lòng anh không chịu nổi.

Viêm Ngưỡng Tu đưa tay ra ôm chặt cô, để cô gần hơn với mình, muốn xác định sự tồn tại của cô.

Ôn Tưởng Huân liếc mắt giãy dụa, đừng nói là sợ hãi vì cái ôm của người đàn ông xa lạ, cái ôm của anh khiến cô cảm thấy đau lòng, không hít thở được.

“Đừng nhúc nhích, anh sẽ không làm gì em, anh chỉ muốn được ôm em.”

“Anh nghĩ rằng tôi là cô gái thế nào, anh lại có thể không lễ phép như vậy?” Đầu của cô bị anh áp vào ngực, câu nói giận dữ của cô cũng mỏng hơn.

Là cô gái thế nào? Lời này quen thuộc khiến đầu Ôn Tưởng Huân cảm thấy đau đớn kịch liệt, động tác giãy dụa cũng vô lực.

“Anh chỉ là rất nhớ em, muốn xác định chuyện của anh, làm ơn đừng đẩy anh ra.” Đây là lần đầu tiên anh cúi đầu cầu xin người khác, anh không ngờ bản thân lại biến thành người yếu đuối như vậy.

Không biết có phải do Viêm Ngưỡng Tu nói làm Ôn Tưởng Huân mềm lòng, hay là đau đầu khó chịu khiến cô không thể phản kháng, một lúc sau cô lại yên tĩnh, nặng nề ngủ.

Viêm Ngưỡng Tu vốn tưởng sẽ có một đêm khó ngủ, nhưng sau khi anh nghe tiếng hít thở vững vàng của cô, anh lại cảm thấy thả lỏng, mí mắt cũng trầm xuống không mở được.

Có phải cô cũng thôi miên anh mới khiến anh không phải là chính mình, không có cách nào khống chế.

Biết rõ chuyện này không có khả năng, nhưng vào lúc đang buồn ngủ này anh lại cảm thấy như thế.

※ ※ ※

“Mấy người nhìn đủ chưa?” Đôi mắt Viêm Ngưỡng Tu nhìn chằm chằm vào nam nữ trong phòng, trên mặt xuất hiện biểu cảm xấu hổ khó thấy.

“Vịnh Tình nói sáng sớm thấy anh đi ra từ trong phòng Tưởng Huân.” Y Kính Nhai cười áy náy.

“Anh đúng là ngốc, tại sao lại nói tên em ra?” Y Vịnh Tình không khách khí đánh anh trai.

“Ba năm nay tôi đều đi ra từ phòng cô ấy, có cái gì kỳ quái.” Bây giờ anh có cảm giác kỳ quái, chính là xấu hổ sao?

“Vậy tối qua hai người....” Duật Đông Minh cười giống như mèo trộm được thịt.

“Mọi người đừng hiểu lầm, tối qua chúng tôi chưa làm cái gì cả.” Ôn Tưởng Huân nhanh chóng nói ra.

“Nhưng mà ba năm qua cái gì các cậu cũng làm rồi.” Y Vịnh Tình cười ám chỉ.

“Rốt cuộc là mọi người đang nói cái gì?” Đôi mắt hạnh của Ôn Tưởng Huân tròng tròng, cô không chán ghét mấy người này, nhưng không có nghĩa là cô thích bị đùa kiểu này.

Hiếm khi Viêm Ngưỡng Tu không phát hỏa, anh chỉ khẽ hếch mày lên.

Những người này càng ngày càng không biết lớn nhỏ, nhưng anh cũng không chán ghét việc họ coi Tưởng Huân như vật sở hữu của anh.

Ngoại trừ ba năm trước lần đầu họ lên giường, vài năm qua anh không đón chờ bình minh với cô, sáng nay ngủ dậy thấy cô nằm ngủ trên khuỷu tay anh, cảm giác cũng rất tốt.

Từ trước tới giờ giấc ngủ của anh luôn không được tốt, nhưng tới qua anh không những ngủ ngon mà dường như còn có một giấc mơ đẹp nhất, trong mơ hình như có anh có cô. Nội dung của giấc mơ anh đã quên nhưng khi anh tỉnh lại xác định khỏe miệng anh có nở nụ cười hạnh phúc.

Hạnh phúc? Như vậy đã là hạnh phúc rồi sao? Viêm Ngưỡng Tu không biết mình hình dung như vậy có thỏa đáng không, dù sao anh cũng chưa từng có cảm giác đó.

“Chào buổi sáng, mọi người dậy thật là sớm.” Tiến sĩ Lê Ân cười đi xuống lầu, bởi vì tuổi trẻ bà đã trung thành với tổ chức, chưa có một ngày ngủ đủ. Bây giờ đã về hưu, mỗi ngày đều ngủ đến lúc tự tỉnh giấc.

“Tiến sĩ, cô nghỉ ngơi một đêm, có nghĩ ra một phương pháp nào không?” Viêm Ngưỡng Tu vừa nhìn thấy bà, đã vội vàng hỏi biện pháp giải trừ thôi miên cho Ôn Tưởng Huân.

“Cậu có bảo tôi nghĩ sao?” Tiến sĩ Lê Ân cố ý bày ra vẻ mặt nghi hoặc, những người khác vì biểu hiện của bà mà cười trộm.

Những người này định cười anh sao? Viêm Ngưỡng Tu lộ vẻ mặt giận. Tiến sĩ Lê Ân thấy mãnh sự sắp nổi giận thì che ý cười bên môi. Vì tránh để cho câu chuyện của bọn họ làm tăng thêm tầng thôi miên của Ôn Tưởng Huân, bà thôi miên Ôn Tưởng Huân ngủ, sau đó mới nghiêm mặt nói: “Con bé hạ âm chỉ quá sâu, trước mắt tôi còn chưa nghĩ ra biện pháp.”

Bà có thể xác định Viêm Ngưỡng Tu lãnh khốc vô tình đã động tâm, nhưng mà đứa nhỏ Tưởng Huân này lại đi vào ngõ cụt, xem ra đường đi của bọn họ khó khăn không ít.

“Tưởng Huân thật là sâu sắc, căn bản là chặt hết đường lui, chẳng lẽ em ấy thật sự định cả đời không nhớ chúng ta sao?” Y Kính Nhai oán giận cô em không lương tâm.

“Nhưng mà cô ấy rất vui vẻ, không cảm thấy bản thân mất trí nhớ.” Y Vĩnh Tình nói lời công đạo.

“Tiến sĩ, cô tiếp tục nghĩ biện pháp khác.” Viêm Ngưỡng Tu nhìn Ôn Tưởng Huân đang ngủ, rõ ràng cô gần trong gang tấc nhưng anh lại có cảm giác cô xa tận chân trời.

“Tôi còn chưa có phương pháp khác.” Sự tùy hứng của thằng nhóc này chỉ hơn chứ không kém cha và ông nội nó.

“Không có khả năng, nhất định sẽ có phương pháp để cô ấy hồi phục.”

“Tôi có thể làm phản thôi miên để con bé yêu cậu, cậu có muốn không?” Tiến sĩ Lê Ân tốt bụng đề nghị, bằng không thì bà cũng không có cách.

“Không cần.”

“Là không cần thôi miên con bé, hay là không cần nó yêu cậu?” Viêm Ngưỡng Tu bị hỏi á khẩu không trả lời được, anh cũng không biết đáp án là cái gì.

Anh nhớ cô đã từng nói qua, cô khinh thường việc ép buộc yêu, có phải tâm trạng của anh bây giờ giống như cô lúc đó?

Anh không phải là không hy vọng cô sẽ yêu anh, nhưng anh không muốn dùng cách này để có được tình yêu của cô, anh muốn chính cô cam tâm tình nguyện nhớ tới anh, sau đó trở lại bên người anh.

Anh muốn nhanh chóng giải trừ thôi miên của Tưởng Huân, sau đó để cô nói cho anh, rốt cuộc cô đã làm gì với anh, để anh biến thành người không giống anh.

Là cô khiến anh trở thành như vậy, cô có nghĩa vụ và trách nhiệm khiến anh trở lại bình thường!

9. Chương 9

Đường như Ôn Tưởng Huân đã quen với việc nửa đêm Viêm Ngưỡng Tu sẽ ghé thăm, cho dù cô có khóa cửa lại thì anh vẫn có bản lĩnh mò lên giường của cô, vài lần sau cô cũng không khóa cửa nữa, dù sao với Viêm Ngưỡng Tu mà nói thì đây là việc làm vô nghĩa.

Nhưng mà rất may mắn, tuy rằng mấy ngày nay anh muốn được ôm cô ngủ, nhưng anh không làm ra hành vi vượt quá khuôn phép với cô, phòng bị của cô với anh cũng được gỡ xuống một chút.

Cô không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ gì, anh và người trong ngôi nhà này bắt cóc cô nhưng ngoại trừ họ muốn cô ngủ giữa ban ngày ban mặt, nói năng linh tinh với cô thì cũng không làm ra việc gì tổn thương đến cô, đừng nói đến việc muốn tiền chuộc.

Nhưng mà cô không nghĩ ra được, cô không có tiền tài cũng không có người thân, mục đích bọn họ bắt cóc cô là gì? Kỳ thực cô cũng có thể thừa dịp bọn họ không chú ý mà chuồn đi hoặc báo cảnh sát nhưng không hiểu sao cô lại có hảo cảm với bọn họ và nơi này, cứ vậy cô mặc cho bọn họ làm việc trái pháp luật này.

Dù sao chỉ cần anh đừng bắt cô nghĩ một số chuyện kỳ quái, hoặc nói với cô một ít việc quái lạ, cái thôi miên gì đó, cô sẽ không cảm thấy không thoải mái nữa.

Nhìn anh khép chặt đôi mắt, giờ phút này anh không bá đạo ương ngạnh như ban ngày, chỉ lẳng lặng ngủ không phòng bị gì, ngủ như một đứa trẻ lớn hồn nhiên, ôm chặt lấy cô.

Đối với anh, cô luôn có một cảm giác phức tạp, khi một mình ở với anh sẽ khiến lòng cô ê ẩm tê dại giống như có sự quyến luyến không bỏ xuống được.

Cô lại cảm thấy quyến luyến với một người không quen biết? Cô nghi ngờ không biết có phải bản thân mình điên rồi không? Nhưng mà những người này luôn nói, cái gì mà cô rất thương anh, anh không thương cô, còn luôn nhắc đến việc mang thai và sinh non, cô luôn không hiểu được nội dung nói chuyện của bọn họ, nhưng mà cô không biết là người đàn ông này không hề có cảm giác yêu cô.

Ánh mắt anh luôn quanh quẩn bên người cô, một số động tác nhỏ cũng có thể nhận ra sự săn sóc của anh với cô, còn có, anh không ôm cô thì sẽ khó đi vào giấc ngủ, đây không phải là ý lại đơn thuần chứ?

Cô nghi ngờ không biết có phải bọn họ đã nhận sai người không, coi cô như một cô gái khác có dung mạo giống hệt cô, nhưng mà bọn họ luôn miệng nói cô chính là Ôn Tưởng Huân mà bọn họ tìm.

Cô là Ôn Tưởng Huân không sai, nhưng mà cho tới bây giờ cô đều không biết bọn họ, cũng không hề đập đầu mất trí nhớ gì, nhưng những người này lại không hề để ý đến lời giải thích của cô, thật sự là không hiểu bọn họ kiên trì cái gì?

“Làm sao vậy, không ngủ được à?” Viêm Ngưỡng Tu không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đôi mắt mở to nhìn cô.

Ôn Tưởng Huân phát hoảng, “Làm sao mà đột nhiên anh lại tỉnh lại vậy?”

“Còn không phải do em một chốc lại thở dài, một chốc lại lộn xộn, làm sao anh ngủ được?” Anh không e dè để mọi người biết việc hai người ngủ chung, bây giờ việc anh ôm cô đi ngủ, ôm cô thức dậy dường như đã là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cũng may là cho dù cô đã quên anh nhưng vẫn có sự phục tùng theo thói quen, anh mới có thể kiêu ngạo tiến dần từng bước chiếm lấy giường của cô.

“Tôi đang suy nghĩ một chuyện.”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Anh lo lắng cô suy nghĩ linh tinh, không cẩn thận càng làm ám chỉ sâu thêm.

“Anh rất kỳ quái, không phải là mọi người luôn mong tôi nhớ ra chút gì sao?” Đúng là một người nói chuyện mâu thuẫn.

“Không phải do mọi người ở đây, mà là do em đang trong trạng thái bị thôi miên.”

Có gì khác sao? Ôn Tưởng Huân chu cái miệng phần hồng nhỏ nhắn, không thể hiểu, “Trạng thái thôi miên khi nào mới hết?”

“Cái này thì phải hỏi em thôi.” Không phải cô là cao thủ sao?

“Hỏi tôi? Có phải mọi người nhầm ở đâu không, đúng là tôi cũng gọi Ôn Tưởng Huân, có khả năng mọi người biết một người trùng tên họ lại rất giống tôi, nhưng mà tôi không phải cô ấy.”

“Thật sự là có việc khéo như vậy sao?” Anh rất thích cách nói chuyện hồn nhiên như vậy của cô, khác với vẻ lạnh lùng trước kia của cô, mặc dù anh và cô giống nhau.

Cô không thể phủ nhận là anh nói cũng có đạo lý, nhưng trong này lại có quá nhiều vấn đề.

“Nhưng mà tôi không hề mất trí nhớ, việc mà tôi trải qua từ nhỏ đến lớn tôi đều có ấn tượng, khác hẳn với những gì mà mọi người nói, đó là chuyện gì?”

“Đây là là vấn đề phức tạp nhất của anh.” Anh cười khở.

“Là vấn đề phức tạp nhất của tôi mới phải, tôi có cuộc sống của tôi, mấy người định nhốt tôi trong này bao lâu?”

“Nhốt? Em có biết em sống ở đây bao lâu không?” Anh không thích cách dùng từ của cô, rõ ràng cô đã từng nói cô cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh.

Lại nữa rồi, Ôn Tưởng Huân trầm mặt xuống, rõ ràng cô rất không thích cách nói chuyện của anh ta, cái cảm giác choáng váng hoa mắt lại mờ mịt khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Tôi không thích nghe anh nói cái đó.” Viêm Ngưỡng Tu cau mày, biểu cảm hiện tại của cô, anh đã nhìn thấy thật nhiều lần, anh biết đây là hiện tượng chứng tỏ ám chỉ trong lòng cô lại sâu.

Anh rất giận biểu hiện đó của cô, lại càng giận bản thân không có cách nào, “Anh không nói nữa, em cũng không cần phải truy rõ nguyên do.” Anh đưa đầu cô áp trên ngực anh.

Rõ ràng trước kia người ra lệnh là anh, muốn làm gì cô thì làm không hề có kị cũng là anh, tại sao bây giờ lại biến đổi lớn như vậy, đổi lại cô chiếm hoàn toàn thế thượng phong, anh chỉ có thể phối hợp vô điều kiện.

Thật ra cũng không hẳn là vô điều kiện, mục đích của anh cũng là muốn nhanh chóng giải trừ thôi miên của cô, muốn cô lại cam tâm tình nguyện yêu anh, muốn một lần nữa được ở chung với cô, muốn bù lại cho cô những ủy khuất và đau khổ mà cô đã nhận, muốn.... trời đánh, từ khi nào thì anh trở thành một người đàn ông tham lam không thấy thỏa mãn vậy?

Không phải từ trước tới nay anh đều muốn cô ngoan ngoãn sắm vai cấp dưới kiêm bạn giường sao? Vì sao khi cô quyết định buông tha tình yêu với anh, anh lại muốn có càng nhiều?

Chẳng lẽ như người ta vẫn nói sau khi mất đi mới biết quý trọng sao? Bởi vì anh suýt nữa mất cô, cho nên anh mới hiểu được sự quan trọng của cô, bởi vì cô nhấn tâm quên mất anh nên anh mới phát hiện anh để ý đến cảm thụ của cô với anh.

Kỳ thật dục vọng của anh với cô vẫn mãnh liệt như trước nhưng anh lựa chọn đè nén, mỗi đêm đều rất quân tử, chỉ ôm cô đi vào giấc ngủ, bởi vì anh không muốn dọa đến cô, càng sợ sẽ làm cô tổn thương, anh thật sự để ý đến suy nghĩ và cảm giác của cô.

Trước kia anh từng tôn trọng và để ý cô như vậy sao? Hay là đúng như cô nói, anh chưa từng nhìn thẳng vào cảm giác của cô, bây giờ dường như anh đã đạt thành tâm nguyện của cô, hơn nữa không khó khăn như trong tưởng tượng của anh.

Cảm giác đó không lạ, bất trí bất giác anh càng ngày càng để ý đến sự tồn tại của cô, cảm xúc của cô, nếu như vậy có phải cảm giác gần như yêu không? Có phải từ lâu anh đối với cô đã.....

※ ※ ※

“Anh thật sự yêu em ấy rồi.” Y Kính Nhai tỏ vẻ chắc chắn.

“Dùng cái gì thấy được?”

“Thật ra yêu vốn là một loại bản năng, không phải là anh không có tâm, không có yêu, anh chỉ không hiểu và không biết, đơn giản mà nói tình yêu của anh còn chưa được tìm ra.”

Viêm Ngưỡng Tu tiếng tắc lưỡi lầy trong hai giới hắc bạch không hiểu được cũng không biết rõ mối tình đầu. Nhưng mà nhìn anh ta thì người đàn ông lãnh khốc này sớm đã mất tâm mà không biết.

“Làm sao cậu biết?” Ngay cả anh cũng không biết được, làm sao người khác có thể xác định được?

“Anh nhìn thẳng vào Tưởng Huân, sau đó thành thật đối mặt với cảm giác của bản thân, có phải thấy bản thân có nhiều cảm xúc khác lạ với em ấy không? Cho nên anh mới kiên trì không chịu buông tay, cứ như vậy chuyên chế “muốn” có được em ấy, khiến anh càng ngày càng không muốn mất em ấy, khát vọng muốn chiếm lấy tất cả về em ấy càng ngày càng mạnh, chúc mừng anh, anh đã yêu em ấy rồi.”

Không ngờ người quả quyết khôn khéo nhưng Viêm Ngưỡng Tu lại là một người ngu ngốc trong tình yêu, nếu như anh cười ha ha thì có khi nào anh ta sẽ cho anh một trận không.

“Nhưng... tôi chưa từng yêu.” Đây là vấn đề mấu chốt của Viêm Ngưỡng Tu, cho nên anh không rõ được lòng của bản thân.

Anh lại có thể lưu lạc đến nước để cấp dưới giảng giải cho anh, xem ra cô gái này mở ra thật nhiều thứ lần đầu tiên của anh.

“Anh khẳng định sao?” Y Kính Nhai không cho là đúng, “Anh lấy lòng phu nhân, nỗ lực làm tất cả bởi vì anh yêu mẹ của anh; anh oán hận và không bỏ qua cho cha anh bởi vì anh quá yêu cha của anh, mà anh vì chuyện của Nguyệt Nha mà canh cánh trong lòng nhiều năm, cũng bởi vì anh yêu em gái của anh, làm sao anh lại có thể không có tình yêu?”

“Làm sao mà cậu biết nhiều chuyện như vậy?” Có một số việc phát sinh khi cậu ta không ở Viêm gia, cậu ta không thể nào biết nhiều chuyện như vậy được.

“Ách.... Đây, đây không phải là trọng điểm.” Trời ạ, suýt nữa anh đem cả tiến sĩ Lê Ân ra, nếu tiến sĩ Lê Ân biết anh không cẩn thận nói nội dung cuộc nói chuyện cho ông chủ, chắc chắn bà sẽ giết anh! “Trọng điểm là, yêu là một loại bản năng....”

“Cái đó cậu đã nói rồi.” Anh tức giận cắt đứt, cũng không tiếp tục truy cứu xem Y Kính Nhai biết sự việc trong quá khứ thế nào.

“Vậy sao?” Y Kính Nhai không tự nhiên, nuốt nước bọt, hy vọng là nhìn anh không chột dạ, “Thật ra, trọng điểm là, yêu là một cảm giác không thể không chế cũng không thể giải thích, anh cứ nghĩ là anh được huấn luyện không có tình cũng không thể yêu, trên thực tế, nếu bình thường thì cảm giác đó có thể liên tục diễn ra, không thể ngăn chặn được, khi anh nghĩ rằng anh sẽ không yêu thì lúc đó anh đã bắt đầu lấy tình yêu làm điểm xuất phát ọi việc rồi.”

Từ khi nào thằng nhóc này nói chuyện có đạo lý như vậy? Viêm Ngưỡng Tu nghe mà sửng sốt.

Nhưng nghe những lời của Y Kính Nhai anh có cảm giác như một châm thấy máu, khiến anh như được xối nước lên đầu, hiểu ra rất nhiều điều.

Hóa ra anh không phải ý chí sắt đá không tim không phổi, là do anh không biết đó chính là yêu.

Anh sẽ yêu, hóa ra cũng cũng sẽ yêu! Viêm Ngưỡng Tu cảm thấy vui mừng, điều này có nghĩa là anh và Tưởng Huân có cùng tâm tình, anh cũng có cảm xúc giống cô, tiến thêm một bước lớn trên con đường giải trừ thôi miên cho cô?

Không được, ngay cả khi anh xác định được tâm tình của bản thân thì sao? Cho dù thôi miên của cô được giải trừ thì làm sao? Anh đã biết quá muộn, lòng của cô đã bị anh thương tổn khiến cho vết thương chồng chất, cho dù anh muốn làm lại từ đầu nhưng chưa chắc cô đã đồng ý.

Đáng chết! Loại cảm giác lo được lo mất này, cảm giác không tin tưởng bản thân cũng là một loại tình yêu sao? Thật đúng là con mẹ nó khó chịu.

Cô đã từng trải qua cuộc sống như vậy sao? Vài năm nay cô luôn luôn ảm đạm chịu đựng sự bi thương đó, không thể kể ra, bây giờ suy bụng ta ra bụng người, đột nhiên anh cảm thấy bản thân đúng như lời Đông Minh đã nói, đúng là một người đàn ông không chịu trách nhiệm.

Anh luôn yêu cầu vô độ lại để một mình cô đối mặt với nỗi xót xa, chưa bao giờ quay đầu lại xem tâm tình của cô, anh làm sao có thể đáng chết đến mức đó?

“Một khi đã như vậy, bây giờ tôi lựa chọn buông tay, đối với cô ấy không phải là chuyện không tốt, cô ấy sẽ được giải thoát, tôi sẽ được báo ứng.” Viêm Ngưỡng Tu ngồi suy sụp trên ghế sofa, khóe miệng khê cong có chút bất đắc dĩ.

“Anh có phải là Viêm Ngưỡng Tu không từ thủ đoạn để đạt được mục đích không vậy?” Anh không quen nhìn bộ dạng này của ông chủ.

Không từ thủ đoạn? Đây là khen ngợi hay chế giễu anh vậy? Viêm Ngưỡng Tu rất muốn cầm gạt tàn trên bàn ném vào đầu Y Kính Nhai, xem thần kinh của cậu ta có bị đặt nhầm chỗ hay không, dám nói thế với anh.

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi lại bức cô ấy đến mức không có đường lui sao?”

“Tôi vừa nói qua, yêu là bản năng, cho dù em ấy đã thôi miên bản thân quên anh thì làm sao? Nếu như tình yêu của em ấy với anh đã khắc sâu trong tâm khảm, thì bây giờ nhất định vẫn sẽ động tâm với anh, em ấy có thể quên tình yêu nhưng không thể khiến tình yêu chết lặng.”

“Ý của cậu là gì?” Trong tình yêu, chỉ số thông minh của con người đều thấp xuống sao? Tưởng Huân làm chuyện ngu xuẩn như thế, bây giờ đến lượt Viêm Vương xác định tâm ý cũng thế.

Y Kính Nhai lắc đầu thở dài, quyết định giải thích rõ ràng một chút, ai bảo Viêm Ngưỡng Tu là ông chủ của anh?

“Anh có thể không cần miễn cưỡng cô ấy nữa, theo ý của cô ấy, tôn trọng thân phận mới mà cô ấy đặt ra, sau đó yêu thương cô ấy thật tốt, khiến cho cô ấy yêu anh, bỏ quá khứ đi, như vậy không phải là có một kết cục tốt sao?”

Đối với đề nghị như vậy Viêm Ngưỡng Tu cũng động tâm, nhưng lại không dám mạo hiểm quá mức, “Cô ấy vì muốn tránh tôi nên mới thôi miên bản thân....”

“Em ấy muốn tránh đã mở trái tim của anh còn phải trả giá cả bản thân.” Đây là một đáp án rất rõ ràng, chẳng lẽ đây là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường sao?

“Cậu xác định sao?”

“Xác định.” Anh càng xác định, đến ngày hai người đó tu thành chính quả, anh là cổ vấn tình yêu nhất định sẽ được một đại hồng bao.

※ ※ ※

“Tại sao gần đây mọi người không bảo tôi ngủ trưa nữa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Tưởng Huân lộ vẻ không hiểu.

Từ khi cô đến tòa nhà lớn này, những người này cứ hai ba bữa lại kêu cô đi ngủ, kỳ quái là cho dù đêm hôm trước cô có ngủ say như thế nào, cô vẫn có thể thoải mái đi vào giấc ngủ.

Nhưng gần đây bọn họ dường như đều bắt đầu bận rộn lo công việc của bản thân, không có thời gian ở cùng nhau quan tâm xem cô có ngủ trưa hay không.

Câu hỏi ngốc của cô khiến khóe miệng Viêm Ngưỡng Tu nhếch lên, rõ ràng mọi người đang cố gắng để giải trừ thôi miên cho cô, cái cô gái ngốc này lại cho rằng đang ngủ trưa, cái gì cũng không biết cũng là một loại hạnh phúc.

“Về sau em muốn ngủ thì ngủ, không muốn ngủ thì cũng sẽ không có ai bức em ngủ.” Anh quyết định nghe theo đề nghị của Y Kính Nhai, dùng toàn tâm toàn ý đối đãi với một con người khác của cô.

“Rốt cuộc mấy người cũng nghĩ thông suốt, đúng vậy, ngay cả người ta có ngủ hay không cũng không chế, đúng là không hiểu mấy người nghĩ cái gì?”

Viêm Ngưỡng Tu chăm chú nhìn vào vẻ mặt của cô, rõ ràng khi gỡ xuống phòng bị thì cô lại thiên chân khả ái như vậy.

“Về sau em không cần để ý xem anh nói cái gì, anh sẽ đều cố gắng lắng nghe, anh....” Lời muốn nói ra khỏi miệng lại kẹt ở cổ họng, sự xấu hổ lan khắp toàn thân anh.

“Cái gì?”

“Anh..... cái kia.... em”

“Cái nào?” Nói chuyện không rõ ràng như vậy ai mà biết được?

Viêm Ngưỡng Tu hít sâu một hơi, sụp bả vai xuống, anh chưa bao giờ mở miệng nói lời yêu, muốn thông báo thì đúng là một chuyện khó khăn.

“Anh.... không cần em nữa.”

“Cái gì?” Ôn Tưởng Huân kinh ngạc.

“Anh, ý của anh thật ra là.... Trước kia anh nói không thể yêu em, bây giờ anh thu hồi lại những lời này, anh, anh nói không cần em nữa là muốn nói, anh không phải vì muốn em mà muốn giữ em ở lại bên cạnh anh, anh đối với em, đối với em....” Đáng chết! Nói xong lời cuối cùng, anh sắp bị lời nói của mình làm tức chết!

“Anh nói chuyện lấp bắp làm gì?” Cô không hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của anh, chỉ kinh ngạc nhìn anh.

Anh lại dùng lời nói không cần cô để thông báo với cô? Cô không biết có nên bội phục anh hay không?

“Anh, em cũng biết anh không giỏi biểu đạt cảm xúc, em nhất định hiểu ý mà anh muốn nói đúng không?” Đáng chết! Đây đúng là việc mất mặt nhất từ trước đến nay của anh.

“Tôi không biết.” Cô trả lời hợp lý hợp tình.

“Em..... Thôi!” Có lẽ việc này cần phải tập nhiều lần.

Nếu như anh đã không giải thích thì cô sẽ từ từ hỏi: “Tại sao anh lại đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy?”

“Anh cũng không biết, có lẽ là do mất đi nên anh phát hiện điểm mù của bản thân, từ sau khi em trở về, anh bắt đầu để ý đến cảm thụ của em, hàng đêm chỉ ôm em ngủ mà không làm chuyện khác, mỗi ngày chỉ nghĩ làm sao để em yêu anh, Kính Nhai nói tất cả tâm tình của anh đều vì.... Khụ! Vì yêu”.

“Anh yêu một người hay không còn cần người khác tới xác nhận gìum sao?” Như vậy thì làm sao cô dám tin tưởng.

“Anh chưa bao giờ như vậy, cha mẹ anh chưa từng dạy anh thế nào là yêu một người, anh không biết cảm xúc gọi là yêu, anh có một em gái cùng cha khác mẹ vì anh mà chết, sau khi em ấy chết anh mới phát hiện anh không hy vọng mất đi em ấy, thời gian trước bạn của anh nhờ anh bảo vệ một cô bé, bộ dạng của cô bé đó giống hệt em gái anh, anh sinh ra tâm tình muốn bù đắp lại, bây giờ anh mới biết đó cũng là yêu, nhưng mà đó là tình yêu giữa thân nhân với nhau.”

Viêm Ngưỡng Tu nhất thời tình cảm bộc phát, thật tình coi cô như Ôn Tưởng Huân mà kể về chuyện xưa của anh.

Ôn Tưởng Huân nhú mày, trong lòng cảm thấy nhói đau, cô không biết hóa ra anh không yêu là có nguyên nhân.... hóa ra sau khi cô trở về, cảm xúc của anh lại chuyển biến lớn như vậy....

“Anh nói hàng đêm anh đều ôm tôi vào giấc ngủ, vậy anh không muốn.... ách.... tôi muốn nói, chẳng lẽ tôi không có chút hấp dẫn nào sao?”

“Đương nhiên là không, anh muốn em sắp diên, nhưng mà anh hi vọng em sẽ cam tâm tình nguyện.” Mỗi đêm đều ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng anh luôn bị hành hạ, nhưng mà không có cô bên cạnh anh không thể ngủ say.

“Anh thật sự tôn trọng tôi như vậy?” Cô cảm giác như tim của mình dần dần bị nóng chảy, chỉ là có chút không yên.

“Không phải là em muốn khảo nghiệm anh chứ?” Đây chính là lần đầu tiên anh nói nhiều lời nói tình cảm nhất, nếu như cô gái này còn không tin nữa, anh thật sự không còn cách nào khác.

“Nếu.... tôi nói tôi không muốn ở bên cạnh anh, anh sẽ thả tôi đi sao?”

Đầu tiên Viêm Ngưỡng Tu sưng sốt, sau đó nhúu mày.

“Anh không muốn em rời khỏi anh, anh tin tưởng nhất định em sẽ lại yêu anh.”

“Lại? Anh làm sao có thể xác định trước kia tôi yêu anh?” Cô có nghe nhầm hay không? Anh nói muốn chứ không phải là bá đạo đoạt lấy!

Viêm Ngưỡng Tu gật đầu. “Anh có thể xác định trước kia em rất yêu anh.”

“Nhưng mà.... trong trí nhớ hơn hai mươi năm của tôi không có sự tồn tại của anh.”

“Trong trí nhớ của anh có em là đủ rồi.” Anh không biết phải giải thích thế nào với cô, nói nhiều thì lại sợ phản hiệu quả.

“Anh xác định tôi trong trí nhớ của anh ư, anh nhớ rõ ràng sao?”

“Anh....”

“Anh có thể xác định rõ rệt cuộc khi nào anh có cảm giác khác với tôi? Còn có anh thật sự hiểu được tôi đã từng trải qua những cảm xúc gì sao?”

“Em....” Trong mắt Viêm Ngưỡng Tu không hiểu, tại sao hôm nay cô lại có khí thế bức người như thế.

“Xin lỗi, hình như tôi đã tò mò quá mức, kỳ thực đó cũng không phải là chuyện của tôi, tôi vẫn thấy các anh đã nhận sai người rồi.”

Ôn Tưởng Huân dường như ý thức được bản thân đã quá kích động, cô rũ mắt xuống, vẻ mặt mất tự nhiên.

Viêm Ngưỡng Tu vẫn cảm thấy kỳ quái nhưng lại không nói ra chỗ không thích hợp, nhưng mà cô không biết được vấn đề nên cũng đứng.

Mặc dù anh muốn dùng một ‘anh’ hoàn toàn khác để đối mặt với ‘cô’ hoàn toàn mới, nhưng nếu trong lòng cô có nghi hoặc, anh cũng không thể cưỡng bức cô nhận lấy tình cảm của anh, nói như vậy là anh không thay đổi gì sao?

Không sao, dù sao thời gian cũng sẽ chứng minh tất cả, anh là người mới học yêu, nhất định sẽ từ từ cảm thụ sự ảo diệu trong tình yêu, khiến cô có thể an tâm giao phó cho anh.

10. Chương 10

Nhà lớn Viêm gia vốn hơi ảm ỉ nhưng vì những người khác đã đi làm nhiệm vụ mà trở nên yên tĩnh, Ôn Tưởng Huân không có việc gì làm, nhàn chán lật giở tạp chí trên tay.

“Tưởng Huân, tới đây giúp cô.” Tiến sĩ Lê Ân đi từ bên ngoài về, trên tay là bao lớn bao nhỏ, vừa thấy là biết bà có được không ít chiến lợi phẩm.

Ôn Tưởng Huân nghe vậy, chạy từ sofa đến, đón lấy mấy cái túi trên tay bà, “Tại sao cô lại mua nhiều đồ như vậy?”

“Hai ngày nữa cô sẽ về Mỹ, chẳng mấy khi về Đài Loan tất nhiên muốn mua chút đồ ăn vặt của Đài Loan để tích trữ.” Tiến sĩ Lê Ân cười tí mắt mở ra một cái gói to, “Cô cũng mua ít đồ cho con, quần áo này đều là phong cách thịnh hành nhất, còn có một khoản tiền năm vạn....”

Ôn Tưởng Huân nhìn những chiếc túi phủ kín mặt bàn, còn có tâm ý của tiến sĩ Lê Ân, đột nhiên mũi chua xót.

“Tại sao lại nhanh như vậy?”

“Cái gì nhanh? Con nói trở về Mỹ hả? Không có gì cần cô giúp tất nhiên là cô không cần phải ở lại, hướng chỉ, hành trình du lịch thế giới của cô chỉ mới được một nửa.”

Ôn Tưởng Huân khó nén ưu thương gật đầu, tiến sĩ Lê Ân đang sửa sang cái túi đột nhiên dừng lại, nhìn đôi mắt cô đơn của Ôn Tưởng Huân.

“Con không hy vọng cô đi phải không?” Đứa nhỏ này do một tay bà nuôi lớn, trong lòng nghĩ gì, chỉ cần nhìn thoáng qua bà cũng có thể đoán được.

“Vâng, con.... Thật ra....” Cô chần chờ khiến chân mày của tiến sĩ Lê Ân giãn ra, lo lắng lúc trước cũng bỏ xuống.

“Nhìn con như vậy là cô an tâm rồi.” Bà còn lo lắng đứa nhỏ này sẽ bướng bỉnh đi theo ông chủ, sau đó vạn nhất xảy ra vấn đề gì, nhưng bây giờ xem ra, bà không cần phải lo lắng cho Tưởng Huân, “Chỉ có bản thân mới hiểu cảm giác của bản thân nhất, có cái gì hoài nghi hoặc bất an thì nghĩ biện pháp vượt qua, cô là người đứng ngoài cuộc thì thấy có thể mở rộng lòng một lần nữa là tốt, nhưng mà quyền quyết định vẫn ở chỗ con.”

“Cô biết hết rồi sao?” Ôn Tưởng Huân kinh ngạc không thôi, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao? Hay là do cô đã lộ quá nhiều cảm xúc luyến tiếc với tiến sĩ rồi.

Tuy rằng cô và tiến sĩ không có quan hệ huyết thống, nhận tiến sĩ chỉ vì củng cố lực lượng cho Viêm gia, hai người cũng ít gặp mặt, nhưng sau khi tiến sĩ đưa cô trở về từ cô nhi viện, bà vẫn yêu thương cô, trong lòng cô, tiến sĩ cũng như một người mẹ của cô.

Vì cô không muốn tiến sĩ lo lắng cho cô cho nên dù có khổ gì cô cũng nuốt vào bụng, bao gồm cả xót xa trong tình cảm vài năm nay. Sau khi chỉ lệnh thôi miên bị Viêm Ngưỡng Tu đánh bại đánh bại giải trừ, cô cũng không nghĩ sẽ giả bộ kiên cường trước mặt tiến sĩ, chỉ là không ngờ khó có khi bọn họ có thể ở cùng nhau, tiến sĩ lại phải rời khỏi rồi.

“Cô biết cái nên biết, cái gì không nên biết, cô chả biết gì cả.” Lê Ân dí dõm nháy mắt với cô.

Trước mặt người sáng không nói chuyện tối, Ôn Tưởng Huân cũng không muốn tiếp tục giấu diếm, “Con chỉ sợ tất cả chỉ là nhất thời, dù sao thời gian trước anh ấy đối với con....”

Tiến sĩ Lê Ân cười ngắt lời cô, “Con còn không biết nguyên nhân sao? Cậu ấy chỉ là không biết, cậu ấy vốn lãnh khốc vô tình, có thể lực khổng lồ nhưng thực ra cậu ấy cũng là người đáng thương.”

Chuyện xảy ra năm đó bà đều có mặt, một đứa nhỏ 7, 8 tuổi phải chấp nhận việc cha ngoại tình, mẹ thì bị lòng đố kỵ làm cho phát điên. Vì phải tiếp nhận địa vị nên nhận sự huấn luyện tàn khốc, tận mắt nhìn thấy em gái cùng cha khác mẹ chết trong lòng mình, lại không hiểu được vì sao mình bị thương. Chuyện như vậy đối với một đứa nhỏ khát vọng sự ấm áp và một gia đình hoàn chỉnh, là tàn nhẫn đến mức nào!

“Con biết, con cũng đau lòng vì quá khứ của anh ấy, cũng rất cảm động anh ấy thay đổi vì con, chỉ là con còn muốn suy nghĩ một chút, không dám vội vàng để bản thân rơi vào.”

“Có chừng mực là tốt rồi, cùng lắm làm một khảo nghiệm với tình cảm, nhưng không nhất thiết đó là chuyện tốt.” Bà sống đến từng này tuổi, có bao nhiêu sự yêu thương oán hận mà bà chưa thấy qua, bà không hy vọng Tưởng Huân bị chấp nhất trời chặt.

“Hai người nói gì mà vui vẻ vậy?” Viêm Ngưỡng Tu vừa bàn bạc xong một phi vụ, thần thái sáng láng tiêu sái đi vào phòng khách, “Tôi có mua một chút điểm tâm, mọi người cùng nhau ăn đi.”

“Tôi có nhìn lầm không? Ông chủ mua điểm tâm trở về! Đây là lưu lại kỷ niệm cho tôi sao?” Trong mắt tiến sĩ Lệ Ân khẽ lóe sáng.

“Muốn ăn thì ăn, còn nói nhiều lời vô nghĩa vậy!” Lấy bối phận mà nói thì bà là trưởng bối của anh, nhưng lấy thân phận mà nói thì bà là cấp dưới của cha anh, càng ngày càng không coi ai ra gì là sao?

Ôn Tưởng Huân ở một bên muốn cười lại không dám cười, chỉ phải giả vờ không nhìn thấy sự xấu hổ trên mặt Viêm Ngưỡng Tu.

“Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, tôi có thể tốt bụng nói cho cậu một chuyện, vừa rồi tôi nói chuyện với thế giới nội tâm của con bé.....”

“Tiến sĩ!” Ôn Tưởng Huân không dự đoán được tiến sĩ sẽ bán đứng cô, cô bị dọa tái cả mặt, nhưng tiến sĩ Lệ Ân lại nở nụ cười an tâm chớ nóng nảy.

“Tình huống hiện tại của Tưởng Huân thì tôi và cậu rất rõ ràng, cậu muốn con bé yêu một người biết chưa đến hai tuần, trong lòng con bé cảm thấy bất an và sợ hãi là điều không cần bàn, đây cũng là thói thường của con người. Cho nên tôi cho rằng cậu phải làm một chút gì đó để con bé có thể không kiêng kị mà thoải mái cảm với cậu.”

“Tôi phải làm sao?” Chẳng lẽ mấy ngày nay sự trả giá và thay đổi của anh, mọi người đều không thấy à?

“Ý của tôi là làm một chút khảo nghiệm đặc biệt, ví dụ như.... thôi miên.”

“Cô biết rõ những người nổi nghiệp của “thần lệnh” không thể bị người khác khống chế về ý thức.”

“Tôi đã từng thành công thôi miên ông nội cậu.”

“Ông nội tôi?” Làm sao có thể? Theo như anh biết thì ông nội là người quản lý khó nhất “Thần lệnh” qua các đời.

“Một lần ông nội cậu bị thương ngoài ý muốn, khi ông dần dần mất đi ý thức, tôi đã thành công thôi miên ông khiến ông quên đi đau đớn, thành công sống qua thời kỳ nguy hiểm.”

Viêm Ngưỡng Tu hiểu được ý trong lời nói của bà, mặc dù không rõ mục đích của bà là gì nhưng anh tin rằng khi ý thức con người yếu ớt nhất, sự phòng bị ý thức được huấn luyện trong nhiều năm có khả năng bị phá hỏng.

“Cô muốn thế nào?”

“Tôi hi vọng rằng từ lần thôi miên này, cậu có thể xác định được tình yêu của cậu với Tưởng Huân, cũng để cho Tưởng Huân cảm giác được sự thành tâm thành ý của cậu.” Bà đã giúp Tưởng Huân nhiều như vậy, tiếp theo phải xem sự may mắn của hai đứa nhỏ này.

“Vậy cô muốn làm thế nào để khiến ý thức của tôi yếu đi.”

“Đó là vấn đề của cậu, không phải của tôi.” Bà trả lại vấn đề cho hấn, “Hơn nữa tôi muốn chính Tưởng Huân sẽ thôi miên cậu.”

“Tôi?” Trên lý thuyết thì cô không nhớ được bản thân có năng lực đó mới đúng, “Tôi không biết.”

“Con sẽ biết, bởi vì cô sẽ dạy con.” Tiến sĩ Lệ Ân vụng trộm nháy mắt với Tưởng Huân.

Cho dù trong lòng Ôn Tưởng Huân có chút bất an nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn không lên tiếng, tin tưởng sự an bài của sư phụ, có lẽ đây là cơ hội tốt để cô cởi bỏ khúc mắc của mình.

※ ※ ※

“Thật sự không có vấn đề gì chứ?” Nhìn chất lỏng màu xanh lục trong chai, Ôn Tưởng Huân lo lắng đề phòng.

“Em nghi ngờ sự chuyên nghiệp của anh sao?” Duật Đông Minh có chút không vui, “Đây chính là thuốc mà tự tay anh điều chế, mặc dù độc tính không mạnh, nhưng mà anh có thể cứu ông chủ trước khi anh ta trút hơi thở cuối cùng.”

Đây là lời cam đoan gì? Ôn Tưởng Huân bắt đầu nghi ngờ không biết có phải bản thân đã làm quá mức hay không, cô lại muốn Viêm Ngưỡng Tu dùng sinh mệnh để chứng minh tình yêu với cô.

“Đừng nói nhảm nhiều vậy, bắt đầu đi.” Chuyện mà Viêm Ngưỡng Tu hẳn đã quyết thì phải luôn làm tới chiến tới thắng.

Cũng bởi vì cô từng nghĩ rằng tình yêu của anh là do người khác nói cho anh biết, vì để cho cô tin tưởng, cũng để bản thân có thể xác định, hôm nay thôi miên là điều phải làm.

Anh không nói nhiều nhận cái chai trên tay Duật Đông Minh, sau đó lẳng lặng ngồi chờ công dụng của thuốc phát tác.

Một lúc sau, anh bắt đầu cảm giác toàn thân nóng lên, hô hấp có chút khó khăn, đầu óc choáng váng có chút khó chịu.

“Anh sao rồi?” Ôn Tưởng Huân bước lên hỏi tình hình của anh.

“Chỉ cần em nhanh nhẹn làm một lần thì anh ấy không cần phải thống khổ.” Duật Đông Minh đứng một bên sẵn sàng đón quân địch.

Mặc dù ngoài miệng nói không sao, cũng rất tin tưởng vào y thuật của bản thân nhưng nếu như ông chủ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì anh dù chết muôn lần cũng không thể giao phó được với nhóm ông, chú ở Viêm gia.

Dưới sự thúc giục của Duật Đông Minh, Ôn Tưởng Huân mới bắt đầu có động tác, nhưng cho dù cô nỗ lực thế nào cũng không thể khiến Viêm Ngưỡng Tu tiến vào trạng thái thôi miên.

“Quên đi! Không cần thử, anh lấy thuốc giải ra đây.” Nhìn bộ dạng thống khổ của Viêm Ngưỡng Tu, cô đau lòng rơi lệ.

“Đông Minh, tăng lượng thuốc.” Trên trán của anh bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, nhưng mà Viêm Ngưỡng Tu làm việc sẽ không bỏ dỡ giữa chừng, huống chi đây là cơ hội để chứng minh bản thân, cho dù là trừng phạt anh cũng được, hôm nay anh nhất định phải bị thôi miên thành công.

Duật Đông Minh chần chờ một chút, do dự về hậu quả của việc tăng liều thuốc, một lúc sau anh mới lấy ra một lọ thuốc độc phòng thân.

“Dùng cái này đi, nếu không thì tôi cũng không còn cách khác.” Anh cũng không muốn trở thành hung thủ giết người.

Viêm Ngưỡng Tu không hề do dự uống chất lỏng đó vào bụng, sau đó anh cảm nhận được nỗi đau thấu xương.

“A.....” Cơn đau mạnh khiến anh rên rỉ ra tiếng: “Em còn ngăn người cái gì? Trước thử xem có thể thôi miên anh quên nỗi đau trên người không?”

“Tưởng Huân, động tác của em phải nhanh một chút, chậm nhất 10 phút nữa cậu ta phải uống thuốc giải.” Duật Đông Minh chú ý đến mạch đập và hô hấp của Viêm Ngưỡng Tu, chuẩn bị cấp cứu kịp thời.

Bây giờ tình huống là tên đã lên dây, Ôn Tưởng Huân đành nén lệ, cắn răng bắt đầu hạ chỉ lệnh thôi miên.

Ôn Tưởng Huân dùng hết ý chí toàn thân để đấu với phòng bị của Viêm Ngưỡng Tu, sau khi bị thuốc ngấm, cuối cùng Viêm Ngưỡng Tu cũng nhập vào trong trạng thái thôi miên. Chuyện đầu tiên mà Ôn Tưởng Huân làm là khiến anh quên đi đau đớn trên người.

“Nói với em, bây giờ cảm giác có tốt không?” Ôn Tưởng Huân thấy anh từ từ gạt đầu mới nói: “Như vậy bây giờ anh có thể nói, trong lòng anh, người mà anh không muốn mất đi nhất là ai?”

Viêm Ngưỡng Tu cau mày, hình như bắt đầu loại bỏ người.

“Mẹ.... Nguyệt Nha.... Mọi người ở đâu?” Vẻ mặt của anh thống khổ bị thương, “Tưởng Huân! Tưởng Huân! Anh không muốn mất em.”

Nước mắt Ôn Tưởng Huân tràn mi, “Vì sao anh không muốn mất em?”

“Chỉ là không muốn, bởi vì đơn giản là không muốn... bởi vì....” Viêm Ngưỡng Tu nghiêng đầu, trong đầu tìm từ thích hợp.

Cái người đàn ông bá đạo này, dù bị thôi miên vẫn còn mạnh miệng như vậy, Ôn Tưởng Huân và Duật Đông Minh trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ.

“Cảm giác của anh với em, có giống với cảm giác đối với mẹ anh, em gái anh không?”

“Hình như là..... giống mà không giống, là cảm giác đau lòng muốn che chở, lại muốn có được hoàn toàn, không muốn buông tay.”

“Đó là..... yêu sao?”

Viêm Ngưỡng Tu từ từ nhắm hai mắt, nghiêng đầu, giống như là một đứa bé bị thầy giáo hỏi bài, “Đúng vậy, không sai.”

“Là cái gì?” Trong đôi mắt cô lóe lên vui sướng, muốn nghe lời nói công khai của anh.

“Chính là cái mà em vừa nói, yêu.” Không trả lời ba chữ đó sao? Ôn Tưởng Huân tức giận trừng mắt nhìn anh, nếu không xác định anh đã hoàn toàn bị thôi miên, cô sẽ nghĩ rằng anh đang cố ý làm cô vui vẻ.

“Anh đã biết cảm giác yêu là gì, vậy anh có thể nói xem anh bắt đầu yêu em từ khi nào không?” Bọn họ đã cùng nhau mười mấy năm, bọn họ thường rất ít khi tán gẫu, cô thật sự không hiểu từ khi nào người đàn ông này đã đánh mất tâm của mình?

Viêm Ngưỡng Tu trầm mặc, suy nghĩ rất lâu, anh nhú mồm, sau đó anh lại mỉm cười, đột nhiên lại bị thương, lúc Ôn Tưởng Huân sắp bị lòng hiếu kỳ ăn mòn thì Viêm Ngưỡng Tu lại mở miệng, “Đêm đó khi em đến phòng anh, thổ lộ với anh nỗi lòng của em, lòng anh như bị chấn động, khi bất lực bị thương nhìn thấy khuôn mặt cô độc lại kiên cường của em, dường như lập tức khỏi hẳn... Sau đó, anh không muốn mất em, chỉ là anh cho rằng đó chỉ đơn thuần là sự mê luyến cơ thể em mà thôi, cho nên khi anh tiến vào trong thân thể em.....”

“Đủ rồi!” Ôn Tưởng Huân đỏ mặt đánh gãy lời tự bạch của anh, dò xét ánh mắt cười gian của Duật Đông Minh, cô xấu hổ và tức giận giải thôi miên cho Viêm Ngưỡng Tu.

“Em thật sự muốn giải trừ thôi miên sao? Em còn chưa hỏi trọng điểm mà.” Ông chủ còn chưa nói ra ba chữ đó mà đã kết thúc thôi miên, thật sự rất đáng tiếc.

“Em tự mình biết trọng điểm, em chỉ cần xác định tâm ý của anh ấy là được rồi.” Chuyện này cần dùng cảm giác, Viêm Ngưỡng Tu đã khiến cô cảm giác được thành ý của anh, cũng xác định được tình cảm của anh, thế là đủ rồi.

Duật Đông Minh nhún vai từ chối cho ý kiến, dù sao anh cũng không dám lấy sinh mệnh của ông chủ ra đùa giỡn, có điểm dừng cũng tốt.

Duật Đông Minh nâng đầu Viêm Ngưỡng Tu lên, mạnh mẽ đút thuốc giải vào miệng anh, khi nhìn thấy ánh mắt kháng nghị của Ôn Tưởng Huân, anh giải thích bản thân vô tội.

“Nếu như anh không làm thế thì làm sao ông chủ nuốt xuống được.”

“Thôi, để em đút cho anh ấy.” Ôn Tưởng Huân đoạt lấy thuốc giải, để Viêm Ngưỡng Tu đang mê man gồng trên đùi cô, dè dặt cẩn thận đưa thuốc vào miệng anh.

Duật Đông Minh thấy thế, hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng nở nụ cười sâu xa.

“Tại sao... khi ông chủ nhắc đến những chuyện đã qua, em không thoải mái và muốn trốn tránh.”

Ôn Tưởng Huân nghe vậy thì sửng sốt, sau đó ngẩng đầu lên, để ngón trỏ trên môi, toét miệng nở nụ cười lớn.

“Suyt, nếu anh đồng ý giữ bí mật giúp em, em có thể không thôi miên anh.”

Hóa ra ba năm trước cô đã nói với anh, hóa ra ba năm trước cô đã vụng trộm xông vào trái tim anh, an ủi trái tim anh, hóa ra anh bá đạo muốn giữ lấy không chỉ vì dục vọng, nội tâm cô độc của anh đã quyến rũ ầm ập từ lúc nào, không thể không có cô.

※ ※ ※

Sau lần thôi miên đó Viêm Ngưỡng Tu không chỉ mở rộng lòng mình, mà anh còn phát hiện ra quá khứ từng bị lãng quên, anh càng đau lòng cho Ôn Tưởng Huân.

“Chúng ta kết hôn có được không?”

“Kết.... hôn?” Ôn Tưởng Huân ngoại trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, cô nghi ngờ không biết có phải mình còn chưa tỉnh ngủ không, làm sao vừa mở mắt ra đã nghe thấy yêu cầu kinh người như thế.

Khuôn mặt Viêm Ngưỡng Tu nhẵn lại, sự kinh ngạc quá đáng của cô đã kích đến lòng tự trọng đàn ông của anh, “Em không đồng ý sao?”

“Anh đang cầu hôn với em sao?” Ở nơi này? Trên giường? Thậm chí cô còn chưa đánh răng rửa mặt.

“Em nghe không hiểu sao?” Vì muốn công khai tình yêu với cô, anh không cần cả mạng sống; vì tôn trọng cô, cho dù hàng đêm anh ngủ cùng cô nhưng anh vẫn không có hành động gì vượt quá mức. Tốt nhất cô gái ngốc này đừng nói với anh là cô nghi ngờ tâm ý của anh.

“Quá, quá bất ngờ.”

“Em có yêu anh không?”

Ôn Tưởng Huân thành thật gật đầu, “Yêu.”

“Vậy em không có cảm giác giống anh sao?”

“Cũng có cảm giác nhưng mà.....”

“Không nhưng là gì cả.” Viêm Ngưỡng Tu nhanh nhẹn đưa ra kết luận, “Anh và em có cùng tâm tình, lại trải qua nhiều trải nghiệm khó khăn, hẳn là không phải em thì không cưới, không phải anh thì không gả, chúng ta còn chờ đợi cái gì, trực tiếp kết hôn thôi.”

Người đàn ông này nói cả câu “Không phải em không cưới, không phải anh không gả”, tại sao mới vài ngày lại khôi phục sự bá đạo đó rồi? Ôn Tưởng Huân bĩu môi, không có biện pháp.

“Anh nói thật sao?”

“Nhìn anh giống đang đùa sao?”

“Vậy anh tính khi nào cử hành hôn lễ?” Chuẩn bị hôn lễ xong cũng phải mấy tháng, với thân phận của anh, hôn lễ không thể cử hành qua loa được, cô chỉ nghĩ đến việc thử áo cưới, chụp hình cưới, làm thiệp mời, tiệc mời khách.... Các việc vặt trong hôn lễ, cũng đủ làm cô thấy đau đầu.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, tránh để đêm dài lắm mộng.”

Đêm dài lắm mộng? Tại sao anh càng ngày càng thiếu kiên nhẫn thế? Ôn Tưởng Huân lắc đầu bật cười.

“Cũng được, hôn lễ nên làm đơn giản một chút, cũng đỡ phải làm phiền mọi người.”

“Đương nhiên anh không thể làm một hôn lễ đơn giản rồi, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ khó quên.” Ý của cô là cô đáp ứng lời cầu hôn của anh sao? Viêm Ngưỡng Tu cười toe toét.

Gần đây dường như anh thường xuyên cười, số lần anh cười đã nhiều hơn ba mươi năm cộng lại rồi. Anh đã có thói quen có hạnh phúc quanh quẩn trong ngực, anh không thể phủ định sự tồn tại của cảm giác này.

“Làm sao có thể chuẩn bị kịp được?” Cái người này nói gió thì có mưa, kết hôn chứ không phải làm nhiệm vụ.

“Anh sẽ cho người làm một chiếc váy cưới chỉ dành riêng cho em; ảnh cưới cũng sẽ vận dụng mọi quan hệ để đưa ra những bức ảnh đẹp nhất, danh sách khách mời sẽ do Y Kính Nhai phụ trách, địa chỉ đãi khách chọn

lựa bánh trái sẽ cho Y Vịnh Tình chuẩn bị; trang trí hôn lễ và tiếp đón khách mời sẽ do người có con mắt tinh tường là Duật Đông Minh làm; còn em chỉ cần toàn tâm toàn ý làm cô dâu của anh là được.”

Viêm Ngưỡng Tu nói hăng say, Ôn Tưởng Huân nghe mà trợn mắt há mồm, người này đã lên kế hoạch công việc rất tốt rồi mới đến cầu hôn cô! Hơn nữa người muốn kết hôn là bọn họ, tại sao đều là người khác với vàng bận rộn, bao nhiêu điều tốt anh đều chiếm hết, đúng là xảo trá.

“Anh đang dùng việc công cho việc tư.” Cô cũng chỉ có thể để bọn họ thu xếp hôn lễ.

“Bọn họ cũng không phải người ngoài.”

“Anh là đang mắng người sao?” Ôn Tưởng Huân liếc mắt.

“Bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng khi tham gia vào hôn lễ cùng chúng ta.”

“Em có một yêu cầu.”

“Em nói đi.” Đừng nói là một yêu cầu, cho dù là mười yêu cầu anh cũng đáp ứng cô, chỉ cần cô không yêu cầu rời khỏi anh là được.

“Em có thể mời người em muốn mời được không?”

Cô thôi miên đôi vợ chồng già khiến họ nghĩ cô là con gái bọn họ, đó là nỗi hổ thẹn trong lòng cô. Cô lại khiến bọn họ quên những ngày vui vẻ đó càng là nỗi tiếc nuối trong lòng cô.

Cô luôn luôn nghĩ nếu có cơ hội, cô sẽ trở về nói với bọn họ, mặc dù không biết bọn họ có tin tưởng lời nói của cô không nhưng cô tin tưởng những người thiện lương như bọn họ, nhất định sẽ thông cảm cho cô, nếu như có thể.... Đương nhiên đây là mong chờ nho nhỏ trong lòng cô, cô hi vọng có thể đưa bọn họ đến với thân phận người chủ hôn, ngồi trên ghế chính với tiến sĩ Lệ Ân. Nếu như bọn họ nguyện ý, thì cô rất hi vọng sẽ lại được gọi họ một tiếng ba, mẹ.

“Không quan trọng, em muốn mời ai cũng không thành vấn đề, xin hỏi bây giờ anh có thể hôn cô dâu của anh không?” Lực chú ý của anh đều đặt trên đôi môi mở ra đóng vào của cô.

“Chúng ta còn chưa kết hôn.”

“Không quan trọng.” Đã lâu anh chưa được hôn cô, “Anh cam đoan, anh chỉ hôn một chút thôi.”

Tuy hai người đã phát sinh quan hệ thân mật vô số lần, nhưng để biểu đạt thành ý tôn trọng cô mà anh quyết định giành đến đêm tân hôn. Một khi đã như vậy, còn có chuyện gì có thể hơn khát vọng được hôn cô bây giờ của anh?

Đúng, bây giờ hôn cô mới là quan trọng nhất.

Kết thúc

Các vị khách trong bữa tiệc có những nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị và kinh doanh, cũng có cả lão đại hắc đạo, càng không thể thiếu những cảnh sát đứng đầu trong khu vực, hôm nay mọi người dường như có một thỏa thuận ngầm, tạm thời quên đi thân phận của mình, thành tâm thành ý đóng góp thêm náo nhiệt cho bầu không khí trong bữa tiệc cưới này.

Là ai có mặt mũi lớn như vậy đủ để cho hai bên hắc bạch chung sống hòa bình, đương nhiên cũng chỉ có Viêm Ngưỡng Tu - người phụ trách của Thần Lệnh Đặc Câu. Mặc dù mọi người trong công ty không tin có người cả gan làm loạn, nhưng tránh cho các nhân vật lớn trong phòng lau súng cướp cò, mọi người không dám sơ xuất.

Trong phòng nghỉ cô dâu, Y Vịnh Tình nhìn cô dâu xinh đẹp, tán thưởng không thôi.

“Tớ thật sự rất khấn trương.” Cuộc đời cô đã trải qua rất nhiều nhiệm vụ, cho tới bây giờ cô chưa từng trải qua khấn trương và sợ hãi, Ôn Tưởng Huân cảm thấy dường như hô hấp của mình cũng dừng lại.

“Cậu chỉ cần nghĩ hôm nay cậu sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất thì được rồi.” Tưởng Huân luôn mặc những bộ quần áo thâm màu, hôm nay mặc váy cưới màu tím nhạt, mang chút phong cách sườn xám Trung Quốc giúp phô bày hết dáng người của cô dâu, cũng tôn lên sự thần bí mê người của Tưởng Huân.

“Tớ không biết... Tớ không thể tin được, hôm nay tớ kết hôn cùng anh ấy phải không? Cậu có biết tớ đang nói tới ai không, tớ nói là ông chủ của chúng ta, cậu có biết không, ông chủ....”

“Cậu bình tĩnh một chút.” Y Vịnh Tình cười nhìn cô đang nói năng lộn xộn, cô có thể hiểu được nỗi bất an của cô dâu mới, “Tớ có linh cảm, cuộc sống hôn nhân của hai người nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn, cho nên cậu không cần khẩn trương, hãy dừng cảm đón nhận tương lai rục rờ của cậu.”

Đây là lời cổ vũ trong phim truyền hình sao? Trên mặt Tưởng Huân hiện ba vạch đen.

“Nhưng mà tớ.....” Trong lòng cô rất băn khoăn, nhưng cô lại không biết cô đang băn khoăn cái gì, không biết có phải mỗi cô dâu đều có tâm trạng như cô không?

“Cậu và anh ấy là người giống nhau, thời gian trước đối mặt với sự vô tình của vận mệnh, trên một phương diện nào đó hai người rất hiểu nhau, thương tiếc cho nhau, cũng vì nguyên nhân này mà vài năm qua hai người luôn ở bên nhau không rời, tương lai hai người lại càng khó rời xa, gặp gỡ đối phương hai người đã tìm được sinh mệnh hoàn chỉnh, cũng đã khẳng định giá trị tồn tại của bản thân, xác định bản thân rất cần thiết.”

Cô đều thân với hai người này, hôm nay nhìn thấy bọn họ thành hôn, khiến Y Vịnh Tình có cảm xúc đặc biệt khác lạ.

Lời nói của bạn tốt khiến khoe miệng Ôn Tưởng Huân gợn lên đường cong đẹp đẽ.

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã bị nỗi cô đơn đè nén trong đôi mắt anh làm chấn động, từ ánh mắt đó cô không thể rời khỏi anh; cô cũng ở trong gương xem lại bản thân, oán hận vận mệnh biến cô thành cô nhi, cho nên cô cũng đau lòng anh là người nói nghiệp bất đắc dĩ của công ty lớn.

Anh nói cô không được yêu anh, nhưng anh đã đánh mất tâm từ lúc nào không biết, chỉ biết là anh không muốn rời khỏi cô, cho nên dùng trăm phương ngàn kế giữ cô lại bên cạnh.

Không phải có câu nói sinh mệnh vì yêu mà hoàn chỉnh sao, xem ra câu này nói không sai, cô và anh đúng là vì có đối phương mà cảm thấy sinh mệnh không còn cô đơn tịch mịch vì thiếu mất một nửa.

“Cảm ơn cậu, Vịnh Tình.” Ôn Tưởng Huân nói lời cảm ơn từ đáy lòng.

Trước đó cô luôn oán thán bản thân không có người yêu, nhưng trên thực tế những người xung quanh cô luôn quan tâm đến cô, chỉ là lúc đó cô luôn cố chấp cho rằng chỉ có tình yêu mới hạnh phúc, cô thật sự rất ấu trĩ.

“Không cần cảm ơn tớ, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chính cậu, dũng khí của cậu, cả sự chấp nhất đánh bại đánh bại, cậu đã thắng được hạnh phúc của cậu.” Y Vịnh Tình ngụ ý nói, “Tớ rất thích cậu bây giờ, không ngại trang lạnh lùng, ra vẻ kiên cường, rất chân thực, rất đáng yêu.”

“Cậu cũng biết?” Ôn Tưởng Huân không cảm thấy ngoài ý muốn, cô biết là không thể giấu được chị em tốt Vịnh Tình, xem ra bây giờ chỉ có ông chủ tức trí đa mưu của cô là không biết chỉ lệnh thôi miên của cô đã được giải trừ thôi.

“Là ai nói mười lăm phút trước hôn lễ cô dâu và chú rể không được gặp mặt.” Âm cuối còn chưa dứt, bóng dáng cao lớn suýt soát của Viêm Ngưỡng Tu đã xuất hiện ban công.

Nhìn Viêm Ngưỡng Tu tây trang trắng thớm, cả người tràn ngập khí phách, Y Vịnh Tình lui ra cửa, trước khi rời đi còn ý vị thâm trường bỏ lại một câu: “Tớ đi thông báo mọi người hôn lễ bị hoãn, một giờ sau tớ sẽ vào trang điểm lại cho cậu.”

Vì sao lại hoãn? Vì sao lại phải trang điểm lại? Trên khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo của Ôn Tưởng Huân hiện lên nhiều dấu hỏi.

Cô cảm thấy cô rất hoàn mỹ rồi.

“Anh không kịp chờ để được nhìn cô dâu rồi.” Viêm Ngưỡng Tu nhìn không chớp mắt vào nửa phiến lưng lỏa lồ của cô, bóng loáng tinh tể, chỉ thuộc về anh.

Viêm Ngưỡng Tu tìm lòng không được tiến lên ôm cô từ phía sau, may là hôm nay cô gái này sẽ danh chính ngôn thuận trở thành vật sở hữu của anh, nếu không sau này anh còn tiếp tục nhẫn nại, anh nhất định sẽ chết vì chưa thỏa mãn dục vọng, hoặc là chết vì tình trùng lên não.

“Tại sao không có ai trông anh, để anh có cơ hội lén chạy tới đây?” Ôn Tưởng Huân vui vẻ làm nũng trong lòng anh, đây chính là chuyện trước kia cô không dám nghĩ.

“Không phải anh lén tới, anh quang minh chính đại đi tới, hơn nữa ai có bản lĩnh nắm được hành động của anh?”

“Vâng, anh có bản lĩnh, không ai có thể chế trụ anh, nếu không phải anh lén đi thì tại sao anh lại xuất hiện ở ban công?”

“Không phải là em đang giấu cọt anh chứ?” Con người Viêm Ngưỡng Tu nổi lên một tầng sương mù, trong ánh mắt mê ly tràn ngập sự nguy hiểm.

Đúng là cô gái không biết sống chết, cứ nhiên dám khiêu khích anh, xem ra là lâu lắm cô không bị phạt, anh cam đoan đêm nay nhất định phải trừng phạt cô cam đoan từ nay về sau không dám nữa mới thôi.

“Làm sao em dám cười anh?” Ôn Tưởng Huân cong cong khóe miệng, hiển nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo, “Này! Hôm nay chúng ta sẽ kết hôn, em muốn nghe ba chữ kia.”

“Ba chữ kia?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

“Ba chữ đó.” Cô cứ nghĩ rằng bản thân vĩnh viễn sẽ không học làm nũng, hóa ra đây là bản năng của những cô gái khi yêu, nhìn xem bây giờ cô làm nũng dễ dàng như thế nào.

Viêm Ngưỡng Tu nhăn mặt, khuôn mặt từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh, miệng đóng lại, nói không được ba chữ cô muốn nghe.

“Không thể đúng câu anh cần em trở thành từ ngữ yêu thương giữa chúng ta sao?” Anh thật sự chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Đại ngốc ngếch! Ôn Tưởng Huân vênh môi, không cam lòng, từ xưa đến nay phụ nữ đều muốn người đàn ông mình yêu công khai nói ra ngôn ngữ tình yêu.

“Thôi, trước tiên tha cho anh.” Dù sao sau này còn rất nhiều cơ hội, trong lòng cô nói thêm một câu, “Nhưng may mà anh không nói yêu em cho nên mới ngẫu nhiên giải trừ thôi miên của em.”

Viêm Ngưỡng Tu nhún mày, “Thôi miên của em được giải trừ rồi hả?”

“Ừ, từ lúc anh nói với em bốn chữ ‘Anh không cần em’ thì nó đã được giải trừ rồi.” Dù sao hôm nay là ngày kết hôn của bọn họ, giấu diếm cũng không có ý tứ gì nữa.

“Ý của em là, ám chỉ giải trừ thôi miên của em là bốn chữ ‘Anh không cần em’?” Anh thật sự không hiểu đầu cô nghĩ cái gì, chẳng lẽ cô thật sự muốn anh không cần cô sao.

“Anh luôn nói, anh chỉ cần em, không có khả năng sẽ yêu em, lại mạnh mẽ giữ em lại bên cạnh anh, đối với em mà nói không có được tình yêu của anh là một chuyện thống khổ thế nào? Sau đó em cẩn thận suy nghĩ, nếu như một ngày anh nói anh không cần em nữa, như vậy có lẽ em sẽ được giải thoát rồi, anh không thương em cũng không cần em, em có thể giết chết phần tâm tình không cưỡng cầu được, anh cũng cam tâm tình nguyện để em rời đi.”

“Nếu như thôi miên của em không được giải trừ, em vẫn mất anh, chẳng lẽ em không đau khổ sao?” Anh thật sự không biết nói cô là thiên tài, hay là ngu ngốc nữa.

“Còn tốt hơn là một ngày nào đó nhìn anh ôm người khác đi vào lễ đường.”

Lúc đó cô vẫn ôm suy nghĩ không thành công thì thành nhân, phong tỏa trí nhớ thuộc về anh, anh sẽ buông tha việc bắt cô ở lại, nhưng cô không nghĩ mọi chuyện lại có nhiều chuyển biến như vậy, càng không nghĩ anh lại dùng bốn chữ “Anh không cần em” để tỏ tình.

Viêm Ngưỡng Tu cười lạnh một tiếng, “Em lại dám đặt tiền cược lớn như vậy?”

“Nếu không phải bị tổn thương quá nặng, làm sao em có thể làm như vậy.”

“Em đang vòng vèo tính nợ cũ sao?” Anh nhẹ giọng hỏi, giọng nói mang mùi phần nguy hiểm.

“Anh đang tức giận sao?” Thăng thần không được khoan hồng sao? Anh sẽ không vì lời nhận lỗi thành thật của cô mà giận chứ?

“Anh làm sao dám? Nếu em lại thôi miên mình, anh không biết lần này anh còn có thể không cẩn thận giải trừ ám chỉ của em được không.” Đầu ngón tay Viêm Ngưỡng Tu nhẹ đảo quanh phần lưng trần của cô, “Chỉ là.... thôi miên của em đã sớm được giải trừ mà em không nói câu nào khiến anh lo lắng, còn cố ý thôi miên anh, anh nghĩ anh nên đòi lại thế nào đây?”

Anh có thể không so đo hành vi ngu xuẩn cô làm ra vì thương tâm, nhưng mà không có nghĩa anh độ lượng, Viêm Ngưỡng Tu cúi thấp người, chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào cổ cô.

Ôn Tưởng Huân từ trong kính nhìn thấy nụ cười khí phách tà nịnh của anh, cô rất quen thuộc với biểu cảm như vậy của anh.

“Anh, anh đừng làm vậy, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Em quên rằng hôn lễ bị hoãn một giờ sao? Một giờ tuy rằng không đủ nhưng chúng ta cũng đủ ăn xong món khai vị rồi.” Dứt lời, Viêm Ngưỡng Tu xoay người cô lại, bá đạo hôn cô.

Ôn Tưởng Huân rốt cuộc cũng hiểu được ý của câu ám chỉ trước khi rời đi của Y Vịnh Tình, xem ra cô ấy đã sớm đoán được Viêm Ngưỡng Tu sẽ không có ý tốt, biết được chuyện kế tiếp mà bọn họ làm. Chính xác là cô cần trang điểm lại hoặc là trang điểm một lần nữa.

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-lam-ke-bac-tinh>